VIESPAR ÎN ANGOLA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

– Cine va recupera scrisoarea?

– Poliția militară, spuse Samuel Ginger. V-am spus că mă întâlnesc în fiecare zi cu cei din Juntă. Am făcut un târg cu ei. Sunt încântați să lichideze E.S.N., care îi stânjenește în negocierile cu negrii. În schimb, îmi vor da scrisoarea. Nu le displace că îi ajutăm pe cei din UNITA. M.P.L.A. a cam devenit o povară. Altfel, toată lumea e mulțumită.

Malko ascultă cu groază cuvintele americanului. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îi transmisese lui Samuel Ginger ultimatumul Graziellei Lobito. De atunci, își consolidase acoperirea făcând naveta între *Banco de Angola* și clădirea ultramodernă a companiei Cabinda Gulf, care domina Luanda, fără să-i treacă prin minte că putea primi un pumnal în spate.

– A-ți vândut-o Securității militare!

– Nu te prosti. L-au ucis pe Len Post. Știți cum! Sunt gata să ucidă și alții... În orice caz nu-i vom asasina pe fanatici, ci doar o să-i închidem pentru câtva timp. P.I.D.E. nu mai există... Avem o treabă de făcut și o vom face...

Discuția era inutilă. În asemenea momente Malko putea vede abisul care îi separa pe profesioniștii în **Informații**... Cei care aveau să îndure trădarea lui involuntară nu îi puteau afla starea de spirit. Soluția eroică ar fi fost să se ducă și el la întâlnire, dar cei care s-ar fi simțit trădați riscau să nu-l creadă.

C.I.A. nu l-ar fi iertat niciodată...

PREȚ **12 000 Lei**

ISBN 973-8070-10-5

ISBN:
973-8070-01-5

Malko Productions – Paris,
Guêpier en Angola
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

SAS

Viespar în Angola

În românește de
Cristina Szabo

2000

Capitolul I

Edouarda Jardim se strecură unduindu-și trupul printre mesele barului *Tropico*. Doar doi sud-africani cu părul cărunt reușiră, datorită regimului strict de apartheid, să nu-și pironească privirile pe crupa obraznică și cambrată, care se legăna provocator.

Cu părul negru corb, scurt și buclat, cu pielea mătăsoasă și mată și cu ochii arzători, tânăra metisă trupeșă, îmbrăcată în permanență în haine cu două numere mai mici, reprezenta suprema recompensă pentru străinul rătăcit în Luanda.

Atunci când se așeză în fața unui bărbos cu trăsături cabaline și trup slăbănog, privirea rhodezianului de la masa vecină zăbăvi îndelung asupra coapselor dezgolite de fusta mini din satin negru. Se cufundă din nou în contemplarea paharului de whisky din față, spunându-și că, în definitiv, rasismul avea și părțile lui bune, așa cum o repetau la nesfârșit pancartele de care era plină Luanda...

— Bună seara, Len, spuse Edouarda.

Vocea îi era la fel de senzuală și mătăsoasă precum trupul cu carnea tare.

— Ai întârziat, remarcă bărbosul. Te aștept de o oră.

Edouarda Jardim ridică nepăsătoare din umeri. Avea oroare de constrângeri. După tulburările din 25 aprilie 1974 începuse să frecventeze, singură sau împreună cu o prietenă, barul *Tropico*. Secretara unui ministru adjunct al Juntei care conducea provizoriu Angola, câștiga destul, datorită împătririi salariilor, pentru a cheltui extrem de mult pe haine importate din Europa. Edouarda nu se considera o târfă, dar nu refuza niciodată o rochie sau o bijuterie.

Ocaziile de a-și exercita seducția erau numeroase la *Tropico*, singurul hotel ultra-modern din Luanda, locul de întâlnire al tuturor oamenilor de afaceri și al spionilor de toată mâna, care își pierdeau vremea prin Luanda. În acea perioadă de pre-independență, erau destui...

Ospătarul se apropie de Edouarda. Ea surâse:

— O bere neagră.

Agasat, Len Post îi spuse arțăgos:

— Trebuie să fiu acolo la zece. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Era șapte și jumătate.

În loc de răspuns, Edouarda își încrucișă picioarele, permițându-i să admire coapsele pline, până în dreptul pântecului. Asaltat de un roi de gânduri negre, rhodezianul de la masa vecină înghiți din greșeală un cub de gheață, întrebându-se cum reușise bărbosul cu mutră de cioban să seducă o asemenea creatură.

— Avem timp să cinăm, nu? remarcă metisa cu falsă inocență.

Era înnebunită după barul plin de bărbați care o doreau. Exploră cu privirea salonul. La dreapta se afla barul propriuzis, într-o încăpere mai întunecată. Edouarda recunoscu șase bărbați cu care se culcase. Simți un fior plăcut în pântec și luă o înghițitură bună de bere.

"Ticăloasa" se gîndi Len Post simțind cu anticipație frustrarea. Nu era sigur că după cină avea timp să profite de trupul somptuos al lui Edouarda. Fata era imprevizibilă, ca rechinii. Într-o după masă, când făcea plajă la Ilha, limba de pământ care închidea parțial golful Luandei, ea se așezase lângă el. Vorbea acceptabil engleza și primise invitația de a mânca împreună cu el creveți cu ardei iute la restaurantul *Barracuda*, aflat în vecinătate.

Seara se culcase cu ea. De atunci, trupul plin de viață nu mai avea secrete pentru el. Edouarda părea o creatură deloc complicată. Îi plăcea să mănînce și să facă dragoste. Dinții ca de iepure îi dădeau un aer în permanență insolent. Timp de trei săptămâni, Len Post se văzuse aproape în fiecare seară cu ea, fără să se satură. Din pudoare, își scosese chiar verigheta, cu toate că ea nu-l întrebase niciodată nimic.

— Unde vrei să mergem? întrebă Len Post, dominându-și senzația de eșec.

— La *Clubul Naval.*

Cel mai bun restaurant din Luanda, aflat pe Ilha. Scoase un teanc de *escudos* din buzunar. La cursul de patruzeci și cinci pentru un dolar, viața era ridicol de ieftină. De când cu perspectiva independenței, moneda angoleză, fără convertibilitate în afara țării, valora aproape cât hârtia pe care era tipărită...

— Haide, spuse americanul.

Edouarda nu se mișcă.

— Stai, nu mi-am terminat berea.

Fata privi în jur. Barul începea să se umple. Americani, sud-africani, englezi, portughezi. Puține femei, rare fiind acelea care în realitate erau ce pretindeau a fi...

Un blond prost îmbrăcat, cu părul lung și cu un sacou de pânză, trecu prin fața lor aruncându-le o privire spălăcită și surâzându-i lui Edouarda. Se așeză apoi lângă un grup de cinci portughezi mustăcioși, care semănau cu Pancho Vila.

— Cine e? întrebă Len Post.

— Un fotograf suedez.

— De unde îl cunoști?

— Vine deseori pe la Junță. Se folosește de elicopterele militare.

Len Post ținu minte informația. Militarii din Junță nu dădeau nimic pe degeaba.

Doi sud-africani se ridicară și plecară. Cei din B.O.S. – Serviciul de Informații sud-african – deveniseră foarte discreți din 25 aprilie 1974... Agenția din Luanda vindea albilor neliniștiți mitraliere UZI la prețul simbolic de un *rand* bucata. Livrarea se făcea la Pereira de Eça, la frontiera de sud a țării. În același timp, guvernul refuza oficial viza de intrare pentru portughezi. Africa de Sud ținea cu orice preț să obțină de la viitorul guvern de culoare permisiunea de escală tehnică pentru aparatele companiei South African Airways, așa că oamenii ei stăteau în umbră...

Un roșcovan se repezi la Edouarda sărutând-o și făcându-i un semn de salut din cap lui Len Post.

— Harry! zise veselă Edouarda. Stai mult la Luanda?

— Am venit de la Cabinda azi dimineață, spuse roșcatul. Atmosfera s-a înfierbântat acolo. Frontul de eliberare a enclavei Cabinda – F.L.E.C – a pătruns în oraș și a decimat armata, care a fost alungată de pe poziții. Mișcarea populară de eliberare – M.P.L.A. – a venit în urma lor anunțând ocuparea orașului. Portughezii au șters-o și ei... Acum situația e sub control, dar nu va dura mult. Lumea a început deja să spele putina... Plec mâine din nou acolo. Ne mai vedem.

Se îndepărtă.

— Cu ce se ocupă tipul ăsta? întrebă brusc Len Post.

— Cu forajele, spuse Edouarda.

— E amantul tău?

Ea nu răspunse. Len Post nu insistă, gândindu-se la vorbele roșcatului. Cabinda era o enclavă angoleză în teritoriul congolez, în zona de nord. Semăna cu un burete saturat de petrol, un mic Kuweit african, exploatat de Cabinda Gulf Oil, care scotea de acolo șapte milioane de tone pe an... F.L.E.C. revendica separația de Angola, ceea ce convenea companiei petroliere... Se spunea că responsabili cu manipularea erau americanii și francezii...

— La Cabinda e un haos total! spuse Edouarda pe un ton doct.

Afirmația era total neconvingătoare. După lovitura de stat din Portugalia, politica angoleză semăna cu un sac în care mișunau cobrele...

Len Post, care în mod oficial era trimis de Arrow Trust să studieze posibile investiții în Angola, se întrebă deodată câți din bar îi cunoșteau apartenența la CIA... Printr-o fericită coincidență, birourile Consulatului SUA și cele ale trustului Arrow se aflau în clădirea Secilia, pe *Marginale*, întinsa promenadă de la malul mării, care înconjura Luanda de la vechiul fort San Miguel la port.

În plus, după dizolvarea P.I.D.E – Poliția internațională de apărare a statului – de fapt poliția secretă a regimului Salazar, Junta, într-un elan de candoare revoluționară, nu o înlocuise cu nici un organism similar. La Luanda nu mai existau spioni locali, ceea ce celorlalți veniți dinafară le convenea de minune.

— Să mergem, repetă Len Post.

De astă dată, Edouarda se ridică, trăgându-și cu ipocrizie fusta peste pulpele fusiforme. La ieșire, portarul cu turban le deschise respectuos ușa de sticlă.

Ploua. Începuse sezonul ploilor. Cîteva mașini străbăteau în goană bulevardul Luiz de Camoes. Vizavi de *Tropico*, șase șchiopi stăteau la aer în fața unei minuscule Case de sănătate zugrăvite în roșu, înghesuită între două clădiri enorme, a căror construcție trena, din cauza viitoarei independențe și a nenumăratelor greve. Luanda era plină de zgârie-nori ultramoderni, totemuri ridicate întru gloria cafelei și a petrolului, amestecându-se cu ceramica violetă și torsadele de culoare ocru ale vechilor case portugheze.

Len Post o invită pe Edouarda în mașină, un Datsun 2600, și închise portiera. Se angajă pe bulevardul în pantă, îndreptându-se spre *Marginale*.

Ajunseră în fața unei clădiri care semăna cu o prăjitură roz — atotputernica Bancă a Angolei — își continuară drumul pe *Marginale*, pustie la acea oră, până la fortul San Miguel. De celalaltă parte a golfului sclipeau luminile din Ilha, dominate de o enormă reclamă la bere *Ekla*. În momentul în care se pregăteau să treacă pe podul care lega orașul de Ilha, se încrucișară cu un camion plin de negri care urlau și agitau banderole roșu cu negru ale M.P.L.A., unul dintre partidele independente care revendicau puterea.

Șocată, Edouarda clătină din cap.

— Negrii sunt nebuni...

Len Post își reprimă un surâs, uitându-și pentru o clipă iritarea. În ciuda pielii de culoarea cafelei cu lapte, care în Africa de Sud i-ar fi interzis accesul în toate locurile rezervate albilor, Edouarda era ferm convinsă că era și ea albă, cu toate că mama ei era o congoleză neagră ca un tăciune...

După trei sute de metri, Len Post opri în fața *Clubului Naval*. În fața restaurantului erau puține mașini. De când cu evenimentele, luandezii nu prea ieșeau din casă, sau fugiseră în Europa. Salonul părea înghețat din cauza aerului condiționat, iar barul era plin de femei elegante. Clubul Naval era ultima insulă de civilizație din Luanda... Len Post își spuse că cel puțin avea să aibă parte de o cină pe cinste. Nici măcar din dragoste pentru Edouarda nu-și putea permite să rateze întâlnirea de la ora zece.

* * *

Edouarda, fredonând în pași de dans, se sprijini de Datsun cu fața spre Len Post. Ochii îi străluceau, gura părea și mai cărnoasă, iar sânii păreau să iasă din tricou. Langusta și acel *vinho verde*, minunatul vin alb portughez își făcuseră efectul... Len Post se apropie să deschidă portiera și ea rămase nemișcată, până când acesta se lipi de ea. Îi înconjură ceafa cu brațele și îl strânse puternic în brațe. Len Post avu impresia că între ei explodase o bombă. Simți că i se usucă gura și își înfipse degetele în coapsele elastice. Edouarda șopti:

— Vrei?

Len Post făcu un efort supraomenesc pentru a se desprinde.

— E ora nouă.

Edouarda se lipi din nou de el simțind freamătul pe care îl provoca:

— Ascultă, știu un tip, undeva în cătun, care ne poate pune coliba la dispoziție... Nu e departe. Doar o jumătate de oră. La zece ești la hotel. Pentru că el nu răspundea, adaugă nerăbdătoare:

— Haide!

Pubisul ei spunea același lucru. I-ar fi trebuit tăria Sfântului Gheorghe și hotărârea Ioanei d'Arc ca să reziste.

Len Post deschise grăbit portiera. Edouarda se strecură pe lângă el, vârându-i mâna sub cămașă.

— Repede, spuse ea.

Demară, în direcția portului. Înainte de a ajunge acolo, pe porțiunea cu sens unic, Edouarda îl anunță:

— Nu face la stânga, mergi înainte prin fața grădiniței.

De abia se stăpânea de dorință. Puse o mână pe coapsa fetei, ridicându-i fusta. Edouarda îl mângâie și ea, făcând mașina să iasă brusc de pe drum. Len Post își spuse că în starea în care era, nu avea nevoie de o jumătate de oră...

Senzualitatea candidă a metisei îi dădea un adevărat delir erotic. În trei săptămâni se eliberase de tensiune mai bine decât în șapte ani de căsnicie. Niciodată n-ar fi îndrăznit să-i ceară blondei lui neveste din Maryland să facă dragoste câinește, așa cum spunea drăgălaș Edouarda...

Se felicită că renunțase la slujba de analist la Langley pentru a se muta la Divizia Planuri.

Avea ocazia să călătorească.

Frână. Drumul asfaltat se termina făcând loc unei piste pietruite care ducea la un mic cătun între plajă și lagună.

— A patra colibă, spuse Edouarda lipită în continuare de el.

Opri în fața unei colibe de chirpici, cu acoperiș din tablă ondulată, aidoma tuturor celorlalte din cătun. În interior sclipea o lumină.

Brusc, în ciuda dorinței, Len Post se simți jenat.

— Ce o să-i spunem? începu el. Va...

— Vino, zise metisa pe un ton hotărât.

Îl trase literalmente din mașină, frecându-se câteva clipe de el ca pentru a-i ațâța dorința, și îl împinse spre colibă. Cătunul părea pustiu. Uneori, după lăsarea nopții, albii nervoși veneau să tragă la țintă în negri, așa că localnicii se închideau în casă. Pe celălalt mal al lagunei se înălța fortul San Miguel.

Fără să-i dea drumul americanului, Edouarda bătu la ușă și o deschise fără să aștepte să i se răspundă.

Len Post pătrunse într-o încăpere mobilată sărăcăcios și luminată de o lampă făcută din scoici. O ușă închisă dădea spre o altă cameră.

Zări un negru așezat pe un pat de fier, cu spatele lipit de zid. Părea adormit, cu bereta pe ochi. Edouarda rămase înțepenită, cu o expresie de stupoare pe chipul cu trăsături senzuale.

Un miros fad, pe care nu reuși să-l identifice îl izbi pe american. Înaintă, și aproape se izbi de un soi de oală plină cu un terci cenușiu.

Edouarda răsuci un întrerupător, aprinzând un bec atârnând de plafon. Len Post avu impresia că i se oprește inima. Lumina dezvălui un spectacol îngrozitor.

Negrul așezat pe pat nu purta beretă. Un glonț îi zburase cutia craniană până în dreptul ochilor. Ceea ce Len Post luase drept oală era o bucată de țestă plină de creier.

Americanul fu cuprins de greață. Strigătul ascuțit al lui Edouarda trecu parcă printr-un zid de vată. Se răsuci brusc spre ușă. În momentul în care Len Post ajunse la ea, o voce suavă din spatele lui spuse în engleză:

— Dacă ieși, te ucid.

Inflexiunea vocii îl înțepeni pe american. Se întoarse și dădu cu ochii de un necunoscut blond, aproape albinos, care ieșise din cealaltă cameră. Trăsăturile lui Edouarda își pierduseră orice urmă de senzualitate, încremenite într-o expresie de groază viscerală. Len Post rămase pe loc, fascinat de arma necunoscutului, un pistol Walther P.38, cu un amortizor de aproape treizeci de centimetri lungime.

Capitolul II

Ted Cassidy avea aerul unui adolescent efeminat, cu fața fără riduri, ochi de un albastru atât de șters încât păreau albi, păr blond foarte fin și trup delicat, aproape plăpând. Doar buzele incolore, invizibile parcă, și o anume fixitate a privirii, lăsau să se ghicească faptul că era în realitate irlandez: o mașină care ucidea cu voluptate, unul dintre cele mai smintite pesonaje care bântuiseră prin Africa în ultimii cinsprezece ani. Nu fuma, de abia se atingea de băutură. Singura lui bucurie era să curme vieți.

Prima oară se auzise despre el în Katanga, la Jadotville, în 1962. Ted Cassidy venise din Europa împreună cu batalionul irlandez al ONU. Dezertase și se pusese la dispoziția lui Moise Chombe.

La Jadotville, douăzeci de prizonieri balubas îi stânjeneau pe katanghezi. Ted Cassidy îi ucisese unul câte unul, înfigându-le lent o baionetă în inimă, fapt care îi indignase și pe jandarmii katanghezi. Apoi, la Elisabethville interogase cinci informatori CIA, dintre care doi americani, bătându-i cu mâinile și cu picioarele timp de două zile. În final, îi gâtuise.

Fusese nevoit să plece din Katanga în urma unei altercații cu un jandarm. Sub pretextul că negrul se revoltase, se închisese împreună cu el într-o celulă și îl bătuse toată noaptea cu biciul. Când jandarmii scoseseră a doua zi trupul din celulă, o luaseră pe urmele lui Ted Cassidy cu intenția să-l ucidă, dar acesta se pierduse la timp în junglă, fugând spre sud. Limbile se dezlegaseră și cei care fuseseră sub ordinele lui începuseră să depene povestea unor orori de nedescris. Pomeneau de trei sau patru sute de persoane pe care Cassidy le ucisese cu mâna lui cu ocazia curățării satelor rebele. CIA întocmise un dosar despre el, din cauza celor petrecute la Elisabethville...

Reapăruse în Angola, lângă Carmona, pe post de șef de șantier al unei plantații de cafea... Negrii angolezi începuseră însă și ei să se revolte... Proprietarul plantației aflase că unii dintre muncitorii lui voiau să-l asasineze. Îi împărtășise acest lucru lui Ted Cassidy. Irlandezul îi promisese că va pune lucrurile la punct.

Își procurase ceea ce vrăjitorii numeau pudici „condiment". Niște plante otrăvitoare, al căror venin era mortal. Le fiersese în supa de dimineață a celor opt sute de muncitori... Curajos, condusese apoi buldozerul cu care săpase gropile comune pentru cadavre. După aceea, fermierul îngrozit îi mulțumise, și Ted Cassidy dispăruse din nou, punându-se la dispoziția celui care plătea mai bine. Aflase că oamenii lui Mobutu puseseră pe capul lui un preț de o sută de mii de *zaires* și se juraseră să-l prăjească de viu. Fusese semnalat din nou în 1969, conducând camioane cu benzină de la Johannesburg la Salisbury, apoi dispăruse din nou.

Puțini știau că se afla în Luanda, ceea ce era mult mai bine pentru viața lui...

Cu capătul amortizorului greu sprijinit de brațul stâng, îl scruta pe Len Post cu ochii lui aproape incolori.

Americanul își trecu limba peste buzele uscate și reuși să îngaime:

— Cine sunteți?

Necunoscutul surâse veninos și calm.

— Mă numesc Ted Cassidy, spuse el. Sper că nu aveți ceva cu irlandezii, adăugă el pe un ton ce mima veselia.

Pentru o fracțiune de secundă, Len Post se gândi că nu el îl ucisese pe negru și că era o neînțelegere, dar Cassidy îi spulberă iluziile. Întoarse capul spre patul de fier și remarcă pe un ton egal.

— Curios lucru, negrii au țeasta mai rezistentă decât albii. E de ajuns un glonț de calibrul 38 și se fărâmă ca o nucă de cocos. Uimitor, nu?

Fără să lase arma, se aplecă și adună câteva așchii de craniu acoperite de păr negru, și le mângâie gânditor...

— Face prăpăd, nu?

Lividă, Edouarda se sprijini de perete ca să nu cadă. Se învârtea casa cu ea. Len Post se felicită că își lăsase barbă. Irlandezul nu putea să vadă cum îi tremura bărbia. Încercă să nu se mai gândească la țeasta zdrobită:

— De ce l-ai ucis?

Privirea spălăcită îl țintui.

— Bună întrebare, oftă Ted Cassidy. Foarte bună...

Lui Edouarda i se părea că visează.

— Da, de ce? strigă ea în portugheză. N-ar fi trebuit...

Trăsăturile lui delicate înțepeniră într-un rictus de furie.

— Taci din gură! șuieră el.

I se adresase lui Edouarda cu o violență stăpânită care o încremeni pe metisă. Întoarse capul spre Len Post și spuse mai calm:

— Negrul m-a amenințat.

Era evident că mințea, dar nu le putea spune adevărul. Avea oroare să lase în urmă martori. Veștile circulau repede în Africa. Ted Cassidy rămăsese atâta timp în viață pentru că ieșea din ascunzătoare doar pentru a da lovituri fulgerătoare.

Len Post se uită la ceas: nouă și zece. Încerca să priceapă. Nu-i venea să creadă că Edouarda îl aruncase intenționat în ghearele nebunului. Pentru prima oară în viață se confrunta cu un pericol fizic. Încercă să-i țină piept. Edouarda părea încremenită de frică.

— Ce doriți? întrebă el pe un ton mai ferm, cu toate că era cuprins de teamă.

Irlandezul mărunt îi inspira repulsie ca o cobră... I se făcuse pielea ca de găină.

— Nu mare lucru, răspunse Cassidy. Să vă rețin puțin. Având-o pe Edouarda alături, nu vă veți plictisi.

Părea aproape amabil.

— Bine, dar... începu Len Post.

Cassidy băgă mâna stângă în buzunarul de la spate al pantalonului și scoase surâzând niște cătușe strălucitoare.

— Chiar legat de pat, vă puteți distra. Edouarda, leagă-l.

Brusc, Len Post înțelese. Edouarda îl păcălise. Trebuia să fugă de acolo. Își mută privirea spre ușă. Nu intenționa să se lase prins. Fără să stea pe gânduri, se repezi să iasă. Vocea uscată îl șfichiui ca un bici:

— Stai. Nu te prosti!

Răsuci clanța.

Se auzi o detunătură înăbușită și Len Post avu impresia că fusese înjunghiat în șale.

Strigă de durere. Edouarda urlă și ea. O a doua lovitură îi despică spatele în două. Picioarele nu-l mai ținură și căzu pe o

parte, rostogolindu-se pe podeaua murdară, cu gura plină de sânge.

* * *

Ted Cassidy se apropie de corpul scuturat de spasme. Ambele gloanțe atinseseră coloana. Irlandezul lăsă arma în jos cu un gest firesc. Capătul amortizorului se opri la un centimetru de craniul lui Len Post, și glonțul porni, zdrobindu-i creierul.

Americanul tresări ca un iepure și căzu la loc fulgerat. Sângele îi îmbibă gulerul cămășii. Cele trei împușcături de abia se auziseră. Doar mirosul de praf de pușcă amintea de ceea ce se petrecuse.

Ted Cassidy rămase câteva clipe nemișcat, bucurându-se de acel moment extraordinar pentru el. I se păru că pieptul i se umflă și că fiara care îi ținea nervii în frâu se eliberase pentru câteva clipe, făcându-l să se simtă ușor, liber și fericit. Se întoarse spre Edouarda.

Sprijinită de zid, tremurând și cu dinții clănțănind, metisa era în stare de șoc.

Surâzând vesel, Ted Cassidy agită cătușele.

— Nu mai avem nevoie de ele... Poți să vii cu mine.

Edouarda păru să învie dintr-o dată. Cu ochii ieșiți din cap, se repezi la irlandez încercând să-l zgârie.

— Asasinule!

Plângea, urla și făcea un scandal îngrozitor. Lui Ted îi îngheță surâsul pe buze. Îi evită unghiile, o apucă de încheieturi cu mâna stângă și ridică brațul drept, lovind-o cu amortizorul greu în tâmplă. Fata se împletici. Ted Cassidy aruncă pistolul pe pat și o pocni drept în față. Metisa căzu. Irlandezul începu să-i lovească trupul cu picioarele, vizând locurile sensibile. Edouarda scoase un strigăt ascuțit și rămase nemișcată. Gâfâind, Ted Cassidy o luă de subsuori și o târî până la pat. O aruncă pe spate, îi trecu picioarele printre zăbrele și îi legă gleznele de bara transversală. Fusta scurtă se ridicase, dând la iveală slipul alb. Astfel legată, Edouarda părea să se ofere, neputincioasă. O lucire fugară străbătu ochii de un albastru decolorat. Bărbatul se aplecă și strânse cu putere prin tricou sânul stâng al fetei. Edouarda gemu și deschise ochii plini de lacrimi.

— Te-ai calmat?

Privirea palidă era luminată de o cruzime veselă. Văzând groaza mută a lui Edouarda, irlandezul schiță un surâs.

— Ai înnebunit! bolborosi ea. Nu trebuia să-l ucizi.

Ted Cassidy se lăsă pe vine, scoase din pantalon un pumnal cu mâner de corn și se aplecă spre pat. Edouarda simți vârful cuțitului pătrunzând prin țesătura slipului.

— Vrei să te desfac în două, ticăloaso?

Ochii bărbatului deveniseră aproape albi. Fata își mușcă buzele ca să nu urle din nou. Inima i se zbătu în piept.

— Nu mă răni! îl imploră ea.

Ted Cassidy așteptă puțin apoi îndepărtă lama. O trase cu brutalitate pe Edouarda de păr forțând-o să se așeze. Îi trecu cu forța capul printre cele două bare orizontale metalice ale patului. Poziția o făcea să semene cu un om supus la cazne.

Fata începu să tremure ca o frunză.

— Am să te învăț să fii docilă, spuse suav Ted Cassidy.

Vârful cuțitului pătrunse între tricou și piele și tăie țesătura, dezvelind sânii grei ai metisei. La atingerea oțelului rece, ea strigă.

Apucând-o de încheieturi, Cassidy o pălmui cu putere. Îngrozită, fata amuți. Capul îi zumzăia, izolând-o de tot ce era în jur. Simți cum irlandezul îi apucă mâinile punându-i-le pe cureaua pantalonului. În picioare în fața ei, aștepta fără un cuvânt. Cu degetele tremurânde, fata începu să-i descheie pantalonii.

Satisfăcut, Ted Cassidy apucă sânii grei. Edouarda era mulțumită că nu mai vedea trupul întins al lui Len Post. Simți carnea fierbinte și îl auzi pe irlandez mormăind de plăcere.

— Grăbește-te.

Ceasul arăta nouă și jumătate. O parte din el rămânea întotdeauna lucidă și rece ca un ghețar.

Neîndemânatică, Edouarda reuși să desfacă fermoarul. Cassidy o apucă de bucle și o forță să plece capul.

— Sărută-l, spuse el pe un ton schimbat.

Umilită, Edouarda se supuse, cu mintea golită de gânduri și cu sufletul înghețat. Pentru prima oară în viață făcea asta fără plăcere. Mișcările îi erau stângace, lacrimile îi curgeau șiroaie pe față și îi venea să vomite.

— Dinții, ticăloaso, mormăi Ted Cassidy.

Îi dădu capul pe spate și îi plimbă lama prin fața ochilor, făcând-o aproape să leșine. Lama se opri în colțul gurii.

Din nou, Ted Cassidy îi împinse capul în față.

— Dă-i drumul, spuse el pe același ton suav. Dacă mă doare, îți crestez gura până la ureche.

Edouarda reluă mângâierile, deschizând mai tare gura și folosindu-și cu frenezie limba pentru a termina mai repede. Nu mai simțea răceala pumnalului, dar nu scăpase de frică. Degetele lui Ted Cassidy se crispară în părul feței, șodurile i se încordară și explodă brusc, împingând și mai adânc. Edouarda strânse buzele și dinții atinseră ușor membrul irlandezului.

Ted Cassidy mormăi. Cu o mișcare nervoasă, despică aproape un centimetru comisura buzelor lui Edouarda.

Sângele țâșni, amestecându-se cu sperma. Edouarda scânci de durere și duse mâna la gură, retrăgând-o plină de sânge și începând să urle.

În același moment, Ted Cassidy îi propti cuțitul în carotidă.

— Taci din gură!

Fata își înghiți sângele, se înecă, tuși. Rana o ardea ca un fier înroșit.

Ted Cassidy îi dădu drumul. Cu ochii scăldați în lacrimi, metisa mai mult îl ghici aplecându-se asupra trupului lui Len Post, întorcându-l și făcând ceva în dreptul feței. Edouarda deschise gura să strige, dar durerea o împiedică, și scoase doar un ușor mormăit. Ted Cassidy întoarse spre ea privirea albă.

— Taci din gură!

Se întoarse, ținând în mână o batistă desfăcută.

— Uite, zise el.

Ea făcu un efort și deschise ochii, zărind o masă albicioasă și însângerată, semănând a stridii combinate cu ciuperci, și nu înțelese imediat.

— Sunt ochii acestui imbecil, explică Ted Cassidy.

— Ai să aștepți aici. Dacă strigi sau încerci să scapi, pățești la fel, auzi?

Înfrântă, ea dădu din cap fără un cuvânt, strângând cu degetele gura rănită. Nu mai văzuse niciodată atâta violență calculată, atâta teroare planificată. Ted Cassidy strânse batista și o puse pe pat.

— Poți să te întinzi, spuse el.

Fata își degajă umerii dintre barele de fier și se lăsă pe spate, rămânând cu gleznele în continuare legate. Cassidy stinse lumina și ieși. Cheia se răsuci în broască, apoi se auzi un zgomot de motor.

Rămase doar foșnetul valurilor Atlanticului spărgându-se de țărm. Sângele îi curgea în continuare din gură. Învingându-și groaza, găsi batista pe pipăite, o apucă de un colț, aruncând îngrozitorul conținut și o făcu ghemotoc, lipind-o de tăietură.

* * *

— Camera 906, vă rog.

Recepționerul de la *Tropico* se întoarse spre panoul cu chei și îi întinse una lui Ted Cassidy, care se îndreptă spre ascensor, cu portofelul în mână. Era zece fără cinci. În timp ce ascensorul urca lent, Ted Cassidy își aduse aminte de gura metisei și surâse. Nu mai trăise o asemenea satisfacție de pe vremea când le viola pe micile balubas, în 1962.

Culoarul etajului nouă era pustiu. Intră în camera 906 și închise ușa. Inspectă rapid încăperea, apoi scoase pistolul din servieta diplomat și îl puse pe cuvertura patului. În momentul în care se pregătea să controleze conținutul valizei deschise, sună telefonul.

* * *

Negrul ras în cap îl examină pe Ted Cassidy, clipind des pe sub ochelarii cu rame groase de baga. În mână ținea o servietă neagră. Era la fel de scund ca irlandezul, cu un aer de nevăstuică speriată.

— Domnul Post?

— Eu sunt, afirmă Ted Cassidy. Veniți din partea președintelui Sawimbi?

— Da, șopti negrul. Mă numesc Joseph Simbili.

— Intrați.

Joseph Simbili se strecură înăuntru. Avea gene lungi care contrastau cu țeasta rasă. Unghia de la degetul mic al mâinii stângi era extrem de lungă, ca a unei curtezane chineze. Nu părea în largul lui.

— N-am prea mult timp la dispoziție, spuse el.

— Ați adus scrisoarea? întrebă Cassidy.

Joseph Simbili privi mașinal spre servietă.

— Da. Când ne vom întâlni cu consulul?

Ted Cassidy nu schiță nici un gest, doar pleoapa stângă îi clipi cu rapiditate. Totdeauna exista un element neprevăzut în asemenea afaceri.

— Consulul a fost reținut la Cabinda, spuse el. Avionul a avut o pană.

Pe chipul lui Joseph Simbili se citi o expresie de frustrare.

— Foarte neplăcut! Drumul din tabără până aici a durat foarte mult. Camionul s-a împotmolit pe șosea și am pierdut două ore.

Ted Cassidy dădu din cap.

— Înțeleg, dar nu e așa de grav. Îi voi da eu scrisoarea.

Joseph Simbili se scărpină în ureche cu unghia exagerat de lungă.

— Președintele m-a pus să jur că o voi da direct consulului general al Statelor-Unite...

— Veniți din nou mâine, sugeră Ted Cassidy.

Celălalt se schimbă la față.

— E foarte periculos să păstrez această scrisoare.

Irlandezul nu se lăsă păcălit. M.P.L.A. ținea sub control Luanda. Joseph Simbili avea interesul să fie prudent.

— Voi remite acest mesaj mâine dimineață domnului consul, afirmă Ted Cassidy. Îl puteți vedea după aceea. Sunați-mă.

Joseph Simbili se hotărî pe loc.

— Bine, v-o dau, dar fiți foarte atent. Nimeni nu trebuie să afle.

Ted Cassidy afișă un aer șocat.

— Știți doar cine sunt.

Afirmația păru să-l liniștească puțin pe Simbili.

Puse servieta neagră pe pat, o deschise și scoase un plic gros cafeniu, sigilat cu ceară. Îl lăsă pe pat.

— Nimeni nu trebuie să citească această scrisoare în afara consulului, repetă negrul. Ar fi foarte grav.

Ted Cassidy dădu din cap.

— Puteți conta pe mine.

Joseph Simbili îi întinse mâna irlandezului.

— La revedere, domnule Post. Pe mâine.

— Pe mâine.

Îl conduse, privindu-l plecând, și închise ușa.

Ignorând plicul, se repezi la telefon și ceru un număr centralistei. Așteptă, cu urechea lipită de receptor. Fiecare secundă petrecută în aceea cameră reprezenta un pericol de moarte, dar trebuia să primească noi instrucțiuni.

— Alo, zise vocea pe care o aștepta. Cine e?

— Irlandezul, zise Ted Cassidy.

În puține vorbe îi explică situația, omițând doar timpul petrecut cu Edouarda. Brusc, receptorul îi explodă în ureche.

— Imbecilule! urlă vocea. Nenorocitule! Nu trebuia să-l ucizi cu nici un preț. Acum totul s-a dus de râpă! De râpă!

Încercă în van să se disculpe, dar auzi un trosnet sec. Celălalt închisese. Rămase cîteva clipe concentrat, nemișcat, adunându-și gândurile și cugetând la problemele din viitorul apropiat. Situația era pe viață și pe moarte; dar niciodată nu fusese altfel.

Se hotărî. Înhăță plicul sigilat, îl vârî în servieta diplomat împreună cu pistolul Walther și ieși, păstrând cheia. Înainte de orice, trebuia să o recupereze pe Edouarda, căci următoarele ore aveau să fie dificile. Ted Cassidy era însă obișnuit să se miște într-un univers ostil. Ieși din ascensor, răsuflă ușurat simțind răcoarea de pe bulevardul Luiz de Camoes, și se urcă în mașină.

Capitolul III

Malko se juca mașinal cu mic desfăcător de sticle din aur masiv. Cele două persoane cu care stătea la masă vorbeau între ele, cu vocea precisă și neutră caracteristică tuturor funcționarilor de rang înalt. Masa, aflată la capătul sălii întunecate de la *Normandy*, era izolată față de celelalte, așa cum se cuvine unor oameni importanți. La Washington era în vogă bucătăria franceză. Malko savurase pateul, vinul Chateau-Margaux 1967 și șarlota cu zmeură. Vecinii lui de masă păreau că discută despre cifre, statistici și probleme financiare, când în realitate era vorba de orori, moarte, trădare și masacre.

— Cu siguranță că e vorba de o greșeală, conchise vecinul din dreapta lui Malko, Robert Slammer, șeful sectorului Africa din Divizia Planuri.

Malko surâse politicos. Rareori oamenii erau uciși din greșeală. Len Post, agentul CIA în misiune în Angola, fusese deja îngropat. Privi rafalele de ploaie care îndoiau arborii pitici ai grădinii japoneze. Octombrie se sfârșea rău la Washington. David Wise, șeful Diviziei Planuri își bău cafeaua.

Robert Slammer își aprinse o țigară. Malko surâse în sinea lui. Aveau nevoie de el, altfel nu l-ar fi adus din Austria de urgență. Se gândi la iarna care bătea la ușă și la teancul de facturi rămase pe birou în castelul de la Liezen. În fiecare an, lucrurile se petreceau la fel în aceea perioadă. Credea că terminase cu reparațiile dar cine știe ce defect ascuns amenința să pună în pericol toată munca lui de restaurare de până atunci. De această dată era vorba de un turnuleț ale cărui pietre începuseră să se desprindă. Una dintre ele aproape îi căzuse în cap lui Ilse, bucătăreasa. Arhitectul îi explicase prințului că tot acoperișul trebuia consolidat, altfel s-ar fi

dislocat în întregime. Totul avea să coste trei sute de mii de șilingi, fără garanția că prețul nu putea crește ulterior. Malko avea în bancă în jur de cincizeci și patru de mii de șilingi...

La împlinirea vârstei de patruzeci de ani, nu rezistase și dăduse o mică petrecere pentru o sută de invitați, care îl costase și ochii din cap, fără a mai pune la socoteală câteva rochii pentru Alexandra. Tot ce câștigase în misiunea anterioară se topise. Uneori se întreba dacă nu era mai bine să dinamiteze castelul, să o ia pe Alexandra de mână și să se instaleze în bungalow-ul din Poughkeepsie, lângă New York.. Atavismele erau însă mai puternice. Spion neîncadrat al Central Intelligence Service, era înainte de toate Alteță Serenisimă, prinț autentic, Cavaler de Malta și al Sfântului Imperiu German... Castelul său, chiar imperfect restaurat, era dovada concretă că lumea nu se schimbase de tot.

Cruciada sa în numele CIA avea cel puțin meritul că îl făcuse să renască din neant. Atunci când începuse misiunile pentru agenția de informații americană, castelul era doar un maldăr de pietre din care Malko reamenajase cu greu câteva încăperi care se inundau la primele picături de ploaie...

Până și Elko Krisantem, valetul lui turc — fost ucigaș la Istanbul — se atașase de bătrânele pietre. Îi propusese de multe ori lui Malko să se ocupe el însuși de anumiți antreprenori, așa cum știa mai bine: cu gloanțe.

Malko se chinuise destul să-i explice că nu mai existau mulți meseriași adevărați și că era păcat să împuțineze o specie pe cale de dispariție.

David Wise își drese glasul, atrăgându-i astfel lui Malko atenția, și spuse foarte convingător:

— Omul nostru din Luanda este extrem de competent. Vă va fi de mare ajutor.

— Dacă e competent, remarcă perfid Malko, de ce nu-i încredințați lui această afacere? N-aș vrea să-i iau pâinea de la gură.

Robert Slammer se îmbufnă.

— Samuel Ginger are o poziție oficială. E vice-consul. Nu are mâinile atât de libere ca un agent sub acoperire, așa ca dumneavoastră. Problema implică multă discreție.

Malko nici nu clipi. Știa că între ei, funcționarii de rang înalt de la CIA îi numeau pe agenții sub acoperire animale. Pentru ei, absolvenții unor prestigioase universități, spionajul se

rezuma la elaborarea unor sinteze în birourile climatizate. Nu văzuseră sânge decât la cinema...

Din cauza titlurilor, Malko era unul dintre puținele animale bine văzute.

Malko ridică privirea aurie spre David Wise.

— Bănuiesc că nu-mi rămâne decât să-mi fac bagajele pentru Angola. Cum e vremea acolo?

— Superbă, afirmă David Wise. A început vara australă și mai e și oceanul.

Un adevărat paradis.

Robert Slammer își îndreptă spatele, de parcă scăpase de o mare greutate. Avea aerul cordial al unui vânzător de mașini de ocazie.

— Tactul și finețea dumneavoastră vor fi de bază acolo. Situația e delicată. De mai multe luni, am intrat în legătură cu cele două mișcări de eliberare angoleze, F.L.E.C. și F.N.L.A. Contactele au fost extrem de fructuoase și putem spune că situația era sub control, nu-i așa, David?

David Wise aprobă fără rezerve.

— Absolut. Am făcut treabă bună... Reușisem chiar să ajungem la o înțelegere cu francezii din Gabon, în privința F.L.E.C.

— Și, întrebă Malko, a avut loc un cutremur?

Cei doi americani se siliră să surâdă. Nu păreau prea încântați.

— Se pare că situația privind F.N.L.A. nu a fost evaluată cum trebuie, recunoscu Robert Slammer fără chef. Cartierul general este în nordul Angolei, cu baze în Congo-Kinshasa, iar oamenii de bază sunt bakongos. O etnie care nu e prea bine văzută în centrul și sudul Angolei. Șansele lor de a se impune în toată țara păreau astfel slabe. Adversarii lor pretind chiar că luptătorii F.N.L.A. nu sunt decât soldați congolezi și că Mobutu încearcă să anexeze nordul Angolei, lucru fals, de altfel.

— Gata cu F.N.L.A., conchise Malko. Și F.L.E.C.?

— Ah, F.L.E.C.! oftă Slammer, aproape suspinând.

— F.L.E.C., comentă David Wise, este mișcarea de eliberare proprie a enclavei Cabinda, din nordul Angolei. Revendică independența acestei parcele...

Cu un gest sec Malko trase de mecanismul desfăcătorului de șampanie.

— Și?

Convivii lui suspinară.

— Se pare că F.L.E.C. nu poate ține piept celor din M.P.L.A., mărturisi David Wise. Ultimele noastre rapoarte sunt destul de pesimiste. Posturile F.L.E.C. din Cabinda au fost distruse de M.P.L.A. și trupele s-au împrăștiat.

— M.P.L.A. e ca o boală, spuse Malko suav.

Cei doi americani catadixiră să râdă. Robert Slammer spuse grav:

— M.P.L.A. este cea mai periculoasă dintre toate. Au sub control Luanda, baze în Zambia și se bucură de sprijinul rușilor. Au primit de curând, prin Zambia, treizeci de tone de arme rusești ultra moderne... Sunt pe punctul să se stabilească în fiecare oraș, având deseori complicitatea autorităților portugheze din Juntă.

— Există mai multe mișcări de eliberare?

David Wise clătină din cap.

— Nu. UNA, aceea care ne interesează. Se numește UNITA.

— Frumos nume, comentă Malko. De unde au apărut? I-ați recrutat la Washington?

— Este vorba despre o mișcare maoistă, explică Slammer. Nu sunt numeroși, dar bine organizați. Țin sub control regiunea Lusso, din centrul Angolei.

— Ne aliem cu chinezii? întrebă Malko.

David Wise făcu o grimasă ce putea fi luată drept surâs:

— Deloc. UNITA pare mai puțin radicală de la un timp. Declarațiile președintelui lor sunt foarte moderate. În orice caz, pentru noi reprezintă un avantaj enorm: urăsc M.P.L.A. iar M.P.L.A. răspunde cu aceeași monedă. Știm din sursă sigură că M.P.L.A. a jurat să împiedice UNITA să se implanteze în marile orașe... Au primit pentru asta trei mii de pistoale. Militanții UNITA sunt împușcați fără milă... Or, noi am luat legătura discret cu UNITA, oferindu-le ajutorul pentru a se impune in fața M.P.L.A. Contactele păreau să progreseze în mod promițător...

Cu alte cuvinte, conturile din băncile elvețiene se umpleau.

— Și atunci? întrebă Malko. A fost o neînțelegere?

— Mai curând o scăpare, mărturisi pe un ton lugubru Robert Slammer. Cei care l-au suprimat pe Len Post erau la curent cu aceste contacte. Agentul nostru trebuia să primească o scrisoare de acceptare a propunerii lor din partea lui Sawimbi. Nu știm în mâinile cui a ajuns acest document.

— Dinamită curată, sublinie David Wise. Dacă este făcută publică, Sawimbi e terminat...

Cei trei tăcură cât timp ospătarul umplu ceștile de cafea.

— Țineți nespus să recuperați această scrisoare, sugeră Malko, după ce ospătarul se îndepărtă. Mai bine mă întorc la Liezen să-mi iau cămașa de zale. Cei care au documentul și-au procurat probabil și ei așa ceva...

Robert Slammer îl liniști cu un gest.

— Vă asigurăm o protecție serioasă: agenții Milton Brabeck și Chris Jones. Se află la Luanda de patru zile. Sunt foarte eficace și cred că îi cunoașteți bine...

Malko dusese la bun sfârșit o duzină de misiuni în compania celor două gorile de la CIA. Nu erau prea înclinați spre studiu, dar aveau puterea de foc a unui mic port-avion. Dacă îi erau puși la dispoziție cu atâta ușurință, însemna că nu pleca la Luanda în vilegiatură...

— Dacă înțeleg bine, după recuperarea scrisorii rătăcite, va trebui să reînnod firele acestei frumoase prietenii între CIA și UNITA, spuse el, și să evit manifestările de gelozie nechibzuită ale rivalilor lor.

— Absolut, aprobă cu căldură David Wise. Este foarte urgent. Situația poate scăpa de sub control.

Încă un eufemism pentru a defini faptul că în Angola totul se dusese de râpă...

— Șeful agenției noastre din Luanda vă va da toate informațiile necesare, adăugă Robert Slammer. Va trebui să dați o mână de ajutor celor din UNITA înainte ca M.P.L.A. să-i lichideze, sau să capete prea multă putere... Au nevoie de noi...

Atâta dezinteresare era de admirat. Malko se întrebă dacă într-adevăr credeau în ce spuneau.

— Am făcut cele necesare pentru a vă obține o viză, continuă Slammer împingând spre Malko un plic gros din hârtie cafenie. Aveți aici documentele, întocmite pe numele real. Acoperirea pe care am găsit-o este excelentă: consilier financiar la Arrow-Garanty Trust. Aveți o persoană de legătură la banca locală Pinto & Sotto Mayor: Joao Cavalho, un brazilian care lucrează de mult timp pentru noi. Vă va oferi credibilitatea corespunzătoare unei misiuni financiare. Veți fi probabil obligat să vă întâlniți cu anumite persoane de la Banco de Angola, dar nu avem ce face.

— Apropo, dolarul scade în continuare, remarcă Malko, cu un aer de dezolare sinceră.

Cu un gest generos, David Wise alungă acele detalii vulgare și mărunte.

— Dacă reușiți, cred că putem fi foarte generoși.

O frază elegantă care îi interzicea eșecul.

În mintea lui Malko încolți brusc o idee.

— Ce se întâmplă cu albii din Angola?

Robert Slammer ridică disprețuitor din umeri:

— Sunt niște papă-lapte, abrutizați de soare și de dictatura lui Salazar.

* * *

Chris Jones medita în dreptul ferestrei, privind clădirile în construcție de pe partea opusă a bulevardului Luiz de Camoes. Luanda se înnoia. De departe, americanul părea un student cam deșelat. Avea 1,92 m și părul tuns perie. Văzut de aproape, cu ochii cenușii și reci și cu bicepșii ca niște jamboane, părea mult mai îngrijorător.

Malton Brabeck își încheie șireturile ghetelor de baschet și își îndreptă trupul cu o grimasă de durere. La fel de corpolent ca Chris Jones, purta un șort alb și un tricou de sport. Foști infanteriști marini, amândoi se simțeau mai bine într-un stand de tir decât în fața unei table de șah.

— Nenorocită meserie, zise el.

Chris Jones plecă de la fereastră și privi cele patru mingi puse pe podea. Luă una și se pregăti să i-o arunce prietenului lui. Milton răcni.

— Fii atent! Nu asta.

Chris o puse imediat la loc. Ar fi trebuit să-și dea seama după greutate. Apăsă cu degetul mare și mingea se desfăcu în două, ca o cutie. Semisferele erau rigide și ascundeau două Smith & Wesson 38 Magnum cu țeavă lungă. Celelalte mingi conțineau tot armament, inclusiv grenade brizante și o mitralieră Uzi detașată.

Sună telefonul. Chris Jones ridică receptorul, ascultă, mormăi ceva și închise.

— Ne așteaptă pentru antrenament, spuse el pe un ton sinistru. N-am putea spune că suntem bolnavi?

— Mai bine nu, zise Milton Brabeck. Să mergem.

Târându-și picioarele, ieșiră din cameră. Alți trei baschetbaliști erau deja pe culoar și îi salutară veseli. Ei însă erau cu adevărat sportivi, membri ai unui club din Maryland, subvenționat cu discreție de CIA, fapt ce permitea circulația anumitor persoane în destule țări. Invitația în Luanda fusese aranjată de mult. Fusese de ajuns ca doi dintre jucători să se îmbolnăvească la tanc...

Cu înălțimea lui, Chris Jones era perfect, cu toate că nu mai pusese mâna pe o minge de vreo douăzeci de ani. Din fericire, jucau pe post de rezerve, dar și asta era prea mult... Sosiți de șase zile, nu ieșiseră din cameră, îngroziți de riscul de contagiune într-o țară cu climat tropical. Pentru orice eventualitate, Chris își burdușise valiza cu cutii de Pepsi-Cola, dar fusese extrem de dezamăgit constatând că le putea găsi și pe plan local. În materie de hrană, se hotărâseră să se rezume la cafea și omletă, dar luau cu conștinciozitate pastile contra malariei și pumni de vitamine, împreună cu coniac Lagrange.

— Când sosește prințul? șopti Milton înainte de a urca în ascensor.

Chris oftă.

— Samuel Ginger nu știe nimic. Totul depinde de Washington și de domnul Linge.

Milton Brabeck murea de nerăbdare să schimbe mingea pentru ceva mai solid, un Magnum 44. Avea oroare de inactivitate.

Spuse pe un ton scăzut:

— Am văzut un afiș cu ceva dansuri folclorice. Poate mergem astă seară. Nu ne-ar strica...

Chris Jones îl fulgeră cu privirea. Hotărât lucru, viața la New York îl pervertise pe Milton.

— Ne strică antrenamentul, spuse el pe un ton sever.

* * *

— Un masacru, mormăi Samuel Ginger. Cel care a făcut asta e dezaxat. Un nebun.

Malko puse pe masă fotografiile chipului mutilat al lui Len Post. Era nevoie de mult sânge rece pentru a smulge ochii unui mort. Imaginile erau insuportabile. Ridică privirea spre fereasta mare care dădea în golf. Nori cenușii acopereau cerul. Nu se simțea în largul lui, avea senzație de vomă, din cauza

decalajului orar și a pozelor. Zburase de la New york la Lisabona, și de acolo direct la Luanda. După douăzeci și cinci de ore de abia își putea ține deschiși ochii aurii brăzdați de vinișoare roșii.

Samuel Ginger stătea pe un fotoliu de piele roșie, sub un enorm portret al lui Henry Kissinger, deasupra căruia se afla unul minuscul al lui Gerald Ford. Vice-consulul avea o mutră de bătăuș bătrân, cu ochi leneși ascunși în spatele unor ochelari cu rame metalice și un ușor accent sudist. Prin cămașa deschisă se zărea pieptul păros.

Ajuns pe aeroportul pustiu, cu excepția unui vechi 707 al companiei Air Rhodesia, Malko fusese întâmpinat de o ploaie torențială. Nu se zărea nici un taxi lângă aeroportul plin de familii fugind în Portugalia, într-o ambianță de exod. Cei foarte bogați plecaseră deja, cei mai săraci încercau să dispară și ei. Nimeni nu știa ce putea aduce ziua de mâine. Luanda fusese construită într-un soi de căldare naturală. Cartierele cele mai elegante dominau centrul, iar *Tropico* se afla cam la jumătatea drumului între creastă și bază.

— Apropo, spuse Malko, mi s-a spus să iau legătura cu un anume Joao Cavalho, de la banca Pinto & Sotto Mayor.

Samuel Ginger ridică privirea:

— În nici un caz! A fost arestat acum trei săptămâni.

— De ce?

Vice-consulul făcu un gest de neputință:

— Un complot... După 25 aprilie, Junta a arestat anumite persoane... Bogați, mai ales.

Începea bine...

— Nu aveți nici un indiciu asupra ucigașului lui Len Post?

— Nu.

— Și fata?

— A dispărut. Doar asta mi-a mai rămas.

Îi întinse lui Malko nota de plată a unui hotel, acela unde locuise Len Post.

Malko o citi, afară să remarce nimic deosebit.

— Ce spun cei din poliția locală?

Americanul ridică din umeri.

— Nimic. Pretind că Len Post a fost atras acolo ca să fie jefuit. Am cercetat și eu. Fata nu s-a mai întors la serviciu. Lovitura a fost bine pusă la punct. Bietul Len Post, a fost prea încrezător...

— Și scrisoarea lui Sawimbi?

— Nu va întârzia să apară din nou...

Malko alungă o muscă de pe cămașa impecabilă.

— Credeți că e vorba de o lovitură pusă la cale de M.P.L.A.?

Samuel Ginger își încheie cămașa.

— S-ar putea.

Vice-consulul luă un dosar gros și i-l întinse lui Malko.

— Aveți aici toate mesajele pe care le-am trimis Companiei timp de un an. Conține toate zvonurile nebunești care au circulat în Luanda... Odată la trei luni, Junta anunță un complot al dreptei și arestează câțiva tipi. Părerea mea e că vor mai ales să ajute M.P.L.A. Au mai rămas cam trei mii de albi, marea lor majoritate analfabeți.

Malko privi din nou fotografiile. La ce bun o asemenea sălbăticie? Cine avea interesul să descurajeze tratativele CIA cu UNITA? Fusese surprins de Luanda, un amestec de San Francisco și maghernițe.

— Ați păstrat legătura cu UNITA?

Americanul clătină din cap.

— Nu. Joseph Simbili a dispărut, după ce a aflat de moartea lui Len Post, și de faptul că predase cui nu trebuia scrisoarea. Atâta vreme cât nu recuperăm scrisoarea, nu are rost să luăm legătura cu ei...

Încurajator. Dacă n-ar fi fost acoperișul de la Liezen, Malko s-ar fi urcat în avion, abandonând Angola în chinurile decolonizării. Luanda era încă un oraș al albilor, în special mici meseriași. Negrii se îngrămădeau în cătunele pline de maghernițe fără apă și electricitate, care înconjurau orașul, gata să lupte la cel mai mic semn de răzmeriță. Soldații portughezi erau relativ discreți, patrulând în mici camioane descoperite, cu flori înfipte în țeava puștii.

Malko se gândi brusc la ceva. Luă din nou nota și o examină, uitându-se mai ales la cheltuieli.

Pe penultima linie era trecut apelul spre un post telefonic local.

— Len Post v-a sunat în ziua morții sale?

— Nu.

— Atunci s-ar putea să avem totuși o pistă. E posibil ca asasinul lui Len Post să fi sunat de la el din cameră...

— Nu m-am gândit la asta, mărturisi Samuel Ginger. Dacă rezultatul verificării e pozitiv, cineva ne-ar putea ajuta să exploatăm pista, un englez, pe nume Mike Corral. Oficial lucrează cu ziariștii ca traducător, dar e și cam afacerist. Cunoaște multă lume... Trăiește cu o braziliancă, soția unuia dintre agenții noștri care a fost obligat să se repatrieze la Rio. Vă dau numărul de telefon. Dacă îl plătiți bine, s-ar putea să fie de acord...

Malko se ridică.

— Trimiteți un telex la Washington, îi ceru el. Spuneți-le că mă apuc de treabă și că probabil va dura un secol sau două...

Vice-consulul surâse.

— Nu fiți așa de pesimist.

Îl conduse pe Malko pe scări până la etajul treisprezece. Ușa avea un grilaj enorm și ascensorul nu urca mai sus. Americanii erau prudenți.

— Apropo, zise Ginger înainte de a se despărți de Malko, vă sfătuiesc să mâncați languste, sunt delicioase.

* * *

Barba lui Mike Corral, care se aplecă să soarbă din paharul plin ochi de J & B, atinse tejgheaua barului de la *Tropico*.

— Edouarda, zise el. Fata care era împreună cu americanul asasinat. A dispărut.

— Aș vrea să o găsesc, spuse Malko.

Mike Corral nu răspunse. Se strânsese în el ca o stridie, stând la pândă. În același timp, părea interesat. Venise imediat la solicitarea lui Malko, parcă puțin prea jovial, cu o atitudine nepăsătoare. Avea niște ochi cât nasturii, care se mișcau necontenit. Purta o cămașă cam murdară și avea o preferință pronunțată pentru whisky. De când stăteau de vorbă, băuse trei pahare...

Arunca vorbele în rafală, de parcă ar fi avut gura plină cu cartofi fierbinți. Malko se întreba în ce limbă să-i traducă spusele.

Un tip curios pentru un interpret. Avea un aer de mahala, un vagabond tropical tipic; sugea băutura ca un burete, scrutându-l pe Malko cu ochișorii înfundați în orbite, interpelând barmanul în portugheză și bătându-i pe spate pe cei din jur. Puțin prea exuberant.

— De ce țineți să o găsiți? întrebă el. Luanda e plină de metise.

— Așa, spuse Malko. Sunt dispus să plătesc.

— E periculos, zise Mike Corral pe un ton mai scăzut. Nu-mi place să mă amestec în asemenea lucruri. Mișună multă lume pe aici.

În timp ce vorbea, o fată se îndreptă spre el. Avea plete negre ca o chinezoaică, căzându-i pe umeri ca o capă, ochi arzători și o gură enormă.

Mike Corral se întrerupse și o sărută.

— Rosa, îți prezint un prieten al domnului Ginger, Malko.

Strângerea de mână a fetei era fermă și învăluitoare. Cu cinci kilograme în minus, ar fi fost foarte apetisantă, își spuse Malko. Se așeză pe un taburet și comandă un pahar de Madera. De la sosirea ei, Mike Corral îl privea pieziș, părând să nu-l mai intereseze problemele profesionale.

În mod ostentativ, se așezase între Malko și Rosa... Privea cu insistență coapsa durdulie. Jenându-se, Rosa își trase rochia de jerseu.

— Ai fost acasă? întrebă el.

— Sigur, zise ea.

Întoarse capul spre Malko, aruncându-i o privire strălucitoare.

— Sunteți singur?

Prefera să nu pomenească de Chris Jones și de Milton Brabeck, aflați provizoriu la odihnă.

— Da.

— Veniți să cinați cu noi.

Îl fixa cu insistență și Malko își spuse că n-ar fi fost rău să-i însoțească, putând să obțină astfel de la Mike Corral ce voia.

— În acest caz, sunteți invitații mei.

Englezul scoase o ușoară exclamație, dar îi urmă pe Rosa și pe Malko.

Un Land Rover jerpelit era parcat în față la *Tropico*. Instalându-se în mașină, Rosa își expuse cu generozitate coapsele grăsuțe. Avea niște mâini extraordinar de lungi și de îngrijite. În timp ce Land Rover-ul se îndrepta gâfâind spre ocean, ea se întoarse spre bancheta din spate.

— Sunteți pentru prima oară la Luanda?

— Da, mărturisi Malko.

Ea surâse, dezvelind niște dinți albi de carnivoră.
— Luanda este un oraș plăcut, zise visătoare.

* * *

— Cred că nu mă voi putea ocupa de afacerea dumneavoastră, bolborosi Mike Corral, sugând un clește de langustă.

Un munte de clești și de carapace goale se înălța pe masă. Numai Rosa mâncase trei, scăldându-le într-o cantitate imensă de piri-piri, sosul cu ardei iute african. Avea chipul înroșit și ochii îi ieșiseră din cap. De câte ori îl privea pe Malko, acesta avea senzația unei descărcări electrice.

— Țin foarte mult să o găsesc pe această Edouarda, insistă Malko.

— N-am nici cea mai vagă idee, pretinse Mike Corral. Poate că e în Congo, sau undeva în țară.

Malko nu insistă. Se simțea bine.

Clubul Naval, ale cărui geamuri dădeau spre *Marginale*, era un loc confortabil, deși cam răcoros. Pe toate mesele ardeau lumânări. Localul fusese părăsit de clientela obișnuită, mulți fugind sau fiind în închisoare.

— Nu beți nimic, îi reproșă Rosa lui Malko.

Umplu paharul lui și al ei cu *vihro verde*.

Malko plăti. La vederea teancului de dolari, Mike rămase cu gura căscată.

— Pot să vă schimb dolari, spuse el. Patruzeci de escudos, în loc de douăzeci și patru. Merită.

Malko surâse inocent și puse pe masă patru hârtii de o sută de dolari.

— Schimbați-le, îmi dați banii mai târziu.

Bancnotele se făcură repede nevăzute, la fel de repede ca un clește de langustă în gura lui Mike.

Land Rover-ul porni cu greu. Se așezaseră toți trei în față, cu Rosa între ei. Rochia i se ridicase până la pântec. Străzile din Luanda erau pustii. Înainte de a ajunge la *Tropico*, Mike trase pe dreapta.

— Mă duc să parchez mașina, spuse el. Coborâți.

Land Rover-ul dispăru sub o arcadă. Rosa o luă înainte pe un coridor, deschise și se întoarse spre Malko.

— Bună seara. Mulțumesc pentru cină.

O fracțiune de secundă rămaseră față în față, apoi dintr-o singură mișcare, fără să-l îmbrățișeze, Rosa se lipi de Malko. Se desprinse de el chiar în clipa în care Mike deschidea ușa. Englezul le aruncă o privire ambiguă. Totul se petrecuse atât de repede, încât avea impresia că visase.

Își jură să nu plece din Luanda fără să facă dragoste cu Rosa. Nu era însă un motiv ca să uite scopul principal al venirii.

— Mike, spuse el, dacă vă dau nu număr de telefon, îmi puteți spune cui corespunde?

Englezul îl fixă surprins.

— Da, așa cred.

— Numărul e 4284, spuse Malko. Cel care l-a ucis pe Len Post a sunat de la el din cameră. Nu răspunde nimeni și aș vrea să aflu numele abonatului. Poate că e un prieten al lui Edouarda.

Capitolul IV

Ochișorii lui Mike Corral părură și mai înfundați în orbite.

— Cum ați reușit să aflați? întrebă el.

— Foarte simplu, mărturisi Malko. I-am dat două sute de *escudos* unei centraliste de la *Tropico* și ea a consultat caietul în care notează telefoanele clienților. În ziua morții lui Len Post nu a existat decît acel apel, cerut după ora zece seara, deci după moartea lui. Apelantul a fost deci asasinul.

Rosa șuieră incitată.

— Ce pasionant...

Nu acela era cuvântul... Mike Corral părea cufundat în gânduri, mângâindu-și furios barba. Malko se hotărî să-l ajute.

— Aflați această informație și cei patru sute de dolari vă aparțin.

Englezul lăsă barba în pace.

— Am să încerc, mormăi el, dar nu e ușor. Vă voi contacta la hotel.

O luă pe Rosa de braț. Acesta se întoarse.

— Bună seara, îi strigă lui Malko. Pe curând.

Ieși. Un autobuz jerpelit trecea pe bulevardul Luiz de Camoes. Afară se răcorise. La o sută de metri distanță, ferestrele restaurantului panoramic de la etajul unsprezece al hotelului *Tropico* străluceau în noapte. Malko mai simțea încă parfumul lui Rosa.

Ce mai pui de lele era! Mike Corral părea să nu o scape din ochi, lucru pentru care nu-l putea blama, dat fiind temperamentul ei arzător.

* * *

Ușa camerei 924 era întredeschisă. Malko bătu ușor și intră. Chris Jones și Milton Brabeck jucau gin-rummy, așezați

pe pat. Se ridicară brusc și Chris îi scrânti mâna într-o strângere plină de entuziasm...

— Nu-i frumos că nu ne-ați vizitat mai repede, îi reproșă el.

— A trebuit să intru în ambianță, surâse Malko. Luanda nu e în Austria.

— Asta înseamnă că ați și pus mâna pe vreo frumusețe? întrebă Milton Brabeck cu un aer lacom.

Devenea din ce în ce mai depravat.

Malko surâse:

— Dacă v-aș spune ce am pățit astă seară...

— Spuneți...

— N-aș vrea să vă tulbur somnul... Și n-ar fi nici prea galant.

Chris, care nu se simțea în largul lui, îl întrerupse.

— Și noi ce facem? Stăm încuiați în cameră de o săptămână, asta când nu ne antrenăm...

— Jucați în continuare baschet, spuse Malko. Poate că până la urmă treceți la profesionism... Pentru moment, nu am nevoie de voi, dar va veni și timpul. Bună seara.

Chris Jones mormăi o frază în care era vorba de bani risipiți, dar Malko era deja pe coridor.

— Mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întâmplat astă seară, oftă Milton.

Chris Jones ridică din umerii ca de hamal.

— Nu vezi că și-a bătut joc de tine? A sosit ieri. Nici măcar nu a avut timp să...

Fără să fie convins, Milton luă cărțile de pe pat. Murea de curiozitate.

— Dă-mi o carte bună și fac gin, spuse el.

* * *

Telefonul sună atât de slab, încât Malko de abia îl auzi. Se întocea de la o întâlnire de lucru la Banco de Angola cu atașatul comercial al ambasadei americane. Încercase să dea o aparență de credibilitate acoperirii sale. Angola părea un paradis pentru investitori.

— Eu sunt, anunță vocea sacadata a lui Mike Corral. Vă aștept jos. Închise imediat.

La lumina zilei Land Rover-ul lui Mike Corral semăna și mai tare cu un maldăr de fiare vechi. Englezul îl aștepta lângă

mașină. Prin parbriz, Malko zări pletele negre ca smoala ale lui Rosa.

— Ce repede ați rezolvat, spuse el, strângând mâna umedă a englezului.

Mike Corral nu părea prea încântat.

— Nu știu încă nimic despre numărul de telefon, dar Rosa s-a interesat și spune că Edouarda se ascunde la o prietenă. Mergem acolo.

Atitudinea lui sugera că nu credea nimic... Se urcă la volan și Malko se înghesui lângă Rosa. Tânăra îl sărută cu un gest natural, atingându-i marginea gurii. Era și mai parfumată ca în ajun.

Sau poate că nu se spălase, ipoteză pe care Malko o respinse cu groază. În cazul în care se parfumase cu bună știință, însemna că elanul din ajun nu putea fi pus în totalitate pe seama acelui *vinho verde*.

Ajunseră în piața Los Lusaoas și Mike Corral vîră la dreapta, pe o stradă liniștită, situată pe înălțimile Luandei. Opri în fața unei căsuțe cu veranda încadrată de grilaje.

— Du-te, îi spuse Mike lui Rosa.

Malko trebui să coboare ca să o lase să treacă. O văzură traversând grădina minusculă și intrând în vilă. Inima lui Malko bătea nebunește. Sub cămașă, purta pistolul extra-plat.

Regretă că nu-i luase cu el pe Chris și pe Milton. Asasinul lui Len Post putea fi înăuntru. Mike Corral își aprinse o țigară.

— Nu-mi place chestia asta, mormăi el.

Ușa vilei se întredeschise și apăru Rosa, agitând brațul în direcția Land Rover-ului.

— Nu veniți? îl întrebă Malko pe englez.

Acesta clătină din cap.

— Nu, prefer să mă amestec cît mai puțin în povestea asta. Duceți-vă.

Ușor neliniștit, Malko se supuse. Rosa intrase în casă. Pătrunse într-un living mobilat sărăcăcios. Rosa stătea în picioare lângă o masă. Undeva, în spate, Malko zări o negresă înaltă și slabă, cu părul ciufulit, care dispăru imediat.

— Unde e Edouarda?

— Nu e aici.

— Bine, dar...

— Era singura modalitate de a scăpa de Mike. Știam că nu vrea să intre. N-avem însă mult timp, e foarte bănuitor...

Malko întoarse capul și zări mașina. Englezul coborâse și se plimba nerăbdător pe lângă ea.

— Voiam să stăm puțin de vorbă. spuse Rosa, și am rugat-o pe prietena mea să mă ajute.

Ridicase capul spre el, cu buzele groase întredeschise, dând la iveală dinții strălucitori. Ochii îi sclipeau veseli. Fără să-și dea prea bine seama cum, Malko o simți lipindu-se de el, ondulându-și corpul și privindu-i gura cu buzele pline. Avu senzația că cineva îi pusese o lampă de sudură pe pântec. În câteva secunde excitația îl cuprinse cu totul. La urma urmei, în locul unei brazilience focoase, și-ar fi putut găsi moartea în acea vilă...

Timp de un lung moment doar flirtară, sprijiniți de masa din lemn de teck, despărțindu-se doar pentru a-și recăpăta răsuflarea. Fără o vorbă, Rosa gemea, lipindu-se și mai tare de Malko. Senzualitate în stare pură. Cu fiecare pauză își propunea să se liniștească, dar Rosa devenea și mai dezlănțuită.

— Trebuie să plecăm, spuse ea într-un sfârșit.

Malko însă o ținea bine și ea nu se mișca. O idee nebunească își făcu loc în mintea bărbatului. Sângele îi pulsa cu putere. Nu se gândea decât la trupul lipit de al lui, viu, doritor, gata să-l primească. Când dădu la o parte slipul de dantelă, Rosa protestă.

— Ești nebun!

Își cambră însă șalele într-un gest fără echivoc, sprijinindu-se de perete doar cu ceafa. Malko o pătrunse dintr-o singură mișcare și aproape urlă simțimd teaca fierbinte și suavă care îi cuprinse membrul. Cu coada ochiului îl zări pe Mike Corral aruncând țigara.

— Atenție, murmură Rosa, care îl văzuse și ea.

Rămase cufundat în sexul primitor, lăsând plăcerea să-i iradieze corpul, apoi Rosa îl sărută din nou, începând să-și miște ritmic pubisul și făcându-l să ejaculeze foarte repede. Imediat, fata se desprinse de el, își aranjă slipul și rochia, privindu-l încântată.

Malko se întrebă ce mutră putea să aibă. Rosa se îndrepta deja spre ușă, având cugetul împăcat. Se întoarse spre el, îi trimise o sărutare și spuse pe un ton scăzut:

— Am vorbit cu prietena mea, dar până la urmă nu știa nimic...

Mike Corral stătea lângă ușă, gata să intre.

— A trecut un sfert de oră, bombăni el. Era acolo?

Privirea lui îi învălui pe Malko și pe Rosa cu o suspiciune clară. Gura plină a braziliencei părea că-și mărise volumul. Fata răspunse agasată, pe un ton plin de naturalețe.

— N-aveai decât să vii și tu. Am stat de vorbă, dar n-a vrut să mărturisească nimic. Cu toate acestea, azi dimineață îmi...

Mike Corral ridică furios din umeri.

— Bancuri! Ne-am piedut timpul. Mai am și altele de făcut.

Se urcară în Land Rover, de astă dată cu Malko la mijloc. Acesta se întreba dacă englezul bănuia ceva. Rosa privea drept înainte, cu mâinile așezate cuminte pe genunchi, lipindu-și cu nerușinare pulpa de șoldul lui Malko.

— Mă puteți lăsa la consulat? întrebă Malko. Sper că următoarea informație va fi exactă.

Mike Corral mormăi ceva neinteligibil. Malko spera să nu-și fi pierdut singurul aliat din cauza trupului durduliu al lui Rosa. Senzația pe care o trăise fusese însă încântătoare.

* * *

Cu un aer bosumflat Chris Jones și Milton Brabeck, îmbrăcați în obișnuitele lor costume deschise la culoare, în ciuda căldurii, stăteau tolăniți pe fotoliile de piele roșie ale vice-consulului SUA. Se săturaseră până peste cap de baschet. Din fericire, în clădirea Secilia care adăpostea consulatul, existau și IBM și Shell, și lipseau liftierii indiscreți.

Malko adoptase o atitudine de profesionist, cu toate că se concentra cu mare greutate asupra problemelor CIA, după acel intermezzo brazilian. Afacerea Len Post părea și mai abstractă. Îi strânse mâna lui Samuel Ginger.

— Nimic nou?

Americanul clătină din cap.

— Nu mare lucru. Astă noapte s-a tras din nou în cătunele de lângă Rangel. Nu știm cine, dar au fost mai mulți morți. Se pare că M.P.L.A. se infiltrează tot mai mult.

Cu toate acestea, în timpul zilei Luanda părea absolut liniștită. Plaja era plină de lume, străzile și cafenele la fel...

— I-am cunoscut pe Mike Corral și pe prietena lui braziliană, spuse Malko.

Vice-consulul își strâmbă chipul ridat.

— Ah, v-ați întâlnit cu Rosa. Se pare că e cam nimfomană. Nu v-a făcut avansuri?

— În mod discret, îl asigură Malko.

Chiar și la tropice trebuia să rămână un gentleman.

— Trebuie să mai merg la două bănci astăzi, oftă el. O să învăț totul despre cafea... Nu aveți vești de la UNITA?

— Nimic, zise Ginger. Sunt puțini în Luanda. Sawimbi n-a venit niciodată aici. Probabil că așteaptă zile mai bune.

* * *

Barul de la *Tropico* era ticsit ca în fiecare seară. Malko începea să se simtă ca acasă, dar ar fi vrut să demareze ancheta... Îl găsise pe Mike Corral instalat la bar, aparent fără urmă de ranchiună pentru incidentul petrecut dimineață... Vorbea atât de repede, încât Malko de abia îl înțelegea. Probabil că o ținea pe Rosa sub cheie, căci părea foarte destins. Din cuvintele lui confuze, Malko reținu un lucru: îl identificase pe proprietarul numărului de telefon care nu răspundea.

— ... Este un tip putred de bogat, Ruiz Mupa, bolborosi în viteză englezul. Se ocupă cu diamantele... Luanda e construită pe zăcăminte de diamant. Oamenii le strâng cu lopata. Tipul ăsta are un cufăr plin, mare cât barul. Se culcă cu Edouarda din când în când.

— De ce sună telefonul tot timpul în gol?

Mike Corral schiță un surâs.

— Nu e numărul de acasă. E o locuință pe care o folosește pentru întâlniri, pe strada Teissera da Silva. Nu stă acolo, și când e ocupat cu cineva, nu răspunde. Pot să vă dau adresa unde locuiește.

— Veniți cu mine?

Mike bău whisky-ul dintr-o înghițitură.

— Nu pot... Dar vă conduc. După aceea, vă descurcați...

Existau nouăzeci la sută șanse să fie doar o pistă falsă, dar CIA putea da patru sute de dolari unui bețiv a cărui prietenă era atât de primitoare.

— Să mergem, spuse Malko.

* * *

Trecuseră de două ori prin fața casei de pe strada Ramalho Ortigao. O vilă înstărită și urâtă, în cartierul rezidențial

Albalade, la ieșirea din Luanda. Malko opri la capătul străzii, o sută de metri mai departe de casă, și spuse:

— Mă duc singur.

Chris Jones bombăni.

— Nu e sănătos...

— Dar e indispensabil, afirmă Malko. N-are rost să-l înnebunim complet pe acest domn. Dacă nu ies într-un sfert de oră, veniți cu artileria.

Plecă pe jos, lăsându-și gorilele bosumflate. Nu înțelegeau asemenea subtilități. Ei mai întâi trăgeau, și apoi cereau explicații. Plini de neliniște, îl priviră împingând poarta și sunând. Încordat, Malko așteptă câteva secunde, apoi ușa se deschise și apăru un tânăr portughez care vru să închidă imediat. Malko îi surâse cât putu mai frumos:

— Îl caut pe domnul Ruiz Mupa.

Adolescentul se dădu la o parte și îl lăsă pe Malko să intre. Primul lucru pe care îl văzu fu un cap de rinocer care țâșnea parcă din perete. Niște gazele cu ochi languroși îi țineau companie. Intrarea și livingul erau pline de trofee superbe. Podeaua era acoperită cu piei de zebră. Peste tot, fotografii îngălbenite, cu scene de vânătoare. Malko admiră o masă făcută dintr-un picior de elefant. Un pitic aproape chel apăru lângă el.

— Domnule...

Îl scruta suspicios pe Malko. Acesta se înclină ușor și spuse în portugheză:

— Vă rog să mă iertați că vă tulbur. Sunt prințul Malko Linge. Niște prieteni comuni mi-au spus că mi-ați putea da o informație de care am nevoie...

Liniștit de tonul monden, Ruiz Mupa parcă se mai dezgheță:

— Dacă vă pot fi de folos... Despre ce e vorba?

— O caut pe o anume Edouarda, spuse Malko.

Bătrânul portughez capătă brusc culoarea rinocerului împăiat. Se dădu brusc înapoi de parcă Malko i-ar fi sărit în gât.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, bolborosi el. Cine v-a trimis la mine? Scuzați-mă, dar...

Era deja la ușă, gata să alerteze toată casa. Malko trebuia să evite scandalul. Cu toate acestea, după reacția lui Ruiz Mupa, era sigur că îi putea furniza informația.

Rinocerul îi dădu o idee.

Calm, scoase pistolul, ochi capul și trase. Glonțul stârni praf și smulse tâmpla dreapta a trofeului. Împietrit, Ruiz Mupa scoase un strigăt sugrumat.

— Domnule! Sunteți nebun!

Malko se întoarse spre el, cu arma în mână.

— Edouarda a fost implicată în uciderea unuia dintre prietenii mei, spuse el. Vreau să o găsesc. Dumneavoastră știți unde se află. Dacă refuzați să mă ajutați, fac praf capul de rinocer...

Bătrânul negustor de diamante simți că i se face rău.

— Oh, nu! Vă rog, gemu el. E o piesă unică. Vă jur că nu vă pot ajuta.

Malko ridică brațul. Explozia făcu să vibreze geamul gros al ușii de la intrare. Vârful celui de-al doilea corn al rinocerului se volatiliză. Ruiz Mupa tresări de parcă el ar fi fost atins de glonț.

— Domnule, gemu el. Opriți-vă.

— Unde e Edouarda? repetă Malko.

Ruiz Mupa nu era obișnuit cu violența. Se chirci și spuse cu o voce abia auzită.

— Este în Ilha, după ce treceți de camping, pe strada Mareșal Gomez da Costa numărul 84, lângă tarabele artizanilor. N-a ucis însă pe nimeni.

— Are telefon?

— Nu.

Tremura ca varga. Malko puse pistolul la loc și se îndreptă spre ușă.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el cu o politețe încântătoare.

Ieșind, îl văzu pe Ruiz Mupa aruncându-se pe podea în patru labe și strângând resturile rinocerului.

* * *

Magherița era minusculă, aidoma celor în care stăteau artizanii de pe bulevardul Mareșal Gomez da Costa. Plaja era plină de sute de bâtlani. Puțin mai departe se înălța un hotel neterminat, *Panorama*. Chris Jones și Milton Brabeck rămăseseră în mașină, cu instrucțiuni precise.

Bătu, dar nimeni nu răspunse.

Apăsă pe clanță și ușa se deschise. Camera era cufundată în întuneric. Zări în stânga un pat, pe care cineva stătea întins.

Silueta se ridică, și Malko văzu o fată într-un tricou sfâșiat, cu bucle negre și chipul înfricoșat, și acoperit cu un plasture.

— Edouarda?

— Da.

Malko întoarse capul, auzind un zgomot ușor. Mai întâi văzu un enorm amortizor îndreptat spre ei, apoi privirea întâlni ochii decolorați și părul blond. Necunoscutul apăruse din cealaltă încăpere unde se ascunsese. Părea epuizat. În acea clipă știu că se afla în fața ucigașului lui Len Post. Rămase nemișcat, scrutându-l pe asasin.

— Cine sunteți? Ce vreți?

— Vreau să-mi spuneți de ce l-ați ucis pe Len Post.

Cassidy se sprijini de perete, cu o lucire de triumf în ochii decolorați.

— Sunteți din aceeași bandă, hmm...

Se auzi un clinchet metalic lângă pat. Malko întoarse capul și văzu că fata avea mâinile încătușate. Se gândi la Chris și la Milton care aveau să apară dintr-o clipă în alta.

— Am venit să discutăm, zise el. Ar trebui să lăsați deoparte arma.

În ochii transparenți ai lui Ted Cassidy sclipi o veselie sinceră.

— Nu încercați să mă duceți, spuse el. Veți muri înainte ca ușa să se deschidă.

Malko privi spre fereastră: Chris Jones și Milton Brabeck tocmai travesau bulevadul, calmi ca niște buldozere. Respectau fidel instrucțiunile primite. Simți cum îl cuprinde frica.

Cel din fața lui era un ucigaș rutinat care nu risca. Gaura neagră a amortizorului i se păru deodată enormă.

Capitolul V

Pe Malko îl mai despărțeau câteva clipe de inevitabil. Scrută chipul lui Ted Cassidy: ochii injectați, trăsăturile de o brutalitate implacabilă, ticul gurii. Ucigașul era la capătul nervilor, gata de orice greșeală... Malko se hotărî să joace totul pe o carte.

— Vin doi prieteni ai mei, îl avertiză el. Vor ...

— Veți încasa un glonț în cap, spuse Cassidy fără să ridice vocea.

— Am să-i previn.

— În nici un caz.

Malko auzi pașii americanilor apropiindu-se de ușă. Ted Cassidy era și mai încordat. Malko se simți la un pas de eternitate. Își pironi privirea aurie în ochii aproape albi ai irlandezului:

— Am venit să vorbim, spuse el, nu să ne batem.

Se auzi o bătaie în ușă. Arătătorul lui Ted Cassidy se crispă pe trăgaci. Malko își încordă mușchii pieptului. Rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi irlandezul ordonă pe un ton scăzut:

— Spuneți-le să plece. Repede.

Se apropie cu o viteză stupefiantă, îl răsuci pe Malko spre ușă și se lipi de el, înfigându-i amortizorul sub ureche și repetând:

— S-o șteargă imediat.

Malko și-l imagina pe Chris luându-și elan să spargă ușa. Cu vocea calmă îi strigă:

— Chris! Milton! Îndepărtați-vă. Totul e în regulă.

Nici un răspuns. Îi ghicea pe cei doi americani la pândă, ezitând ce atitudine să adopte. Repetă.

— Plecați. Întoarceți-vă la *Tropico*.

În vocea lui se simțea totuși o urmă de neliniște... Prin ușă, se auzi vocea lui Chris întrebând:

— Sunteți OK?

— Totul este în regulă, îl asigură Malko, cu gura uscată. Plecați.

Se lăsă din nou tăcerea. Ted Cassidy îi sufla în ceafă. Respirația ucigașului era ritmică, dar transpira. Malko știa că nu avea nici o șansă să-l ia prin surprindere. Nimeni nu ajungea la o asemenea reputație fără motive serioase. În sfârșit, de afară se auzi un zgomot de pași îndepărtându-se. După un minut care dură o veșnicie, Cassidy se îndepărtă, fără să lase arma din mână. Edouarda rămăsese în continuare nemișcată pe pat, cu ochii holbați de groază. Malko văzu plasturele care îi acoperea o parte din gură. Nu pricepea cum ucigașul lui Len Post eșuase acolo, vizibil la strâmtoare. În jurul patului zăceau cutii de conserve. Se hrăniseră fără să iasă din casă. Ce se întâmplase cu scrisoarea președintelui UNITA?

— De ce l-ați ucis pe Len Post? întrebă Malko.

Ted Cassidy se încordă și mai tare.

— Ce-ți pasă ție?

Arma stătea îndreptată spre stomacul lui Malko.

Acesta avu senzația fulgerătoare că așa se petrecuseră lucrurile și cu Len Post. O conversație încordată, apoi brusc, gloanțele care îl împroșcaseră... Malko simți că trebuie să deblocheze situația, chiar dacă sfârșitul ar fi fost dramatic.

— N-o să stăm așa cu orele, spuse el pe un ton calm.

Irlandezul îl scruta cu intensitate. Malko îl intui impresionat de stăpânirea lui de sine, dar gata să explodeze. Un singur cuvânt deplasat ar fi atras o ploaie de gloanțe.

— Cine sunteți? întrebă el. Pentru cine lucrați?

În situația în care se afla, Malko putea să-și recunoască apartenența la CIA.

— La fel ca Len Post, spuse el.

Simți că nu se înșelase. Ted Cassidy se destinse impercetibil, apoi întrebă pe un ton bănuitor:

— Ați venit pentru același lucru?

Malko se hotărî să mai facă un pas.

— Am venit să recuperez scrisoarea pe care ați luat-o.

Un surâs veninos schimonosi buzele subțiri ale lui Ted Cassidy, dar acesta nu răspunse. Părea că reflectează adânc,

șovăind între două alternative, dintre care una era eliminarea fizică a lui Malko.

Pe neașteptate, spuse:

— Nu-mi vindeți povești? Știți ce conține scrisoarea?

— O propunere a președintelui UNITA către CIA, spuse Malko.

Fără să priceapă de ce, irlandezul păru nespus de ușurat.

— O.K., spuse el. Veți face exact ce vă spun. Sunteți înarmat?

— Da.

— Dați-mi pistolul. Foarte încet.

Malko se supuse scoțând arma. Ținând-o cu două degete, i-o aruncă lui Ted Cassidy, care o prinse din zbor.

— Aveți mașină?

— Da.

— Bine. Ieșim amândoi.

Malko văzu privirea irlandezului pironind-o pe Edouarda și îi auzi strigătul sugrumat. Avea la dispoziție o fracțiune de secundă ca să reacționeze.

— N-o ucideți, spuse el cât de calm putu, altfel nu vin cu dumneavoastră.

Cu pistolul îndreptat asupra metisei, Ted Cassidy ezita. Își impusese o regulă absolută: să nu lase martori în urmă. Era însă convins de hotărârea interlocutorului lui, iar acesta reprezenta singura șansă de salvare.

Cu regret, după momente care părură interminabile, coborî pistolul.

— Nu va spune nimic, afirmă Malko.

Ted Cassidy luă o servietă diplomat, deșurubă rapid amortizorul, fără să dea drumul armei și își ascunse brațul drept sub un sacou de pânză, acoperind pistolul. Se apropie de Malko și îi înfipse arma în spate.

— Înaintați încet, spuse el, până la mașină. Dacă faceți un pas alături, sunteți mort.

Malko deschise ușa. Edouarda părea împietrită. Ted Cassidy se comporta de parcă n-ar fi existat pentru el.

Malko inspiră cu voluptate aerul călduț și privi în jur. Gorilele nu se zăreau. Se rugă în sinea lui să nu le treacă prin minte să încerce ceva... Datsun-ul închiriat era încins de la soare.

— Suiți-vă la volan, ordonă Cassidy. Țineți mâinile la vedere.

Malko se supuse. Irlandezul ocoli mașina și deschise cealaltă portieră, aplecându-se în interior.

— Cheile?

Malko i le întinse. Irlandezul deschise portbagajul, verificând dacă era gol. Îl încuie și se urcă în mașină lipidu-se de podea, cu spatele la portieră.

— Porniți, dar nu depășiți patruzeci la oră. Nu vă atingeți de claxon.

Malko băgă în viteză și demară. Câțiva negri așteptau autobuzul. Mirosul de transpirație a lui Ted Cassidy umpluse mașina.

Trecură prin fața fortului San Miguel, apoi peste pod, îndreptându-se spre ieșirea sudică din Luanda, evitând centrul. Malko începu să regrete că îi îndepărtase pe Chris Jones și pe Milton Brabeck. Tot nu aflase de ce Ted Cassidy îl ucisese cu atâta sălbăticie pe Len Post, agent CIA ca și el.

* * *

— E un polițist în mijlocul drumului, anunță Malko.

Se aflau la zece kilometri de Luanda, pe drumul care urmărea malul oceanului. Zonele locuite erau rare. Pe stânga jungla, pe dreapta faleza. Ted Cassidy nu se tulbură.

— Treceți și faceți-i semn că virați la dreapta.

Malko se supuse, din cauza armei îndreptate spre el. Polițistul nu reacționă. Pe dreapta se deschidea un drum asfaltat, coborând spre ocean. Ajunseră în fața unui club nautic.

— Intrați, ordonă irlandezul. Duceți-vă până la chei.

Totul era pustiu. Peste tot, iachturi puse pe remorci. Câțiva negri își pierdeau vremea, încercând să repare niște motoare. Cheiul era într-o zonă mai depărtată. Se zăreau câteva bărci ancorate. Cassidy ieși primul din mașină.

— Urcați în cea galbenă, ordonă el.

Urmat de Cassidy, Malko sări într-un mic vas de croazieră. Fără să-l scape din ochi, irlandezul se lăsă pe vine și scotoci la pupa, ridicându-se și ținând în mână o cheie cu o geamandură în miniatură pe post de breloc, pe care i-o aruncă lui Malko.

— Ridicați ancora și porniți spre insulă.

Malko se execută. Motorul porni ușor. Se părea că nu atrăseseră atenția nimănui. Apa era liniștită. La doi kilometri în

față se distingea malul insulei Mossoula, paradisul înotătorilor de duminică. Malko se îndreptă spre centrul insulei.

— La stânga, ordonă Ted Cassidy.

Chiar pe mare, nu-l scăpa din supraveghere. Malko simțea în spate un pachet de nervi gata să explodeze.

— Unde mergem? întrebă el.

— Gura, zise Cassidy nervos.

Din nou, Malko simți iritarea ucigașului. Peste un sfert de oră aveau să ajungă pe insulă.

* * *

Vasul se râcâi cu coca de fund și elicea începu să arunce valuri de mâl negru. Ted Cassidy, în picioare în spatele lui Malko, cu pistolul într-o mână și servieta în cealaltă, îi ordonă:

— Săriți!

Malko ateriză pe nisip, imitat de Ted Cassidy, care nu-l scăpa din ochi o secundă. Zeci de bungalouri, în stiluri diferite, erau răspândite printre cocotieri.

Ted Cassidy îi indică o cabană mare, construită pe un soclu de ciment.

— Acolo, zise el.

Malko o porni într-acolo, trecând prin fața unei căsuțe acoperite cu paie. La fiecare sfârșit de săptămână, albii din Luanda dădeau năvală în Mossoula. În rest, zona era pustie. Malko nu văzuse nici o singură barcă.

Intră în grădină.

Mai întâi avu impresia că bungaloul era pustiu. Se opri în dreptul unei uși-ferestre prin care se zărea un living modern. Se întoarse, vrând să-l întrebe pe TedCassidy ce să facă, și atunci o văzu.

Ascunsă în spatele unui bananier, se confunda cu vegetația tropicală din grădină. O fată superbă, cu chip semeț încadrat de plete lungi și negre, cu bărbie voluntară și cu maxilarele încleștate. Înfiptă pe picioarele depărtate, îmbrăcată într-un pantalon kaki și o cămașă inflorată, care se mula pe pietul generos, ținea la picior o pușcă de asalt, cu siguranța unui bărbat.

Ignorându-l pe Malko, necunoscuta strigă în engleză:

— Cassidy, lasă arma!

Malko încetă să mai respire. Aveau să se ucidă reciproc... Nu-și crezu ochilor, când îl văzu pe irlandez aruncând docil

pistolul, punând jos servieta și așteptând cuminte, ca un școlar dojenit.

Necunoscuta șuieră printre dinți, ca un tâlhar. Trei negri înarmați, în ținută de camuflaj, apărură în spatele lui Malko. Fata lăsă arma lângă bananier și se îndreptă spre Ted Cassidy, ignorându-l deliberat pe Malko. Era foarte frumoasă, în ciuda alurii masculine, și a trăsăturilor cam brutale.

Ted Cassidy păru deodată firav, pricăjit și mizerabil.

Fata se opri în fața lui și, fără o vorbă, îl pălmui cu putere. Ochii îi păliră, dar nu spuse nimic.

— Cum ai îndrăznit să te prezinți în fața mea? mormăi ea. Vorbise în engleză, cu asprimea accentului portughez.

— Am adus pe cineva, bâlgui Cassidy.

În ochii lui albi apăruse din nou ura. Calmă, fata îl pălmui din nou, cu aceeași violență. Se dădu apoi înapoi pentru a judeca parcă efectul

— Ai nesocotit ordinele, spuse ea. Știi ce meriți?

Cassidy înghiți în sec. Era verde la față și încheieturile i se albiseră. Părea un bloc de ură.

— Vă cer iertare, Graziella, spuse el umil, dar am adus pe cineva care vă va interesa. E...

Ea îl întrerupse brusc, și se întoarse spre Malko.

— Cine sunteți?

Malko se decise că orice neînțelegere în relația cu acea tigroaică, ar fi fost de rău augur.

— Mă numesc Malko Linge, spuse el. Am venit în Angola să continui misiunea lui Len Post...

Ea îl fixă neîncrezătoare.

— Lucrați pentru americani! Și totuși ați acceptat să-l urmați pe Cassidy.

Malko își permise un surâs.

— Să spunem că mi-a cam forțat mâna.

Privirea fetei îl străpungea aidoma razelor X, de parcă venise de pe altă planetă. Într-un final, îi întinse mâna.

— Mă numesc Graziella Lobito. Veniți înăuntru.

Brusc tulburat, Malko o urmă. Numele nu-i era necunoscut. Își scormoni fabuloasa memorie, și își aduse aminte de imaginea unei fete brune, cu o diademă de smaralde pusă pe un coc complicat, având o alură semeață și un surâs de carnasieră. Simți parcă mirosul mâlului de la Veneția și văzu aievea lacheii îmbrăcați în livrele.

O privi cu atenție:

— Ați fost la balul dat de Besteguy acum doi ani, spuse el. Erați în compania unui bărbat foarte elegant, cu monoclu.

— Era tatăl meu!

Expresia i se îndulcise brusc și îl fixă pe Malko în alt mod.

— De unde știți că am fost la acel bal?

— Eram și eu acolo, spuse Malko. Contele Besteguy mă onorează cu prietenia lui...

— Bine, dar mi-ați spus că...

De această dată, ea era cea descumpănită. Malko oftă.

— E o poveste lungă... Să spunem că îmi ocup timpul liber lucrând pentru CIA.

— În Angola?

— În Angola, dar dacă Len Post n-ar fi murit, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

— Vă prezint scuzele mele pentru uciderea acelei persoane. I-am dat instrucțiuni lui Ted Cassidy, dar nu le-a urmat. Nu se poate împiedica să ucidă. Noi n-am dorit acest lucru...

Părea sincer dezolată. Malko își spuse că situația era cam confuză. Ted Cassidy și negrii dispăruseră. Graziella Lobito se așeză pe o pernă, în fața lui, fixându-l cu intensitate.

Pe masă se afla un teanc de manifeste. Il descifră pe cel de deasupra: trei inițiale: E.S.N. și silueta stilizată a unui pistol. Graziella surâse amar și îi întinse manifestul lui Malko.

— Acesta este noul meu bal.

Malko citi: *Ejercito secredo national*, și ridică privirea spre ea.

— O nouă mișcare politică?

— Exact. Eu am fondat-o, împreună cu câțiva prieteni, pentru a împiedica această țară să cadă în mâna anarhiei și în comunism. S-au împlinit doi ani de când lupt în compania oamenilor mei, toți negri. Sar cu parașuta, mărșăluiesc prin hățișuri, ucid.

Era atât de însuflețită, cu chipul luminat de o bucurie interioară. Malko își putea închipui că petrece un week-end cu o femeie frumoasă pe o plajă tropicală, dar nu reușea să uite fotografiile oribile ale cadavrului lui Len Post. Graziella Lobito era un pericol mortal. O fanatică, aidoma multora întâlnite în misiunile sale.

Fixă cu privirea coapsele musculoase. Superbă femelă.

— De ce l-ați ucis pe Len Post? întrebă el.

Ea își scutură furioasă pletele negre.

— Nu l-am ucis. De săptămâni urmărim tentativele americanilor de a se apropia de UNITA. I-am dat ordin lui Ted Cassidy să intercepteze acea scrisoare, nu să ucidă. Nici măcar n-a mai îndrăznit să se întoarcă aici. Se ascundea în Luanda, altfel l-aș fi executat. Nu mă pot arăta în Luanda, mișcarea mea este interzisă.

«Sunt căutată de poliția militară a Juntei... Prietenii mei au fugit sau au fost arestați.

— Ce doriți?

Ochii negri îl fulgerară.

— Tot ceea ce posedăm e aici. Străbunicul meu a creat plantația de cafea. M-am născut în Angola, tatăl meu la fel. Acum negrii vor să ne ucidă și să ne vâneze. Nu avem unde să ne ducem. Portugalia nu este de fapt țara mea. Brazilia e prea departe. Vreau să rămân în Angola.

Mișcat fără să vrea, Malko o asculta. Era sinceră, dar lupta în zadar cu istoria. Aparent, CIA subestimase capacitatea de acțiune a albilor.

— Ted Cassidy nu e portughez, remarcă el.

— Avem prieteni, zise ea evazivă, care vin de pretutindeni să ne apere.

Stranii prieteni. Apăru un negru în picioarele goale și puse pe masă un platou cu o carafă cu suc de fructul pasiunii și niște pahare de cristal.

Malko bău, așteptând ca Graziella Lobito să ajungă la miezul problemei. Multe lucruri îi scăpau încă. Era nevoie de motive serioase pentru ca mișcarea rebelă să intre în conflict cu CIA...

— De ce nu vreți ca CIA să trateze cu UNITA? întrebă el.

Graziella ridică din umeri:

— CIA are lucruri mai bune de făcut decât să trateze cu o mână de negri ascunși în hățișuri. Îi cunosc, am luptat cu ei. Nu sunt mai mulți de șase sute și au arme puține. Nu reprezintă nimic.

— Și dumneavoastră, nu se putu abține Malko, pe cine reprezentați?

Crezu că avea să se arunce asupra lui, dar ea se mulțumi să spună cu o voce joasă și răgușită.

— Noi reprezentăm disperarea. Iar de disperare trebuie să ții întotdeauna seama.

Malko scruta chipul împietrit, cu o expresie de amărăciune. Veneția era atât de departe.

— Ce așteptați de la CIA? Nu poate întoarce cursul istoriei.

Ea rânji disprețuitor.

— Nu le cer să mă ajute pe față. Albii au devenit lași.

— Atunci ce vreți?

Fata goli paharul dintr-o înghițitură, încrucișându-și nervoasă mâinile cu unghii scurte.

— Singurul lucru pe care prietenii dumneavoastră mi-l pot da. Bani.

Malko își ascunse surprinderea. Auzise de imensele averi strânse în timpul colonizării Angolei. Își amintea că tatăl lui Graziella Lobito închiriase un Boeing 707 ca să-și aducă invitații la Veneția. Nu părea să aibă posibilități financiare reduse. Doar cu bijuteriile pe care le purtase la balul Besteguy, Graziella putea întreține o armată timp de o săptămână.

— Sunteți bogată totuși, remarcă el.

Ea clătină din cap.

— Vă jur că nu am bani, și că am nevoie de ei.

— Câți?

Probabil că socotise dinainte, pentru că spuse imediat:

— Cam trei milioane de dolari, pentru o perioadă de patru luni. După aceea, depinde. Poate nimic.

Malko recepționă sufocat cifra. Parcă și vedea mutrele contabililor de la CIA.

— Ce vreți să faceți cu atâția bani?

Ea ridică din umeri.

— Când îi voi avea, am să vă spun. Nu e o escrocherie, adăugă ea cu o urmă de mândrie. Nu cer nimic pentru mine. Mi-am vândut deja o parte din bijuterii și sunt gata să vând și restul. Îl privi drept în ochi: aș fi gata să mă prostituez dacă e nevoie.

Privirea ei era atât de directă, încât Malko se întrebă dacă nu era o invitație.

— Sper că sunteți conștientă că CIA nu distribuie atât de ușor asemenea sume, remarcă Malko. Mai ales fără să știe la ce vor servi.

Graziella își încrucișă picioarele lungi cu un gest plin de senzualitate.

— Vor servi la crearea unei Angole libere, spuse ea. Unde albii nu vor mai fi asasinați, iar comuniștii nu vor face legea. Asta dacă nu cumva prietenii dumneavoastră americani nu doresc o dictatură roșie în această țară.

— Nu cred, zise Malko fără să se compromită.

— Atunci știți ce aveți de făcut.

— Modalitatea pe care ați adoptat-o n-a fost prea dibace, sublinie Malko. CIA ține mult la agenții ei.

— V-am explicat ce s-a întâmplat. Dacă îl vreți pe Cassidy, vi-l predau. Din momentul în care voi avea banii.

Cam mulți bani pentru un ucigaș paranoic. Înșelându-se asupra tăcerii lui Malko, Graziella remarcă:

— De pe vremea când era în ilegalitate, UNITA a ciopârțit mai mulți misionari americani. Asta nu v-a împiedicat să doriți să-i ajutați.

— Poate că nu erau de la CIA, remarcă Malko.

— Toți misionarii americani lucrează pentru CIA, îl întrerupse hotărâtă Graziella Lobito. Toată lumea știe.

Puteau discuta așa la infinit. Malko se hotărî să pună punctul pe i.

— Vreți deci sume importante pentru a institui un guvern angolez independent, spuse el. Aveți sprijin, oameni, arme.

— Le pot avea.

— Trebuie luată în considerare posibilitatea ca CIA să refuze, spuse el prudent. Ce s-ar întâmpla?

Ochii negri se întunecară și mai tare.

— Ceva extrem de grav, spuse rar tânăra angoleză. Ce credeți că se va întâmpla atunci când voi face publică această corespondență între CIA și UNITA? Nimeni nu va mai crede că UNITA este o autentică mișcare de eliberare, iar banii pe care îi cheltuiți nu vor face decât să o discrediteze și mai tare. Puteți fi siguri că M.P.L.A.va face restul.

— Făcând acest lucru, obiectă el veți da țara pe mâna celor din M.P.L.A. Vă vor lichida.

Ea ridică fatalistă privirea.

— Știu, dar dacă refuzați oferta noastră, oricum totul se duce de râpă.

— Adoptați o poziție disperată.

— Suntem disperați, spuse abătută Graziella Lobito. De altfel, dacă refuzați, nu ne vom mărgini doar la a o da

publicității. Cu puținele noastre forțe, vom crea haos, ca în 1960, în Congo.

Malko se uită la ea încercând să vadă dacă vorbea serios. În ochii negri strălucea un licăr de demență. Era sinceră. În disperarea lor, erau capabili de orice. Malko înțelese că mai ales nu trebuia să întrerupă slaba legătură pe care o crease.

Intuia catastrofa. CIA n-ar fi acceptat niciodată să finanțeze o nouă Rhodezia, chit că ar fi abandonat proiectul UNITA. Pe de altă parte, era sigur că Graziella avea să-și pună amenințările în practică.

Tânăra se ridică.

— Veți fi condus la mal. Aveți la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să-mi dați un răspuns. Vă aștept aici mâine, la aceeași oră.

Îi întinse mâna, strângându-i-o cu putere și privindu-l în ochi. Redevenise mai feminină.

— Sper că veți reuși, spuse ea. Pentru Angola.

Malko se întrebă ce căuta ucigașul irlandez printre ei. Nu păreau să se asemene. Vasul era încă pe plajă. Apărură doi negri și îl scoaseră din nisip. Malko urcă la bord împreună cu ei. Vasul de croazieră se îndreptă spre clubul nautic.

Ajunseră la chei fără să schimbe o vorbă. Malko se duse la mașină, și barca se îndepărtă. Avea impresia că visează. Cu toate acestea, Len Post era mort, insula era reală, iar Graziella nu era o fantomă. Ajuns în suburbiile Luandei, cu negri cumpărând marfă ieftină la marginea drumului, cu mașinile și autobuzele pline, îi venea greu să-și imagineze că o bandă de desperados se pregătea să treacă de bună voie Angola prin foc și sânge.

Un vânzător de ziare desculț, cu un teanc enorm pe cap, se apropie de geamul coborât.

— Vreți un ziar?

Mașeta anunța declarația șefului M.P.L.A. care se opunea formării unui guvern de coaliție tripartit. Era începutul. Malko se întrebă ce avea să creadă CIA despre strania lui întâlnire cu vulcanica Graziella.

* * *

— Sunt nebuni, oftă Samuel Ginger. Nu vor obține niciodată ce cer.

Chipul ridat al vice-consulului era marcat de oboseală. Cu un aer absent, răsucea în mână ochelarii.

— Ați auzit până acum de E.S.N.? întrebă Malko.

Șeful agenției dădu din cap:

— Evident. Imediat după anunțarea independenței, s-au creat mai multe mișcări ale albilor, mai mult sau mai puțin clandestine. Era însă foarte dificil să le cunoaștem importanța reală. Portughezii din Juntă cu care mă văd în fiecare zi au afirmat că e vorba de persoane lipsite de importanță. Sud-africanii mi-au spus același lucru. Au împrăștiat manifeste, au aruncat în aer câteva clădiri, au atacat câteva mahalale, dar atât. Populația nu-i urmează. Mă rog, nu până în prezent. Negrii au fost destul de dibaci ca să nu-i sperie. M.P.L.A. le repetă în permanență că pot rămâne în țară după cucerirea independenței și că sunt toți niște exploatați.

— Cu toate acestea, l-au ucis pe Len Post.

— Știu, admise consulul, dar acest Cassidy nu e portughez. Asta mă tulbură mai tare... E altceva la mijloc.

Malko se ridică.

— Mă întorc la hotel. Trimiteți telexul și anunțați-mă de rezultat.

— Trebuie să recuperăm afurisita aia de scrisoare, oftă Samuel Ginger.

* * *

Lângă cheia lui Malko era un mesaj: "Ne-am întors. Chris. Veniți imediat."

Malko se simțea obosit. Nu avea nici cel mai vag chef să le explice ceva gorilelor. Se duse direct în cameră. După treizeci de secunde, sună telefonul. Era Milton Brabeck.

— Veniți, zise americanul, avem o surpriză pentru dumneavoastră.

— O surpriză, zise Malko intrigat. Ce fel?

— Veți vedea. Veniți.

Gorila închise telefonul. Intrigat, Malko traversă coridorul și bătu la ușa camerei lui Chris Jones. Gorila îi surâse cu șiretenie.

— Ne bucurăm că sunteți în viață. Aveți ceva de făcut.

— Ce?

— Asta, zise Chris dându-se la o parte și arătând spre pat.

Metisa cu pansament la gură îl privea plină de recunoștință. Scăpase de cătușe și sătea pe pat goală, înfășurată doar într-un prosop.

Capitolul VI

— N-a vrut să plece, repetă Chris Jones. Ne ascunsesem puțin mai departe. După ce ați dispărut, ne-am dus să vedem ce se petrecuse. Milton s-a descurcat și i-a scos cătușele, apoi n-am mai scăpat de ea.

Edouarda Jardim ridică spre Malko o privire îngrozită. Avea partea stângă a feței umflată, și plasturele lipit la colțul gurii o făcea să vorbească ușor cântat.

— Domnule, îl imploră ea, apărați-mă. E un monstru.

Malko se așeză pe pat și îi surâse.

— Povestiți-mi tot.

Ea păru încurcată.

— Nu credeam că se va termina așa. Vă jur. Unul dintre prietenii mei mi-a cerut să-i fac un serviciu. Să-l aduc pe american... (își luă seama) — Len — într-o colibă din mahalaua de pe Ilha. Mi-a jurat că nu va păți nimic, că trebuia doar îndepărtat de la *Tropico* pentru o oră.

— Cine era acel prieten?

— Henrique Rodriguez. Este...

— De ce ați făcut-o? Pentru bani?

— Oh nu!

Era inutil să ceară precizări.

— Continuați, spuse Malko.

— Când am ajuns la colibă, acolo era tipul acela, Cassidy. Îl ucisese deja pe proprietar. Când Len a vrut să fugă, l-a ucis. Apoi, m-a...

Se întrerupse din nou, și mai înfricoșată. Malko era sigur că spunea adevărul.

— Apoi?

Ea clătină din cap.

— Nu prea știu... Când s-a întors, era furios. M-a bătut și mi-a spus că mă va ucide dacă nu găsesc un loc unde să ne ascundem. Așa că l-am ajutat, dar până la urmă m-ar fi ucis.

Malko era convins de asta. O privi cu atenție pe metisa îngrozită. În ciuda pansamentului era încă plină de farmec. Privirea îi alunecă între sânii dezveliți de prosop. Cu un gest plin de pudoare, ea se acoperi.

— Hainele mele erau foarte murdare, explică ea. Le-am spălat... Nu mai am bluză.

— Accept să vă apăr, spuse rar Malko. Cu condiția să mă ajutați.

— Să vă ajut? Bine dar...

— Vreau să iau legătura cu UNITA. Mă puteți ajuta.

— E foarte periculos, gemu Edouarda.

— Atâta timp cât acești domni vă vor păzi, nimeni nu vă va face vreun rău, afirmă Malko.

Flatați să fie numiți așa, Chris Jones și Milton Brabeck își îndreptară ținuta. Poznaș ca întotdeauna, Milton preciză:

— Domnișoara poate fi liniștită. Îi vom asigura o protecție perfectă.

Ceea ce pentru el însemna să se întindă peste corpul protejatului apărându-l de gloanțe. Un tratament rezervat șefilor de stat. De când o văzuse pe Edouarda dezbrăcându-se, murea de nerăbdare să o vadă în pericol.

— Îl cunoașteți pe un anume Joseph Simbili? întrebă el. Reprezentantul UNITA la Luanda.

— Da, așa cred.

— Știți unde poate fi găsit?

Ea clătină din cap.

— Poate. Trebuie să mă interesez.

— Acum!

— Acum.

Edouarda ezită puțin, apoi se ridică. Prosopul alunecă, dezgolind-o complet. Milton Brabeck aproape că înghiți una dintre mingile de baschet. Avea un corp plin, cu șalele foarte cambrate, cu genunchi rotunzi și sânii în formă de pară.

Din nefericire, se repezi în baie, de unde ieși peste cinci minute, decentă, deși încă udă. Își pusese o cămașă de a lui Milton, de trei ori mai mare decât ea.

Chris Jones se făcu roșu ca macul.

— Venim și noi? întrebă el pe un ton sugrumat.

— Absolut, spuse Malko.

În ascensor, o întrebă pe metisă:

— Cunoașteți adresa acestui Henrique Rodriguez?

Ea dădu din afirmativ din cap. Putea fi de folos. Se înghesuiră în Datsun, cu Malko la volan.

— Spre piața Los Lusadas, spuse Edouarda.

Ocoliră piața, o luară pe bulevardul Albuquerque, care trecea pe lângă zidul alb al cimitirului, dominând orașul de jos. La capătul bulevardului, Edouarda îi spuse lui Malko să coteasca la stânga, pe un drum pietruit care cobora de-a lungul falezei până la port. La mijlocul drumului, îi arătă o colibă din lemn.

— Așteptați-mă.

Intră fără să bată și ieși după cinci minute, escortată de un negru cu bărbia proeminentă și purtând o pălărie veche de fetru. Veni la mașină și strânse ceremonios mâna celor trei albi. În Africa, strângerea de mână a unui alb reprezenta încă ceva important pentru oamenii simpli. Se întorsese apoi fericit în colibă.

— Mi-a spus, zise Edouarda, că îl găsim pe strada Luiz Camoes, după hotel.

* * *

Pe culoarul pustiu al etajului doi dintr-o clădire modernă erau treizeci de uși. Edouarda se opri în fața celei cu numărul 17.

Bătu. Prudente, gorilele se lipiră de zid.

Se auzi un zgomot ușor în spatele ușii, și o voce de bărbat întrebă în portugheză:

— Ce doriți?

— Joseph Simbili? spuse Edouarda.

— Nu e aici, spuse vocea.

Edouarda își lipi gura de ușă.

— Joseph, m-a trimis bătrânul Maleta.

Se auzi zgomot de încuietori, apoi de lanț și ușa se deschise câțiva centimetri. Ceva negru și lung apăru în deschizătură: țeava unei puști de mare calibru.

Deasupra, Malko zări ceva semănând cu o nevăstuică cheală încrucișată cu o bufniță cu ochelari enormi cu ramă de baga. Ochii mari îi distinseră pe Malko și capul dispăru instantaneu.

— Cine e albul ăsta? întrebă el furios.

— Un prieten, spuse Edouarda. Vrea să-ți vorbească.

— De ce?

Malko hotărî că era timpul să intervină. Spuse în portugheză:

— Sunt un prieten al lui Len Post.

Nevăstuica scoase un strigăt sugrumat și agită amenințător pușca.

— Șterge-o de aici domnule, spuse Joseph Simbili pe un ton demn. Nu vrem să avem de-a face cu voi.

Edouarda vru să-l ajute pe Malko.

— Joseph, zise ea, nu e un om rău. Deschide.

Malko avu timp doar să facă un salt în spate. O explozie asurzitoare zgudui pereții coridorului. Joseph Simbili trăsese. O gaură enormă apăru în peretele din față.

— Ștergeți-o de aici, repetă reprezentantul UNITA pe un ton ascuțit. Data viitoare trag în dumneavoastră. Fasciști ticăloși.

Ciufulită și buimăcită Edouarda îl trase pe Malko de mână. Cele două gorile scoseseră armele și așteptau. Pe culoar începeau să se deschidă ușile.

— Veniți, veniți, o să ne ucidă, strigă Edouarda.

Ușa se închise cu un zgomot sec. Malko se lăsă condus. Dialogul se dovedise a fi delicat... Ajunseră pe bulevardul Camoes, scăldat în soare. Malko ridică privirea spre etajul al doilea. Ferestrele lui Joseph Simbili erau închise ermetic, cu jaluzelele trase.

— De ce e atât de bănuitor?, întrebă el.

— Se teme de M.P.L.A.

Malko se îndreptă spre *Tropico*. Situația părea dificil de deblocat. Se întrebă ce gândeau strălucitii analiști de la Washington. Edouarda îl luă deodată de braț.

— Îi vedeți pe cei doi negri din fața noastră, lângă grădină? Sunt din M.P.L.A. Supraveghează. Dacă iese, îl ucid.

Malko se uită spre cei doi negri în pulovere galbene, care căscau gura lângă un vechi Packard dezmembrat. Amândoi purtau ochelari cu lentile mari negre.

— Poliția nu face nimic?

Edouarda ridică dezamăgită din umeri.

— Poliției nu-i pasă. Acum negrii comandă. Îi vor vâna și îi vor ucide pe albi. Până atunci, se bat între ei. În mahalale, M.P.L.A. a instaurat teroarea. Dacă nu folosesc apelativul

tovarăşe, sunt bătuţi, uneori ucişi. Au asasinat doi şoferi de taxi noaptea trecută. Nimeni n-a spus nimic.

Un camion plin de soldaţi portughezi nepăsători trecu pe bulevard, rulând cu încetineală.

— Astora nu le pasă, mormăi Edouarda. Nu se gândesc decât să se întoarcă acasă.

În sinea lui, Malko îşi spuse că nu erau singurii. Nu vedea cum avea să se desprindă CIA din viesparul angolez.

* * *

Cu barba ca un evantai, Mike Corral se precipită spre Malko, stropind în jur cu salivă. Volubil, amical şi totuşi puţin neliniştit.

— L-aţi găsit?

Edouarda, care purta un pansament mai discret, plecă jenată privirea. Îl cunoştea pe Mike, dar nu-i prea plăcea.

În spatele lui Mike apăru trupeşa Rosa, care îl învălui pe Malko într-o privire catifelată, sărutându-l apoi cu un aer voit absent pe gură.

— A fost pe aproape, spuse Malko evaziv.

Englezul privi plasturele fără să îndrăznească să întrebe ceva. Părea absolut intrigat.

Rosa se cocoţă pe un scaun înalt de la bar, încrucişându-şi picioarele, gata să provoace un infarct celor de la mesele apropiate, şi aruncă în jur o privire ispititoare. Pletele negre şi dese semănau cu o cască. Malko se aplecă spre Mike Corral.

— Aţi auzit vorbindu-se despre o organizaţie numită E.S.N.?

Englezul îl privi scrutător şi se strâmbă.

— Da, este o mică organizaţie teroristă fondată după 25 aprilie. Au ucis câţiva negri, apoi au încercat să recruteze aderenţi dintre negrii angolezi demobilizaţi şi ofiţerii albi. Se foloseau de anunţuri cifrate, publicate în *Provincia de Angola*. Se spune chiar că au o tabără de antrenament într-un loc pustiu, între Luanda şi râul Cuenza. Au furat două sute optzeci de arme dintr-un arsenal al D.G.S.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Mike Corral făcu un gest explicit.

— Au fost măturaţi. Junta a reacţionat brutal. L-au arestat pe redactorul şef de la *Provincia de Angola*, iar alţii au fugit în Africa de Sud...

Rosa se uită la ceas, apoi se ridică de pe scaun, lascivă și plictisită. Îi aruncă o privire umedă lui Malko și spuse:

— Cinați cu noi?

Malko refuză politicos. Lua masa cu Samuel Ginger, pentru a evalua situația. Păcat, Rosa ar fi putut profita de un moment de neatenție al lui Mike Corral.

* * *

Dopul sticlei de Dom Perignon sări cu un zgomot vesel. Samuel Ginger îi întinse o cupă lui Malko, ciocnind cu el.

— Pentru succesul dumneavoastră în Angola.

Treizeci de invitați de ambele sexe se înghesuiau pe terasă. Casa era izolată, pe Morro Luz, la zece kilometri de Luanda. Avea o piscină înconjurată de un gard și în mijlocul peluzei, lângă un imens baobab, flutura drapelul american. Malko bău cu poftă șampania. Se întorsese la civilizație. Femeile purtau rochii lungi, erau bronzate, machiate, și aveau acea libertate dată de traiul într-o țară tropicală.

Edouarda era cea mai sclipitoare, într-o rochie de jerseu galben, care se lipea ca o mănușă de curbele superbe ale corpului. Milton Brabeck și Chris Jones, discreți ca niște faruri în costumele gri deschis, nu-și uitaseră pălăriile. Malko se duse la ei. Remarcă deodată o umflătură proeminentă sub sacoul lui Chris Jones, la nivelul șoldului. Era cam de mărimea unui mortier.

— Chris, spuse el, nu e bine, suntem pe teren amical aici.

Vexat, Jones ridică haina, dând la iveală un aparat de radio-emisie.

— Ce-ați crezut? Vom avea nevoie de așa ceva astă-seară.

— Pentru ce?

— Să vorbim cu cei de la Washington.

— Washington?

Un aparat de radio-emisie bătea la cel mult zece kilometri.

— Sigur. Am primit instrucțiuni de la domnul Ginger. Uitați-l că vine.

Vice-consulul se apropie de cei trei și aruncă o privire la ceas.

— Să mergem în fundul grădinii, acolo nu vom fi deranjați.

Intrigat, Malko îl urmă. Se opriră lângă parapetrul de piatră care domina drumul spre ocean.

— Azi după-masă am trimis un telex codificat la Langley, spuse el, cerând instrucțiuni. Aș prefera însă să vorbiți personal.

Își spăla mâinile ca Pilat din Pont.

Chris Jones ridică antena și începu să vorbească, lipindu-și gura de microfon. Malko se întoarse, supraveghind grupul de invitați.

Unul dintre inginerii de la Cabinda Gulf Oil, slăbănog și ochelarist, o mânca din ochi pe Edouarda, privind cu nesaț sânii dezgoliți de rochia galbenă.

Chris Jones îl trase de mână, întinzându-i aparatul.

— Aveți legătura cu David Wise.

Malko crezu că glumește. Într-o țară unde o telegramă făcea între opt zile și o lună până la destinație! Lipindu-și aparatul de ureche, auzi însă vocea perfect clară a șefului Diviziei Planuri.

— Malko?

— Eu sunt, David. Ce mai faci?

— Bine! spuse plin de căldură americanul. Foarte bine! Ascultă...

Malko îl lăsă să vorbească fără să-l întrerupă. David Wise știa întotdeauna să enunțe cele mai oribile lucruri cu o politețe seducătoare. Cu aceeași căldură în glas încheie convorbirea, și Malko îi întinse aparatul lui Chris Jones.

— Cum ați reușit? E o minune.

Gorila surâse încântată.

— Chestia asta bate până la sala de transmisiuni de la consulat, la etajul 14 al clădirii. Acolo se amplifică mesajul și este transmis printr-o antenă unui satelit. Antenele de la Langley recepționează mesajul.

Părea că David Wise era într-o cameră alăturată. Păcat că tehnica nu putea rezolva orice problemă.

— Duceți-vă înapoi la petrecere, sugeră vice-consulul. N-are rost să ne facem remarcați.

Malko se alătură unui grup care discuta foarte animat despre viitorul Angolei. Auzi sfârșitul unei fraze: "bătrânul Lobito a plecat cu mica lui negresă, lăsând totul pe loc".

Amestecându-se în conversație, întrebă:

— Lobito nu era un colonist de vază?

Consulul Braziliei confirmă:

— Ba da. Unul dintre cei mai bogați din nord. Acum un an, magnatul cafelei s-a îndrăgostit lulea de o negresă de optsprezece ani. El are șaizeci și unu. O fată formidabilă și deșteaptă. A fost așa un scandal, că a șters-o în Europa cu ea, abandonând plantația pe mâna unui văr îndepărtat... Nu-l vom mai vedea niciodată.

— Nu are o fată?

Brazilianul surâse pofticios.

— Ba da, Graziella. O tigroaică. A fost cât pe ce să o ucidă pe amantă cu sabia. A și urmărit-o pe plantație... E mai rea decât un bărbat, pentru Angola e ca turbată. Mai degrabă, era...

Malko simți cum i se strânge inima.

— Cum adică, era...

— A murit, zise brazilianul. A fost ucisă într-o ambuscadă. Conducea un comandou de negri, pe care îl întreținea cu banii tatălui ei. Fuga acestuia a fost o lovitură teribilă, s-a simțit dezonorată... Păcat, era o fată superbă, și fantastică la pat, din câte se pare.

Doamnele prezente chicotiră fals dezaprobator.

Malko nu mai insită. Simțea privirea lui Samuel Ginger ațintită asupra lui. Murea de nerăbdare să afle ce vorbise cu David Wise. Malko îl trase într-un colț, cu o sclipire ironică în ochii aurii.

— E foarte simplu, spuse el. David Wise este extrem de satisfăcut de rezultatele obținute... Acum vrea trei lucruri: să recupereze scrisoarea lui Sawimbi, să nu trateze cu E.S.N. și să reia tratativele cu UNITA.

Samuel Ginger se posomorî.

— Ultimul lucru nu este și cel mai ușor.

Malko îi povesti amuzat "dialogul" avut cu Joseph Simbili.

Vice-consulul se strâmbă.

— Dacă Simbili nu vrea să stea de vorbă, trebuie să-l găsim pe Sawimbi personal.

— Unde?

— În centrul țării, la sud-est de Lusso, o regiune foarte sălbatică, aflată sub controlul UNITA. Trebuie să mergeți până la Lusso sau la Cogumbe, și apoi încă cinci, șase ore pe un drum lăturalnic.

Malko îl asculta nemulțumit.

— Nu există ceva mai accesibil?

— Nu cred, zise mieros vice-consulul.

— Elicopterele sunt necunoscute în această țară? sugeră Malko.

— Nu, dar au prostul obicei să tragă asupra lor.

— O să mă mănânce, fu de părere Malko.

Ginger izbucni în râs, gata să-i crape smokingul verde pe la încheieturi.

— Nu și dacă vă duceți cu dolari. Au îngrozitor de mare nevoie. M.P.L.A. duce tratative cu Zambia pentru a elimina taberele UNITA. Nu se pot lupta cu arcuri și săgeți, și atunci au nevoie de o mână de ajutor.

— Numai că mai întâi trebuie să recuperăm afurisita aia de scrisoare, sublinie Malko. Altfel ne va mânca *fără discuție*.

— S-ar putea să existe o cale, spuse misterios vice-consulul. Dați-mi douăzeci și patru de ore și păstrați legătura cu țâcnții din E.S.N.

Serata era pe terminate. La Luanda, oamenii se culcau devreme de când cu evenimentele. Malko ciuli urechea. Ca în fiecare noapte, în mahalale se auzeau focuri de arme. Sărută mâinile unor doamne și făcu semn gorilelor și lui Edouarda.

Drumul spre Luanda era pustiu. Aflat la volan, Malko o întrebă pe metisă:

— Știți unde se află Sawimbi?

— Da, e foarte departe, răspunse Edouarda. În junglă, pe platoul central.

— Ați fi de acord să mă însoțiți?

Ea clătină din cap.

— Totul trebuie aranjat aici, altfel nu veți ajunge niciodată la el. E foarte bine păzit. Se tem de comandoul F.

— Ce este acest comandou F?

— Ucigașii din M.P.L.A. Sunt însărcinați cu lichidarea adversarilor politici. Cel care îi conduce este un om foarte rău: Belmiro Chiral. Portughezii au pus pe capul lui un preț de o sută de mii de *escudos*, dar nimeni nu l-a prins.

Mașina ocoli o mică piață de lângă vechiul spital. Un grup de negri înconjurau un corp întins pe trotuar. Încă o victimă a UNITA sau a M.P.L.A. Nu schimbară o vorbă până la *Tropico*, stăbătând străzile fără viață. Ieșind din ascensor, Edouarda îl luă pe Malko de braț, fără să acorde măcar o privire lui Chris Jones sau lui Milton Brabeck.

Imediat ce intră în cameră, Edouarda își desfăcu fermoarul rochiei, lăsând-o să cadă pe podea. Avea corpul încă plin de vânătăi. Aștepta ca Malko să facă un gest ca să-i ofere recompensa.

El surâse.

— Culcați-vă repede, Edouarda. Somn ușor. Aici nu riscați nimic.

Un licăr de supriză în ochii negri, apoi ea se strecură sub cearceaf. Malko se dezbrăcă și o imită. Nu reușea să și-o scoată din minte pe Graziella și ideile ei nebunești. Din nefericire, povestea risca să se termine rău.

* * *

Întâlnirea era stabilită pentru ora trei. Malko se întrebă dacă Graziella Lobito îl aștepta tot pe insula Mousoula. Proiectul ei părea atât de nebunesc. Albii din Luanda se resemnaseră sau fugeau. Nici un semn de rezistență nu se făcea simțit. Acoperirea lui de "bancher" îl silise pe Malko să meargă la palatul guvernului, cățărat pe colina San Miguel, o clădire superbă cu două etaje, unde se intra ca la moară. În niște birouri mult prea vaste pentru ei, funcționarii portughezi visau la un viitor idilic pentru Angola, sub conducerea a trei partide de negri.

Visau la o țară unde și albii și-ar fi găsit locul. Malko se întâlnise cu un poet sensibil însărcinat să-i asigure pe cei de la Arrow Guaranty Trust că investițiile lor în Angola erau profitabile. Reprezenta F.U.A., un partid al albilor, și îi afirmase foarte serios că partidul lui avea să prezinte candidați la viitoarele alegeri. Afișele lui — trei săgeți înscrise într-un cerc — umpluseră zidurile din Luanda.

Malko plecase descurajat. Dacă ar fi fost un "adevărat" bancher, ar fi luat-o la goană imediat, atât de tare semăna situația cu cele petrecute în Congo.

La Luanda, viața continua ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Singurul semn palpabil al fricii, în afara rafalelor nocturne: în fiecare zi erau necesari mai mulți *escudos* angolezi pentru un dolar. Cât despre *rand*-ul sud-african, era mai venerat decât Sfânta Fecioară.

Se îndreptă spre Datsun. Imediat, un bărbat care părea să aștepte autobuzul în față la *Tropico* se apropie de el. Semăna

cu o măslină negricioasă, cu dinți de carnivor, albi și înclinați. O siluetă ștearsă, cu umeri înguști și cu o servietă de piele neagră în mână. Când fu la câțiva pași, Malko remarcă gulerul îndoielnic al cămășii albe. În ciuda căldurii, purta sacou și cravată. Se înclină politicos în fața lui Malko.

— Sunteți domnul Linge?

— Da, spuse Malko.

Măslina se apropie și mai mult și îi spuse pe un ton scăzut.

— Scuzați-mă că vă abordez astfel.

Se exprima cu întorsăturile complicate de frază ale portughezilor și cu o anume prețiozitate.

— Nu face nimic, spuse Malko.

Celălalt coborî și mai tare vocea:

— Vin din partea domnișoarei Lobito. A fost obligată să schimbe întâlnirea pe care v-a solicitat-o. Vă așteaptă mâine într-o florărie de pe strada Guiherme Capello, într-o fundătură. Nu puteți greși locul, nu este decât una singură. La aceeași oră.

— Foarte bine, spuse Malko.

Măslina își arătă încă o dată dinții și adăugă, plecând privirea:

— Domnișoara Lobito mi-a cerut un răspuns la dorințele sale, altfel circumstanțele o obligă să facă publică scrisoarea pe care o posedă. I-ar părea foarte rău, și ar rămâne neconsolată... Adios, domnule.

Agitându-și servieta, se îndepărtă. Un alb mărunt și potolit. Malko se întrebă ce legătură putea să existe între el și sălbatica și eleganta Graziella Lobito.

În orice caz, primise un ultimatum în bună regulă, lucru care risca să conducă la un sfârșit rapid aventura lui angoleză.

Capitolul VII

Cu picioarele pe masă, Samuel Ginger stătea cu spatele la vizitatori, continuându-și conversația formată din „da" ori „nu" cu un interlocutor misterios. Din când în când mormăia aprobator. Malko privea oceanul și vecinul lui, un pilot de elicopter numit Malcolm, un uriaș cărunt, vesel ca o poartă de cimitir, mesteca gumă frunzărind un vechi *Playboy*.

Americanul închise în sfârșit telefonul, se răsuci cu fotoliul și îi surâse larg lui Malko.

— Totul s-a aranjat, anunță el. Plecați mâine dimineață spre tabăra UNITA. Imediat vom primi harta cu amplasamentul exact. Malcolm vă va lăsa cât mai aproape și vă va aștepta. Veți fi însoțit de Chris Jones, Milton Brabeck și de Edouarda. Vorbește kibundu, la fel ca oamenii lui Sawimbi. Vă poate fi de folos.

Malcolm venise de dimineață de la Cabinda, unde pilota un Alouette III pentru compania Diamang, fiind detașat acolo de CIA. Închise revista și spuse cu o voce aspră:

— Sper să nu ne rupem gâtul. Mecanicii de aici sunt nepricepuți, și drumul e lung.

— Veți alimenta la Lusso, spuse Samuel Ginge. Astă seară veți primit toate autorizațiile de zbor.

Pilotul se ridică, îi salută din cap și ieși. Se grăbea să profite de relativa civilizație din Luanda. După Cabinda, i se părea un adevărat Bizanț... După ce ieși, Malko atacă problema:

— Știți că am întâlnire peste o oră cu Graziella Lobito?

— Știu, spuse calm americanul. Și mai știu că nu vă veți duce.

— Și scrisoarea lui Sawimbi? Graziella Lobito nu glumește.

— Nici eu, zise placid vice-consulul. Peste o oră, Graziella Lobito nu va mai fi în măsură să facă nimic, iar mâine

dimineață veți avea acea faimoasă scrisoare. Va fi pașaportul dumneavoastră pentru întânirea cu Sawimbi.

Lui Malko îi fu teamă să priceapă.

— Cine va recupera scrisoarea?

— Poliția militară, spuse Samuel Ginger. V-am spus că mă întâlnesc în fiecare zi cu cei din Juntă. Am făcut un târg cu ei. Sunt încântați să lichideze E.S.N., care îi stânjenește în negocierile cu negrii. În schimb, îmi vor da scrisoarea. Nu le displace că îi ajutăm pe cei din UNITA. M.P.L.A. a cam devenit o povară. Astfel, toată lumea e mulțumită.

Malko asculta cu groază cuvintele americanului. Era cuprins de rușine. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îi transmisese lui Samuel Ginger ultimatumul lui Graziella Lobito. De atunci, își consolidase acoperirea facând naveta între *Banco de Angola* și clădirea ultramodernă a companiei Cabinda Gulf, care domina Luanda, fără să-i treacă prin minte că putea primi un pumnal în spate.

— Ați vândut-o securității militare?

Americanul ridică din umeri:

— Nu te prosti. L-au ucis pe Len Post. Știți cum. Sunt gata să ucidă și alții. În orice caz, nu-i vom asasina pe acești fanatici sângeroși, ci doar o să-i închidem pentru câtva timp. P.I.D.E. nu mai există... Avem o treabă de făcut, și o vom face.

Discuția era inutilă. În asemenea momente Malko putea vedea abisul care îl separa de profesioniștii în Informații... Cei care aveau să îndure trădarea lui involuntară, nu îi puteau afla starea de spirit. Pentru Graziella Lobito, avea să rămână veșnic un delator. Soluția eroică ar fi fost să se ducă și el la întânire, dar cei care s-ar fi simțit trădați riscau să nu-l creadă, și CIA nu l-ar fi iertat niciodată.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Samuel Ginger spuse:

— Ca să nu fiți tentat să faceți o prostie, aș prefera să rămâneți încă o clipă în acest birou.

Ca din întâmplare, lovi cu cotul un ziar de pe birou, și Malko zări patul unui Colt 11,43 automat. Vice-consulul era mult prea rutinat ca să-și asume vreun risc. Ochii aurii i se umplură de dezgust și încercă să facă obiecțiuni de altă natură decât morală.

— Prietenii dumneavoastră din Juntă vor face fotocopii ale scrisorii, spuse el.

— Desigur, recunoscu calm americanul, dar o fotocopie poate fi oricând considerată un fals... Ascultați, nu avem timp de pierdut. M.P.L.A. se întărește pe zi ce trece. Unul din prietenii noștri a fost arestat ieri pe drumul spre Carmona de un grup al M.P.L.A. Aveau arme rusești nou-nouțe și foarte moderne.

Malko înțelese că nu avea de ales. Samuel Ginger surâse înțelegător.

— Există momente dificile în meseria noastră, spuse el.

Malko se gândi la Graziella și la balul de la Venezia. Cât de mult trecuse de atunci.

* * *

— Mi-e foame, spuse Chris Jones căscând să-și rupă fălcile.

— Să mergem la *Barracuda*, propuse Edouarda. Se mănâncă afară și langustele cu piri-piri sunt grozave.

Tânăra metisă purta un compleu din mătase roz, fără nimic pe dedesubt, dându-le palpitații lui Chris și lui Milton.

Spre sfârșitul zilei cerul se luminase și era cald. Cina aceea risca să fie ultima masă civilizată pentru câtva timp.

— În regulă, mergem la *Barracuda*, spuse Malko.

Înainte de a ieși, cumpără *Diario de Noticias* și îl frunzări. Nici o știre despre Graziella în ziarul de seară, însă presa era cenzurată la sânge, mai mult decât pe vremea P.I.D.E. Populația nu trebuia să intre în panică. Se instală la volanul Datsun-ului, fără să și-o poată scoată pe Graziella din minte. În acele momente era probabil la interogatoriu. O coadă interminabilă de negri aștepta autobuzul pe bulevardul Luiz de Camoes, dar *Marginale* era pustie.

La fel și bulevardul din Ilha, cu excepția câtorva negri care luau aer pe plajă. Se instalară pe terasa de la *Barracuda*, care dădea direct pe nisip. Erau singurii clienți. Cerul era înstelat, apa foșnea ușor, iar câțiva flamingo dormeau într-un picior.

Mulțumiți de cadru, gorilele comandară languste la grătar, cu toate că i-ar fi tentat să le stropească ușor cu dezinfectant, atât erau de temători pentru propria sănătate. Așteptând comanda, se distrau înmuind crevete în sosul arzător de piri-piri. Edouarda îl mînca pe Malko din ochi, simțind cum îi revine pofta de viață. Care viață, pentru ea însemna să facă dragoste cu un bărbat pe care îl dorea.

— E bun vinul, remarcă Milton, călcându-și pe inimă și gustând acel *vinho verde*.

Malko nu avu timp să răspundă. Din întunericul plajei apărură mai multe siluete. Erau negri înarmați. Fără zgomot și fără o vorbă urcaseră panta de nisip ce înconjura terasa. Unul dintre ei îndreptă arma spre ospătarul care aducea langustele. Chris Jones se trezi cu un enorm Star automat în față.

Milton, care răsturnase scaunul dintr-o lovitură, primi un pat de pistol în figură. Pielea obrazului cedă și gorila căzu pe parchetul ceruit.

Sângele țâșni din rană. Negrul care îl lovise se aplecă asupra lui și îi luă pistolul pe care îl aruncă pe o masă... Alte două siluete apărură din întuneric și năvăliră pe terasă: Graziella Lobito, cu pletele acoperite de o beretă, și Ted Cassidy, în ținută de camuflaj.

— Ridică-te, ordonă Cassidy.

Era singurul fără armă.

Malko nici măcar nu încercă să scoată pistolul extra-plat. Ar fi fost curată sinucidere. Edouarda era albă cà varul. În momentul în care se ridică, Ted Cassidy se îndreptă spre ea, surâzând cu răutate. Metisa strigă ascuțit, dădu la o parte scaunul, sări în nisip, și o luă la goană spre ocean. Unul dintre negri scoase un strigăt răgușit.

— Prinde-o!

Ted Cassidy se destinse ca o cobră și năvăli pe urmele ei.

Graziella Lobito se proțăpi în fața lui Malko, cu pistolul sprijinit de braț.

— Veniți repede, sau vă ucid.

Doi negri îl îmbrânciră, împingându-l pe terasă spre ieșirea dinspre șosea. Ospătarul cu platoul cu languste stătea în continuare înțepenit. Milton gemu, încercând să se ridice. Chris Jones clocotea de furie, cu mâna dreaptă la zece centimetri de patul pistolului Magnum 44, o distanță care reprezenta eternitatea...

Ocărât de negri, Malko auzi un strigăt ascuțit dinspre plajă. Se întoarse și zări două siluete contopite, luptându-se pe nisip. Ted Cassidy o ajunsese pe Edouarda... Apoi fu împins și tras mai încolo. Un microbuz Volkswagen era parcat în fața restaurantului, cu ușile din spate deschise. Un alt negru, cu un Star în mână, îl percheziționa rapid, deposedându-l de pistolul extra-plat, și îl împinse în vehicul. Fu silit să se întindă pe burtă.

Ceilalți negri sosiră în fugă, urcând în vehicul și așezându-se pe el.

Vocea lui Graziella Lobito întrebă ceva într-o limbă necunoscută.

Intui că nu-l mai așteptau decât pe Ted Cassidy.

* * *

Edouarda căzu în genunchi în nisip, ghemuindu-se de frică, la zece metri de valurile în care voise să se refugieze. Ted Cassidy îi încleștase picioarele și fata gemu ca un câine. Irlandezul o lovi violent în coaste, tăind-i răsuflarea, apoi o luă la pumni până când nu mai mișcă. Se sufoca de plăcere simțind carnea tare zdrobindu-se sub lovituri. O apucă pe metisă de bluza roz și o răsuci cu pieptul strivit în nisip.

Își încolăci mâinile în jurul gâtului subțire și strânse, înfundându-i fața în nisip. Disperată, Edouarda lovea cu picioarele și se zvârcolea, strivită de greutatea bărbatului. Ted Cassidy îi înfundă și mai tare capul în nisipul afânat.

Zbaterile deveniră din ce în ce mai rare. Pe Ted Cassidy îl incita la nebunie să afle cât putea să reziste. Avea chef să o mai lase puțin, să-și recapete forțele și să continuie jocul, dar nu se putea hotărî.

Reflectase însă prea mult... Edouarda avu un acces de tuse când nisipul îi umplu gura, apoi încetă să se mai zbată. Ted Cassidy se ridică și o întoarse. Murise. Se simțea invadat de o liniște extremă, dar auzi claxonul camionetei, și dintr-un salt o luă la fugă, ajungând la drum. Se aruncă în mașină, fără să audă înjurăturile lui Graziella. Mâinile lui mai păstrau conturul gâtului lui Edouarda.

— Ai prins fata?

Ridică privirea aproape albă spre Graziella Lobito.

— Da.

Ea întoarse dezgustată capul.

* * *

Chris Jones se repezi spre șosea cu pistolul în mână, știind că nu-l putea folosi, chiar în momentul în care camioneta demara. Malko era înăuntru...

Se întoarse la restaurant. Ospătarii îl înconjuraseră pe Milton Brabeck, cu chipul plin de sânge.

— Telefonul, unde e telefonul? urlă Chris Jones.

Un picolo îngrozit îi arătă aparatul pus pe tejghea. Gorila ridică receptorul și formă numărul personal al lui Samuel Ginger. Soneria sună în gol: vice-consulul nu era acasă.

— Un taxi, pentru numele lui Dumnezeu! ceru el.

Ospătarul cu chipul descompus se apropie.

— Nu taxi, domnule.

Era culmea.

Chris se trânti copleșit pe un scaun, murmurând pentru sine:

— Rahat, rahat și iar rahat.

* * *

Microbuzul rula cu toată viteza pe bulevardul Gomez da Costa. Malko socoti că trecuseră pe lângă cazarma pușcasilor marini. Doi negri stăteau peste el. Un altul îl burdușea cu piciorul, de fiecare dată când încerca să ridice capul. Nimeni nu vorbea în microbuz.

După zgomot, intui că trecuseră pe podul care lega Ilha de oraș. Se întrebă încotro se îndreptau.

După cum erau schimbate vitezele și după încetinirea mașinii, înțelese că urcau spre culmile Luandei. Drumul dura de douăzeci de minute, și mașina oprea des la stop.

Malko se gândi la barajele ridicate la ieșirea din oraș și la gorilele care dăduseră alarma. Trebuia însă să țină seama de nonșalanța și de dezorganizarea tipic portugheze.

Microbuzul încetini și opri. Ușile se deschiseră și Malko fu târât afară. Văzu avioane particulare și un mic bimotor cu luminile aprinse. Se aflau într-una din ariile auxiliare ale aeroportului din Luanda, într-o zonă rezervată taxiurilor aeriene, plină de aparate pentru împrăștiat îngrășăminte.

Fu împins spre bimotor, un „Baron", și silit să urce. Prima persoană pe care o văzu în avion fu micul portughez pricăjit care îi transmisese mesajul lui Graziella Lobito.

Strângea între picioare o sacoșă neagră. Dinții îi luceau sinistru. Îi surâse lui Malko ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bună seara, domnule.

Pilotul era un tânăr bărbos, foarte calm. Malko îi strigă:

— E o răpire!

Bărbosul nici măcar nu se întoarse. Nu se putea aștepta la ajutor din partea lui. Negrii se înghesuiră în avion. Graziella urcă ultima, împreună cu Ted Cassidy care închise ușa. Imediat, motorul stâng porni. Tânăra se așeză pe bancheta din fața lui Malko. Îl privea atent, și Malko văzu atâta dispreț în ochii ei, încât fu jenat.

— M-am înșelat asupra dumneavoastră, spuse ea cu o voce înghețată.

— Nu v-am trădat, protestă Malko. Eu...

Vocea tinerei acoperi zgomotul motoarelor. Se aplecă spre Malko.

— Au venit cei din Junță, zise ea și au arestat doi prieteni. Numai dumneavoastră cunoșteați locul de întâlnire. Ne-ați vândut Securității militare, și veți plăti pentru asta. Acolo unde mergem, cei de la CIA nu vă vor căuta.

— Vă dau cuvântul de onoare că nu e vina mea, afirmă Malko. Nu i-am putut împiedica.

Graziella Lobito ridică din umeri.

— N-are importanță. Nu-i așa, Fernando?

Se adresase măslinei cu dinți de carnivor. Micul portughez dădu grav din cap.

— Fernando a fost șef de brigadă în P.I.D.E., spuse ea cu răutate. Se pricepe la minciuni, dar vă va face să mărturisiți adevărul.

Malko întoarse capul și văzu privirea lui Ted Cassidy ațintită asupra lui. Exprima o cruzime lacomă.

Aparatul începu să ruleze din ce în ce mai repede. Trenul de aterizare fu retras cu un zgomot sec. Mahalalele din jurul aeroportului dispărură, lăsând loc beznei. Malko se întrebă ce soartă îi rezerva Graziella Lobito.

Fata privea pe geam. Duritatea trăsăturilor dovedea că se gândea la răzbunare.

Capitolul VIII

Aplecat de mijloc, Ted Cassidy se strecură pe culoarul strâmt și se așeză pe bancheta din fața lui Malko. Chipul lui ascetic exprima o extraordinară cruzime. Graziella Lobito dormea cu gura întredeschisă. Micul bimotor se strecura prin spațiul dintre colinele acoperite de junglă și plafonul de nori groși. O lună strălucitoare lumina ca ziua. Câteodată, avionul atingea pâlcurile de arbori imenși și drepți ca lumânările. Brusc, peisajul se schimbă și aparatul pluti deasupra unei văi, cu un aspect mai puțin tropical, împânzită de culturi agricole. Irlandezul se aplecă spre Malko:

— Ajungem în curând... Știi ce vei păți? Te vom pune pe un corn de rinocer... Cu greutăți agățate de picioare. Din oră în oră vom adăuga greutăți. Ai să implori să-ți tragem un glonț în cap.

Malko încercă să nu-l asculte. Cât din spusele lui era un bluff? În acel moment, Samuel Ginger se întorcea probail la Luanda aducând cu sine vestea eșecului strălucitei operații de recuperare a scrisorii lui Sawimbi. Avea să dea de urma avionului, dar apoi? Angola era o țară imensă, și doar armata portugheză putea interveni cu eficacitate.

Aparatul începu să coboare. Malko zări o colină înverzită, apoi niște arbori de cafea bine aliniați și acoperișul roșu al unei clădiri. Bimotorul ateriză pe o pistă pietruită înghesuită între două plantații de cafea. Era atât de scurtă, încât aparatul rulă până la marginea pistei înainte de a opri. O parte din speranțele lui Malko își luă zborul. Pista era una particulară, deci nu putea fi interceptată. Niște negri veniră în fugă. Graziella Lobito îi aruncă o privire triumfătoare.

— Aici sunteți la mine acasă. Nimeni nu vă va căuta.

În ciuda situației, fu fericit să se dezmorțească. Era mult mai cald decât în Luanda. Fu împins spre o clădire zugrăvită în

ocru. Apropiindu-se, văzu în lumina proiectoarelor că era înconjurată de sârmă ghimpată, inclusiv veranda enormă. Negrii în picioarele goale îl priveau curioși, tăcuți și absenți.

Malko intră în *fazenda*. Pereții erau acoperiți cu trofee prăfuite. Tavanul se cojea, pereții erau plini de pete de umezeală și mirosea a mucegai și a moarte...

Veranda era mobilată cu scaune din răchită și avea un aer straniu din cauza sârmei ghimpate. Malko se așeză lângă un craniu de elefant cu niște colți superbi. Casa avea probabil douăzeci de camere, dar nu părea prea confortabilă. Graziella Lobito i se alătură lui Malko. Un negru îmbrăcat în alb aduse o masă de rotile. Părea ca o vizită obișnuită.

— Să nu încercați să fugiți, îl avertiză Graziella Lobito. Avem oameni peste tot și au ordin să tragă în tot ce mișcă. În jurul nostru sunt două mii de hectare de arbori de cafea. Cel mai apropiat oraș, Carmona, e la treizeci de kilometri. Vedeți deci că nu vă puteți aștepta la nici un ajutor.

— De ce m-ați răpit? întrebă Malko.

Tânăra îl învălui într-o privire arzând de ură:

— Voiam să vă ucid, sau să vă dau pe mâna lui Ted Cassidy, sau a lui Fernando, ca să plătiți pentru trădare. Din cauza dumneavoastră, doi dintre prietenii noștri au fost arestați. Sunt la închisoare în acest moment.

Oftă și își scutură pletele negre:

— Apoi m-am gândit să pun interesele E.S.N. înaintea celor personale. Vă vom elibera în schimbul banilor pe care i-am cerut.

Malko o privi vrând să vadă dacă vorbea serios. Putea fi un test interesant asupra valorii pe care o avea modesta lui persoană pentru cei de la CIA... Remarcă lângă casă o clădire mai joasă, cu o antenă radio imensă. Până la urmă, nu erau rupți de lume.

— Și dacă CIA refuză să plătească?

Graziella rânji cu cruzime.

— Aplic prima variantă, ceea ce mă va face fericită.

După expresia ochilor, nu se putea îndoi de sinceritatea spuselor.

Era la cheremul lor. Ted Cassidy apăru pe verandă, urmat de Fernando Raposo.

Îl fixară amândoi pe Malko, așa cum cobra privește drăgăstos un iepure.

Graziella Lobito se ridică.

— Mâine voi intra în legătură cu consulatul Statelor Unite. Nu vă bazați pe portughezi ca să vină să vă caute. Au alte griji. Fernando vă va păzi, împreună cu Cassidy.

Fostul polițist de la P.I.D.E. desfăcu sacoșa neagră și scoase un Star automat, copie a armei americane de calibru 11,43. Cu țeava armei îi indică lui Malko un coridor:

— Domnule...

Ajunse într-o cameră goală, mobilată doar cu un fotoliu de răchită, o masă grea de lemn masiv, și o piele de zebră pe post de covor. Fernando Raposo puse sacoșa pe podea și scoase niște cătușe.

Ted Cassidy îl urmase în tăcere. Portughezul îi dădu arma și se apropie de Malko.

Cu brutalitate profesională, Raposo îi încătușă mâna dreaptă, legându-l de piciorul mesei. Ghemuit, Malko fu nevoit să se așeze pe jos.

Era mult mai confortabil decât cornul de rinocer promis de Ted Cassidy, dar nu era decât o amânare: CIA n-ar fi plătit niciodată trei milioane de dolari pentru un prinț spion, chiar atât de nobil ca el.

Ridică privirea, auzind un zgomot metalic. Ted Cassidy scosese din sacoșă o lampă de sudură. O agită spre el, surâzând amenințător.

— Ai să vezi curând cât de bine o folosește.

Polițistul de la P.I.D.E. aprobă cu modestie din cap, semn că era foarte onorat.

* * *

Mirosul de formol era grețos. Samuel Ginger întoarse privirea de la cadavrul lui Edouarda Jardim care fu acoperit cu un cearceaf de o curățenie dubioasă. Un negru se îndepărtă cu căruciorul care scârțâia la fiecare mișcare.

— Nemernicul, murmură Chris Jones.

Cu capul bandajat, Milton Brabeck mormăi ceva neinteligibil. Cei trei ieșiră din spitalul Maria Pia, încă amețiți de catastrofa neașteptată... Gorilelor le trebuiseră trei ore ca să-l găsească pe vice-consul. Sosise după poliția din Luanda și Securitatea militară.

Urmară parlamentări fără sfârșit, apoi portughezii se apucară fără tragere de inimă de cercetări.

Chris Jones făcu câțiva pași, se uită la ceas și bolborosi:

— Trei și jumătate noaptea.

— Ce facem? întrebă el.

— Mă duc să telefonez, spuse Samuel Ginger. Așteptați-mă în mașină.

Se întoarse la spital, lăsându-le pe gorile pradă furiei.

— E vina lui, zise Milton. Nu trebuia să se încreadă în portughezi. Tâmpiții au scotocit cartierul cu două sute de soldați. Nici că se putea mai discret. Evident, făptașii au șters-o.

Se îmbolnăvise pur și simplu pentru că nu putuse împiedica răpirea lui Malko.

Vice-consulul reapăru, afișând un aer necăjit, și se urcă în Chevrolet.

— Un bimotor privat a decolat la o jumătate de oră după răpire, anunță el. După planul de zbor, se îndrepta spre Carmona, în nord, însă n-a mai aterizat... Ferma familiei Lobito se află în zonă.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Chris Jones. Dacă îi așteptăm pe portughezi, răpitorii au timp să-l facă bucăți pe prinț.

— Nu puteți face nimic înainte de mâine dimineață, remarcă Samuel Ginger. Trebuie să dați dovadă de prudență: nu suntem la noi acasă... În plus, o expediție la ferma Lobito comportă mari riscuri.

— Nu vă bateți capul, rânji Milton Brabeck, pentru asta suntem plătiți.

— Și nu de ajuns, accentuă Chris Jones, dar totuși ne vom duce.

De abia aștepta să-l aibă pe Ted Cassidy în bătaia armei care bubuia ca un foc de artificii și putea să rupă o claviculă ca pe nimic. Deși părea un pistol obișnuit, făcea zob o teastă de la o sută de metri. Era exact genul de argument de care avea nevoie.

* * *

Malko își îndreptă brusc trupul, simțind cum cătușele îi intră în carne. De câte ori ațipea, durerea îl trezea. Nu se luminase

de ziuă. Ferma era cufundată în tăcere. Fostul polițist de la P.I.D.E. somnola în fotoliul de răchită. Malko avea niște cârcei îngrozitori. Singura alinare era să se gândească la prietenii lui care cu siguranță porniseră în căutare. Oare cum aveau să ajungă la ferma pierdută în junglă?

* * *

Din cauza orei matinale, la biroul Angolair era doar o singură secretară. Milton Brabeck și Chris Jones, cu ochii înroșiți de oboseală și cu chipurile trase, făcură un efort ca să-i surâdă.

— Am vrea să închiriem un avion, spuse Chris.

— Unde vreți să mergeți?

— La Carmona, spuse Chris Jones. Vrem să vedem regiunea, suntem geologi... Lucrăm pentru Cabinda Gulf...

Semănau a geologi cum seamănă iepurele cu pisica, dar secretara nu avea prea multă experiență. Numele importantei companii fu de ajuns pentru ea. Mulți americani închiriau avioane.

— Când aveți nevoie?

— Cât mai repede posibil, zise Chris Jones.

Secretara frunzări niște hârtii și ridică privirea:

— Avem un „Baron" cu opt mii cinci sute de *escudos* pe zi, plus asigurarea. Va fi gata la ora două după-amiază.

Ochii cenușii ai lui Chris Jones se întunecară.

— Nu se poate mai devreme?

Ea clătină din cap.

— Nu, domnule, trebuie să-l anunț pe pilot, aparatul trebuie verificat, sunt formalități de îndeplinit, mai e și prognoza meteo...

Milton scoase un teanc de *escudos* și numără douăzeci de mii, punându-le pe masă.

— Am înțeles. Pe curând.

Puse o bancnotă de douăzeci de dolari pe mașina de scris a fetei. O mică avere. Spera să o facă să-și dea interesul. Ieșiră din birou și coborâră în goană scara de fier, urcându-se în Datsun.

— Sper să ne ne rătăcim în țara asta nenorocită, spuse Milton Brabeck.

Chris Jones plescăi din buze:

— Un singur tip ne poate ajuta: Mike Corral. Va trebui să-l luăm cu noi.

Demarară în viteză spre centru, traversând mahalalele care se trezeau. Era de abia opt și jumătate dimineața.

* * *

Malko reuși să termine porția de pește cu orez care îi fu adusă într-o farfurie de metal. Îl durea tot corpul: spatele, șalele și umerii, de parcă l-ar fi apăsat o greutate. Lipsa somnului începea să-și facă simțită prezența. Mâinile îi erau umflate din cauza cătușelor.

Fernando Raposo ieșise din cameră, ducându-se probabil la masă, și fusese înlocuit cu un negru indiferent, stând pe podea, cu o maceta între picioare.

Se deschise ușa și apăru Graziella Lobito. Instinctiv, Malko încercă să-și aranjeze ținuta. Se simțea murdar și epuizat, și ochii aurii erau plini de vinișoare de sânge. Tânăra îi aruncă o privire plină de ură.

— Trădătorii sunt întotdeauna pedepsiți, spuse ea sentențios.

— N-am trădat, răspunse Malko furios.

— Am luat legătura cu consulatul SUA pentru răscumpărare, îl anunță ea. Sper că vor răspunde repede, și ieși din cameră.

* * *

— Da, pot să merg cu dumneavoastră, spuse molatic Mike Corral.

Își trecu degetele prin părul zburlit. Gorilele îl scoseseră din pat, anunțându-l de răpirea lui Malko și invitându-l în mica expediție.

— Veți fi plătit, adăugă Milton Brabeck, care cunoștea slăbiciunile naturii umane și posibilitățile limitate ale englezului.

— Absolut, întări și Chris Jones.

Micul apartament mirosea a menajerie. Rosa avea ochii încercănați și chipul cenușiu. Mike strănută.

— O.K. Ne întâlnim la ora două la hangarul Angolair.

După ieșirea americanilor, Rosa dădu glas neliniștii care o măcina.

— Crezi că o să-i facă ceva rău?

— N-ar fi exclus, sunt niște nebuni.

O scrută pe braziliancă, brusc înnegurat:

— Și ție ce-ți pasă? N-au decât să-i taie și fuduliile. Ți-ar place să te culci cu el, nu?

Ea îl privi drept în față, gata să-i spună adevărul, apoi se mulțumi să rânjească sălbatic și disprețuitor.

— Da!

* * *

Încordați, Chris și Milton coborâră din Datsun, fiecare cu o mică valiză în mână. Ochelarii cu lentile negre le dădeau un aer tulburător. Samuel Ginger fusese de acord cam din vârful buzelor. În sinea lui era ușurat. Transmisese la Washington cererea de răscumpărare a lui Graziella Lobito, fără să ascundă că șansele erau nule.

Tentativa americanilor era la fel de disperată. Ferma Lobito era cu siguranță foarte bine păzită, iar portughezii se spălaseră pe mâini. Soarta unui spion străin le era complet indiferentă, în ciuda reproșurilor lui Samuel Ginger.

Micul bimotor era gata de decolare. Un bărbat cam de treizeci de ani, în cămașă albă și pantalon închis la culoare, ieși din biroul Angolair și se îndreptă spre ei.

Îi întinse mâna lui Chris Jones și spuse în engleză:

— Vă așteptam. Sunt Domingo Costa, pilotul dumneavoastră.

Chris Jones îi strânse mâna.

Milton privi în jur. Nici urmă de Mike Corral. Era două și zece.

— Gata de plecare, spuse pilotul.

— Așteptăm un prieten, explică Chris Jones.

Domingo Costa le arătă ușa deschisă a avionului.

— Vă puteți instala. Mă duc după prognoza meteo.

Cele două gorile urcară. Chris se așeză pe locul de lângă pilot, și Milton în spatele lui. Cele două valize rămaseră pe podea. Pilotul ar fi făcut bine să nu le deschidă... Cu un enorm plasture la tâmplă, Milton își răsuci gâtul, privind afară.

— Ce face prostul ăla?

— Cu atât mai rău, plecăm fără el, zise Chris. Lui o să-i pară rău.

Trebuia să recunoască în sinea lui că îi oferise englezului un bilet pentru o călătorie spre infern. Apăru și pilotul.

— Plecăm, spuse Chris Jones. Probabil că prietenul nostru n-a reușit să ajungă.

Pilotul făcu verificările, porni motoarele, intră în legătură cu turnul și începu să ruleze pe pistă.

Micul avion decolă, trecând pe deasupra mahalalelor, și se îndreptă spre nord. Pilotul își stabili direcția și se întoarse spre Chris Jones arătându-i harta de pe genunchi.

— Până acolo facem două ore.

Chris și Milton schimbară o privire. Venise momentul. Zâmbind cât putea de frumos, deși făcea acest lucru destul de rar, Chris spuse:

— În realitate, nu mergem la Carmona.

Pilotul îi privi fără să priceapă, crezând că nu auzise bine. Se forță să zâmbească.

— Bine, domnule, dar secretara mi-a pregătit planul de zbor pentru Carmona.

— Știu, spuse gorila, dar ne-am răzgândit.

Pilotul clătină din cap.

— Am dat planul de zbor. Nu pot schimba destinația, altfel s-ar crea încurcături.

— Nu mergem departe de Carmona, explică Chris. Știți unde este ranch-ul Lobito?

Nu reușea să pronunțe *fazenda*. Milton privea jungla care defila pe sub aripile avionului. Ajunseseră la capătul lumii. Pilotul indică un punct pe hartă.

— Sigur că știu. E în vale, la sud de Carmona, dar nu am aterizat acolo niciodată.

— Ei bine, acum o veți face, spuse Chris Jones.

Milton se hotărî să destindă atmosfera. Se scotoci prin buzunar și scoase cinci hârtii de o sută de dolari, agitându-le prin fața pilotului.

— Asta e o primă de aterizare.

Aiurit, pilotul privi bancnotele. Leafa lui pe două luni. Străinii începeau să-l neliniștească serios. Nimeni nu oferea o asemenea sumă fără un motiv întemeiat. În același timp, se

gândea că ar fi fost o prostie să refuze. Nu era forțat să-și modifice planul de zbor și putea apoi să aterizeze la Carmona.

— Deci? întrebă Chris Jones aproape amenințător.

Prin sacoul descheiat, pilotul zări patul pistolului Magnum 44. Preferă să întoarcă privirea. În Angola se petreceau prea multe lucruri stranii.

— Sunteți așteptați la ferma Lobito? Pentru că...

— Nu, le facem o surpriză, zise Chris Jones cu o voioșie sinistră. Oricum, totul e în regulă.

Erau obligați să strige, din cauza zgomotului motoarelor. Pilotul strecură banii în buzunar și oftă.

— Bine, aterizăm la ferma Lobito.

Chris Jones se hotărî să nu-i spună decât în ultimul moment că riscau o primire absolut neplăcută. Se așeză mai bine pe scaun, privind norii cenușii spre care se îndreptau. Aripile bimotorului vibrau sub rafale. Timpul se înrăutățea. Pilotul coborî aparatul până la nivelul vegetației, urmând aproape denivelările terenului și evitând câteodată trunchiuri gigantice acoperite de liane, sau plonjând într-un nor opac și pufos.

Cei doi americani nu scoteau o vorbă. Zborul la vedere îi neliniștea. Până la orizont nu se zărea decât jungla. Nici un sat, nici un semn de viață. Sub ei era doar imensitatea negru-cenușie. Chris se aplecă spre pilot.

— Mai avem mult?

— Dacă totul e în regulă, o oră.

Era încordat, dar nu schimbarea de direcție îl neliniștea... După zece minute, vină brusc în fața unui zid de nori, atingând aproape o stâncă acoperită de vegetație.

— Hei, ce se întâmplă? exclamă Chris Jones.

Pilotul clătină din cap.

— Nu putem înainta. Plafonul de nori e prea coborât. Oricum, la fermă n-au balizaj și ar trebui să aterizăm la vedere. Uitați-vă, nu suntem singuri.

Arătă un punct pe cer. Un alt avion se rotea în cerc în fața barierei de nori. Trebuia să se strecoare printre coline și plafonul de nori, să facă un pasaj, așa cum spun piloții. Fără radar sau legătură radio. Era însă nevoie de o vizibilitate minimă. Bimotorul termină virajul.

— Ce faceți?

— Ne întoarcem la Luanda, spuse pilotul.

Chris Jones înjură printre dinți, gândindu-se la Malko, a cărui unică salvare erau, și care avea să-i aștepte în zadar.

Capitolul IX

Milton Brabeck privea cu ură norii. Nu era posibil să eșueze din cauza acelor mase cenușii și lipsite de consistență.

— Nu ne putem întoarce la Luanda, spuse el. Ar fi o prostie.

Pilotul continua să rotească aparatul. Aruncă o privire la hartă.

— Există un mic teren militar la Quinabo, la cinci minute de aici, propuse el. Putem ateriza acolo, așteptând să se îndrepte vremea. Uneori avem noroc, spre sfârșitul zilei.

— Să mergem, spuse Chris Jones.

Bimotorul viră și pierdu din altitudine. Peste câteva minute, zăriră împrejmuirea de sârmă ghimpată a unui post de control și o pistă pietruită construită pe culmea unei coline. Celălalt avion era deja acolo. În momentul în care roțile atinseră solul într-un nor de praf roșu, Chris Jones se gândi la ce putea păți Malko în timp ce ei pierdeau astfel timpul... Niște soldați îi priveau curioși prin sârma ghimpată; războiul se sfârșise, și nu se prea bucurau de distracții în acel colț uitat de lume.

Aparatul se opri, și pilotul sări pe pistă. Le arătă americanilor o culme spre nord, înconjurată de nori.

— Atunci când acel pisc va fi degajat, putem pleca, spuse el. Dar s-ar putea să dureze cel puțin două ore.

* * *

Samuel Ginger stătea aplecat asupra telexului instalat în sala cifrului de la consulat. Instalația făcea legătura cu Central Intelligence Agency, aflată la douăsprezece mii de kilometri distanță. Lângă consul, funcționarul cifrator manevra tastele decriptând textul.

Șeful agenției scotea mesajul imprimat pe bandă. Își frecă ochii înroșiți de oboseală. Nu dormise mai mult de două ore.

Cu textul complet în mână, se îndreptă spre birou, închizând în urma lui ușa blindată. Se trânti într-un fotoliu contemplând absent golful.

Ar fi dat orice să se afle în altă parte.

— Afurisită meserie, mormăi el.

Telefonul sună pe linia directă. Se aruncă asupra receptorului și inima începu să-i bată mai tare, recunoscând vocea unuia dintre ofițerii din Juntă.

— Ei? întrebă el.

Chipul ridat i se schimonosi de furie auzind formulele de politețe alambicate ale portughezului. Nu avansaseră nici un pas în ancheta asupra răpirii. Sugera totuși, că Malko fusese poate scos din țară. De ce nu undeva pe lună? Era o modalitate elegantă de a se debarasa de problemă. În realitate, ofițerii Juntei erau încântați de incident, care avea să mai calmeze puțin spionii de tot felul care năvăliseră în Angola ca niște vulturi.

Samuel Ginger închise telefonul și își reluă meditația asupra problemei. Punea prea puțină bază pe intervenția „gorilelor". Riscau să declanșeze un masacru. Din punct de vedere moral însă, nu putea impiedica acea tentativă.

Cu un gest resemnat, apăsă pe sonerie, chemând secretara. Aceasta băgă capul pe ușă și Samuel Ginger îi spuse:

— Marie, fă-mi legătura prin radio cu ranch-ul Lobito.

Așteptă, fumând țigară de la țigară și jucându-se cu nasturii de la cămașa mereu descheiată. Încerca să găsească argumente solide pentru discuția care îl aștepta. Când Marie bătu la ușă, tresări.

— Domnule, aveți legătura, îl anunță ea. Mergeți în sala cifrului.

Samuel Ginger se duse în grabă, așezându-se în fața microfonului. Discret, operatorul se retrase, lăsându-l singur.

Vice-consulul auzi în difuzor printre paraziți vocea dură și îndepărtată a lui Graziella Lobito.

— Aveți un răspuns la cererea mea de răscumpărare?

— Da, spuse Samuel-Ginger.

* * *

Cu chipul deformat de furie, Graziella Lobito năvăli în încăperea în care era legat Malko. Se proțăpi în fața lui, cu

mâinile în șolduri, superbă în ținuta de luptă, cu pistol și cartușieră.

— Știți cât oferă? explodă ea.

Malko făcu un efort să-și învingă anchilozarea trupului și să se ridice.

— N-am idee. În orice caz, nu ceea ce sperați.

— Trei sute de mii de dolari!

El surâse obosit.

— Înseamnă că nu valorez prea mult pentru ei, spuse Malko.

Ochii tinerei aruncau fulgere.

— Își închipuie că blufez, și că am să fiu de acord. Vor afla de ce sunt în stare. I-am spus lui Samuel Ginger că îi dau douăzeci și patru de ore. Dacă nu cedează, mâine veți fi executat.

Se apropie încă puțin.

— Am nevoie de acești bani, spuse ea răspicat. Trebuie să cedeze. Junta îi ajută pe cei din M.P.L.A., am dovada. Partidul Comunist portughez le-a plătit afișele.

Era imposibil de discutat în mod rezonabil cu o asemenea furie. Compania îl lăsase baltă. Nu se putea baza decât pe sine.

Graziella Lobito se răsuci brusc pe călcâie și ieși din cameră, lăsându-l pe Malko împreună cu Fernando Raposo. Fostul polițist surâse veninos.

— Domnule, spuse el, va trebui să fiți foarte convingător când veți vorbi cu prietenul dumneavoastră.

Se aplecă și, sub privirile îngrozite ale lui Malko, scoase din sacoșă lampa de benzină.

* * *

Dinții de carnivor ai portughezului luceau în penumbră, ițindu-se în mijlocul feței măslinii. Avea expresia unui contabil pregătindu-se să ascută un creion. Luă o brichetă și aprinse lampa, care scoase un sunet sinistru. O flacără galben-albăstruie țâșni la douăzeci de centimetri. Cu gesturi meticuloase, Fernando Raposo o reglă până când se reduse la jumătate.

Își mișcoră ochii care ajunseră cât niște năsturași.

— Să mă ierte domnul, spuse el. Aș vrea să-i fac o surpriză plăcută doamnei Graziella. Are mare nevoie de bani...

Întredeschise ușa și chemă pe cineva. Apărură doi negri desculți. Fernando Raposo le aruncă cheile de la cătușe și spuse ceva în kibundu.

Se aruncară asupra lui Malko. Unul dintre ei îi propti vârful macetei în gât, în timp ce celălalt îi desfăcu cătușele și îi smulse cămașa, rupându-i nasturii. Se zbătu, simțind cum oțelul i se înfige în gât.

Negrii îl apucară de încheieturi și îl siliră să se întindă pe masă cu fața în jos, trăgându-i brațele până când picioarele atinseră podeaua. Unul dintre ei îl lipi cu fața de lemnul mesei. Rămase în așteptare, cu inima bătându-i năvalnic, sperând că polițistul voia doar să-l sperie.

Îl simți pe portughez mișcându-se în spatele lui, și simți pe piele o căldură umedă, suportabilă, apoi dogoarea crescu, devenind de nesuportat. Avea impresia că cineva îi înfipsese un cui în spate. Se zbătu să scape din strânsoarea celor doi negri și urlă îngrozit.

Mirosul de carne arsă îi izbi nările și fruntea i se acoperi de sudoare. Tremura, cu răsuflarea tăiată. Fernando Raposo se îndepărtă cu lampa de sudură în mână.

— E doar începutul, domnule, spuse el. Trebuie să fiți convingător și să vă implorați prietenii.

Impasibili, negrii așteptau în continuare. Polițistul portughez îl apăsă pe ceafă și flacăra se apropie din nou de spatele gol.

* * *

— Ce Dumnezeu așteptăm? explodă Chris Jones.

Trecuseră deja două ore și jumătate! Americanii se învârteau ca leii în cușcă în jurul avionului imobilizat pe pista de la Quinabo.

Pilotul întinse brațul spre masivul acoperit de junglă, al cărui vârf era din când în când ascuns de nori.

— Putem decola, dar e încă riscant.

Cele două gorile aproape se urcară pe aripi. Fiecare secundă pierdută putea declanșa o catastrofă.

— Câți sunt în *fazen*... în chestia aia? întrebă Chris Jones punându-și centura.

Pilotul se strâmbă.

— Nu știu, domnule. Poate două, trei sute de lucrători, dacă n-au fugit... Tocmai s-a terminat culesul cafelei.

— Nu vorbeam de ăia, îl întrerupse Milton. Ceilalți, patronii.
Pilotul se îmbufnă.
— Vreo zece, poate.
— Sunt înarmați?
— Oh da! Mereu. Au puști și mitraliere.
Voia să spună puști de asalt, își spuse Chris Jones. Pistolul lui Magnum 44 era cam slab. Cu toate acestea nu aveau de ales.
Motorul stâng hurui. Jos, norii se îndepărtau cu o încetineală exasperantă de pe pantele masivului. La mică distanță de ei, pasagerii celuilalt avion, care se duceau la Carmona să participe la un concurs de parașutism, discutau veseli. În spatele sârmei ghimpate, soldații îi salutară și bimotorul începu să ruleze pe pistă.

* * *

Durerea fu atât de puternică, încât dintr-un spasm Malko reuși să-și elibereze brațul drept din încleștarea negrului. Din zbor, îl împinse pe Fernando Raposo, care scăpă lampa de benzină. Negrul se aruncă din nou asupra lui. Nu reușea să gândească clar. În minte avea o singură idee: să scape de flacăra lămpii de sudură.
Cu chipul măsliniu schimonosit de furie, Fernando Raposo luă lampa de sudură pe care începu să o mângâie cu dragoste. Aprinse bricheta, murmurând înjurături la adresa lui Malko. Lampa refuza însă să se aprindă. Cu spatele arzând, Malko încerca să capete puteri, întins în continuare pe masă ca o vită la tăiere. Se simțea atât de rău, încât nu se putea bucura de eșecul polițistului. Într-un final, portughezul aruncă lampa înjurând. Cei doi negri îi dădură drumul lui Malko, și acesta se ridică, sprijinindu-se în mâini. Capul i se învârtea și îi venea să vomite.
Ușa se deschise brusc și apăru Graziella Lobito, atrasă poate de strigătele lui Malko. Rămase încremenită văzând spatele martirizat. Fernando Raposo zâmbi josnic și servil:
— Doamna poate sigură, nu l-am rănit prea tare...
— Cine ți-a spus să faci asta?
Vocea tinerei era furioasă și înăbușită. Fostul polițist plecă privirea.
— Credeam că... Doamna a spus...

Se bâlbâi, terorizat la rândul lui. Graziella Lobito îl contemplă câteva clipe pe Malko și ordonă pe un ton schimbat:

— Duceți-l la infirmerie. Să fie pansat imediat.

Portugheza ei își pierduse accentul șuierător, devenind dură. Precedat de Fernando Raposo, Malko ieși din cameră, traversă grădina și ajunse afară. De cealaltă parte a pistei se afla o clădire marcată cu o cruce roșie. Cerul era acoperit și apăsător. Peste tot mișunau negri. Până în zare nu se zăreau decât coline acoperite de arbori de cafea și de bananieri. Nimeni nu-i dădu atenție lui Malko. La fiecare pas, simțea nevoia să strige. Îl zări pe TedCassidy jucându-se cu o maimuțică în cușcă.

La volanul unui Land Rover, Graziella Lobito se îndreptă spre un drum de pământ cărămiziu care șerpuia printre arborii de cafea. O metisă îmbrăcată într-o bluză albă îi îngriji fără un cuvânt rănile, de parcă era vorba despre o pișcătură de țânțar. Îi unse spatele și acoperi rana cu tifon. Contactul cu mâinile ei îi făcu bine lui Malko, fizic și moral. Furia lua locul durerii. Se abținea cu greu să nu sară la gâtul torționarului, care îl împingea afară din infirmerie. Malko se strădui ca drumul de întoarcere să fie cît mai lung. După atâtea ore de imobilizare, mișcarea îi oxigena mușchii. În spatele lui, Fernando Raposo fluiera ușor, ceea ce îi dădu o idee. Poticnindu-se, căzu cu mâinile înainte.

— Nu mai pot, gemu el. Mă doare.

Portughezul îl ocărî pentru a-l face să se ridice, și îl înjură amenințător. Malko fu nevoit să-și continuie drumul.

O energie sălbatică îl susținea interior, făcându-l să fie gata să-și joace cu orice preț viața.

* * *

— Nu vom putea ateriza.

De cinci minute, aparatul se balansa printre nori. Nu se vedea nici la trei metri. Decolaseră de pe terenul militar cu o oră înainte. Încordat, pilotul era atent la comenzi. Cei doi americani încercau să zărească ceva prin zidul alb și pufos care îi înconjura. Deodată, norii se împrăștiară puțin și în dreapta aparatului apăru jungla, la mai puțin de zece metri distanță, și mult mai înaltă decât altitudinea la care zburau...

Unul dintre versanții văii...

Pilotul trase de manșă și aparatul se ridică, intrând din nou în ceață. Milton Brabeck și Chris Jones se uitară unul la altul, amândoi gândind același lucru.

Avionul continua să urce. Brusc, ieși deasupra norilor și un soare strălucitor scăldă cabina. Cei doi americani oftară fără voie. Nervii lor fuseseră puși la grea încercare după atâta rotire în cerc, pentru că versanții văii erau mai înalți decât altitudinea la care zburau... Pilotul arătă spre stânga, înspre masa cenușie a norilor.

— Acolo jos e *fazenda* Lobito. Dacă norii nu se împrăștie, nu vom putea ateriza cu nici un chip.

De astă dată, Chris și Milton nu mai încercară să-l facă să se răzgândească.

* * *

Ajungând în camera unde fusese torturat, Malko se prăbuși pe podea cu fața în jos. Fernando Raposo începu să se învârtă în jurul lui ca o muscă veninoasă. Cu arma în mână, îi spuse:

— Sus.

Malko gemu și mormăi, dar nu se mișcă. Fără să lase pistolul, fostul polițist încercă să-l tragă spre masă, vrând să-l lege cu cătușele, dar îi era imposibil cu o singură mână.

Puse arma pe fotoliu și se aplecă asupra lui Malko, încercând să-l prindă de mijloc, dar nu apucă. Mâna dreaptă a lui Malko se înfipse în gâtul portughezului, comprimându-i carotidele. Dintr-o mișcare, Malko se ridică, secerând picioarele advesarului. Acesta se lupta, încercând să scape. Cu un gest violent, Malko îl dădu cu capul de podea și strânse în continuare. Niciodată nu sugrumase pe cineva cu atâta tragere de inimă... Fernando Raposo bolborosi disperat, încetă să mai lupte și îl zgârie pe Malko. Semăna cu o măslină zbârcită, cu două protuberanțe în loc de ochi. Brusc, rămase nemișcat. Insuficient irigat, creierul refuză să-l mai servească. Malko se ridică și cu spatele arzând, își puse cămașa, înhăță arma și năvăli afară din cameră.

Trebuia să găsească un vehicul cu orice preț.

Zări un mic jeep Datsun parcat lângă intrarea principală.

Alergă spre el și când ajunse în dreptul lui constată că nu avea cheie de contact. În aceeași clipă, dinspre seră se auzi o voce.

— Plecați undeva?

Malko se întoarse. Ted Cassidy ațintise asupra lui un G.3. Zâmbea șiret și i se ghiceau toți mușchii încordați. Înainte ca Malko să se poate servi de pistol avea timp berechet să-l secere cu arma automată. Irlandezul nu-i lăsa nici o șansă.

Fernando Raposo țâșni din *fazenda* urlând ca o sirenă, cu ochii ieșiți din cap. Se opri brusc, la vederea lui Malko.

— Vrea să fugă, scheună el. Opriți-l.

Ted Cassidy surâse cu cruzime.

— Ba nu, doar vedeți că nu mișcă.

Malko înțelese că nu avea nici o șansă. Cu pași rari, se îndreptă spre cei doi.

Cassidy îl opri cu o voce seacă.

— Stop!

Pentru că Malko nu se supuse, apăsă pe trăgaci. O ploaie de gloanțe împroșcă pietrele din dreapta lui Malko. Fernando Raposo se precipită, își recuperă arma și se dădu înapoi. Petele roșii de pe gât nu i se șterseseră.

— A vrut să mă sugrume, mormăi Raposo.

Ted Cassidy clătină din cap.

— Trebuie să-i dăm o lecție.

Fostul polițist se posomorî. Prins între ură și supunere, spuse:

— Doamna Graziella...

— Doar nu sunteți un copil, îl ironiză irlandezul. Tipul ăsta nu mai folosește la nimic. Prietenii lui au refuzat să plătească răscumpărarea. Ne-am putea distra puțin.

Portughezul își masă gâtul. Văzându-i expresia de pe chip, Ted Cassidy înțelese că partida era câștigată.

— Mergem în hangarul de colo, spuse el.

Îi înfipse lui Malko țeava armei în spate.

Ceea ce Cassidy numea hangar era o clădire unde se afla o mică centrală hidraulică, alimentată de un izvor țâșnind din colină, dublând grupul electrogen al fermei.

Malko privi în jur. Nimeni, în afara negrilor. Era sigur că Ted Cassidy l-ar fi împușcat la prima tentativă de fugă. Atât aștepta.

Cei trei se opriră în fața unei roți enorme de lemn, legată cu un sistem de scripeți. Măsura cinci metri în diametru. Un scoc de lemn, acum uscat, o alimenta cu apă. Cu ajutorul unui levier, se putea acționa stavila care închidea un mic lac artificial, și roata pornea. Ted Cassidy îl împinse pe Malko spre

nivelul inferior, aflat în dreptul butucului roții. Mai mulți negri curățau boabe de cafea. Ted Cassidy strigă ceva în kibundu. Docil, unul dintre ei se ridică și se duse la levierul care comanda stavila. Ted Cassidy îi spuse lui Malko:

— Întinde-te acolo.

Pentru că Malko nu se supuse, îl pocni cu arma peste șale.

— Grăbește-te, zise el, altfel îți golesc încărcătorul în spate.

Depășit de situație, Fernando Raposo amuțise. Și lui îi era teamă de Ted Cassidy.

Acesta lătră un ordin, și doi negri se apropiară de Malko. Cu chipul inexpresiv, îl forțară să se întindă pe podea cu fața în jos și cu capul înțepenit între două palete ale roții mari de lemn.

Ted Cassidy îi lipi lui Malko arma în ceafă. Cei doi negri se întoarseră la treaba lor. Mirosul de lemn umed îi intra în nări.

Vocea irlandezului strigă în spatele lui ceva în kibundu. Negrul apăsă pe levier, ridicând stavila cu un centimetru.

Aproape imediat se auzi un zgomot de apă și un șuvoi înghețat îl scăldă câteva secunde pe Malko. Cu un scârțâit sinistru, roata se mișcă ușor. Paleta care se afla deasupra lui coborî și i se propti în ceafă. Malko își încordă trupul, de parcă acel efort zadarnic ar fi putut opri roata enormă.

Ted Cassidy lătră un ordin. Negrul apăsă pe levier. Apa se opri, și roata încremeni.

Câțiva litri în plus, și vertebrele cervicale ale lui Malko ar fi fost zdrobite...

Râsul lui Ted Cassidy îl îngheță pe Malko...

— Un duș face bine oricând, strigă irlandezul.

Malko înțelese că irlandezul avea să-l ucidă din simplu amuzament.

— Lui Graziella Lobito n-o să-i placă, strigă el.

La fiecare mișcare, simțea apăsarea armei în ceafă. Dacă îl exaspera, irlandezul era în stare să-l omoare pe loc.

— Asta cam așa-i, protestă Fernando Raposo.

Ted Cassidy aținti asupra lui ochii aproape albi. Stăpânea bine situația.

— Nu-l ucidem, spuse el, doar îi facem un duș.

Strigă din nou ceva spre negru. Acestă apăsă ușor pe levier. Un fir de apă curse pe paletele de lemn, stropindu-l pe Malko. I se păru că roata gigantică, amintindu-i de cea din Prater, parcul de distracții al Vienei, se mișcă imperceptibil... și că presiunea din ceafă crește. Apa curgea lin în rigola de lemn,

umplând pe nesimțite paletele roții. Sub greutatea proprie avea să zdrobească ceafa lui Malko.

Ted Cassidy jubila. Întotdeauna îi plăcuse să ucidă lent. Era mai plăcut decât fusese cu Edouarda.

Capitolul X

Gigantica roată de lemn scoase un scârțâit sinistru. Chipul lui Malko fu inundat de apă. Presiunea paletei de lemn pe ceafă se accentuă. Simțea cum îi trosneau vertebrele. Privirea i se înnegură, și încercă disperat să se degajeze, dar roata era prea grea.

Se auzi strigând.

Vocea îi fu acoperită de niște ordine venind din clădirea de sus. Auzi zgomot de picioare goale și niște mâini negre se agățară de roată, luptând cu presiunea apei și încercând să împingă mecanismul înapoi.

Amețit, Malko se rostogoli, ridicându-se orbit de apă. Întâi îl văzu pe Ted Cassidy cu arma în mână și cu ochii albiți de furie. Privirea lui era îndreptată asupra unui alb cu o statură de uriaș, stând lângă stavilă și înconjurat de mai mulți negri în ținută de camuflaj.

Malko își examină salvatorul: un gigant blond de doi metri, într-un costum de camuflaj kaki și cu o pălărie de pânză împodobită cu blană de leopard. În mână ținea ceva care părea un Weatherby automat de calibrul 16, o armă capabilă să pulverizeze un elefant de la o sută de metri. O cartușieră îi strângea mijlocul. Ghetele îi străluceau. Chipul era însă fascinant. Ochiul stâng era rotund și fix ca de pasăre și avea arcada deformată. Nasul era straniu, aidoma unei sculpturi neterminate. O cicatrice mare îi brăzda buza superioară și obrazul. Necunoscutul fusese probabil foarte frumos înainte de nenorocirea care îi răvășise chipul. Aerul mândru avea ceva terifiant din cauza ochiului imobil. Din silueta masivă emana o demnitate naturală. Cei șase negri care îl înconjurau erau plini de arme și de cartușiere.

Malko îl privi din nou pe Ted Cassidy. Incredibil. Ucigașul irlandez părea că-și pierduse toată răutatea. Stătea în așteptare, cu arma grea în mână, ca un copil care greșise.

Uriașul blond strigă un ordin. Doi dintre negrii lui coborâră în grabă scara și îl încadrară pe irlandez.

Lui Malko nu-i veni să creadă: ordinul fusese dat în poloneză. Era pentru prima oară în viața lui când vedea un negru pricepând poloneza. În hățișurile Africii, era ceva neașteptat... Vorbea cât de cât poloneza încă din copilărie, o parte din familia lui fiind originară din Europa de Est.

Fără să-l oprească cineva, urcă scările de piatră și se apropie de necunoscut. Ochiul albastru îl studie cu simpatie și mâna îi dispăru în mâna enormă, brăzdată de cicatrice.

— Bănuiesc că sunteți prințul Malko Linge, spuse necunoscutul în engleză.

— Nu știu cum mi-ați aflat numele, spuse el, dar mi-ați salvat viața...

Ochiul albastru deveni brusc rece, aidoma celui de sticlă.

— Nu suport să-mi fie nesocotite ordinele și pedepsesc aspru asemenea manifestări.

Ted Cassidy, aflat la nivelul inferior, păru că se chircește și mai tare.

— Nici măcar nu știu cui îi datorez viața, remarcă Malko.

Gura mutilată se strâmbă într-un surâs ambiguu. Cu țeava armei arătă spre un negru, la fel de înalt ca el:

— Spune-i, Simba!

Negrul înaintă și spuse cu o voce gravă și joasă:

— *Kote, Kote mudilo, Kote Dyuba, Ote enka byansonje, bya mabele a bana bakaji.*

Semăna cu o melopee de război. Cu răsuflarea pierită, Malko întrebă:

— Ce înseamnă?

— Cel care nu se încălzește nici la foc, nici la soare, ci doar la sânul femeilor, zise uriașul blond.

— Acesta este numele dumneavoastră de familie? insistă Malko.

Uriașul blond râse în hohote.

— Nu! Într-o altă viață mă numeam prințul Stephan Garlinsky-Warslaw.

Privirea unicului ochi valid se voală, și polonezul adăugă:
— Acum cred că prefer cel de-al doilea titlu.

* * *

— Acolo e! strigă pilotul.

Chris avu timp să zărească o clădire roșie și pătrată, pe acoperișul căreia era scris cu litere roșii: Lobito, și niște oameni care ridicară privirile. Totul fu apoi înghițit de nori. Peste cinci minute, aceștia se împrăștiară, descoperind valea imensă. Aeroportul de la Carmona se afla la patruzeci de kilometri spre nord.

— Încercați să aterizați, strigă Chris Jones.

Pilotul se strâmbă.

— Nu știu dacă pot, depinde de plafonul de nori.

Avionul vură și se întoarse, zburând paralel cu linia crestei. *Fazenda* se afla pe peretele nordic, într-un loc împădurit și pustiu.

Discret, Milton Brabeck trase spre el una dintre valize și o deschise. Adăpostindu-se în spatele pilotului, asamblă o mitralieră Uzi. Erau puține șanse să fie primiți cu brațele deschise.

Avionul începu să vibreze din cauza golurilor de aer. Pierdu puțin din altitudine, zburând la rasul arborilor de cafea. Pista se afla la trei kilometri în fața lor. Norii se împrăștiaseră. Chris Jones zări clădirile fermei. Pilotul activă trenul de aterizare. Nu se auzea decât torsul motoarelor. Încordați, cei doi americani pândeau pista pietruită care trebuia să apară la vedere. Aveau interes să profite de efectul de surpriză.

Pilotul întoarse capul și tresări puternic. Chris Jones își pusese pistolul Magnum 44 pe genunchi.

— Ce...

— Ți-am spus că le facem o surpriză, zise gorila.

* * *

Malko îl privi pe prințul polonez cu și mai multă simpatie.

— Poate sunt indiscret, declară el, dar ce căutați aici?

Prințul Stephan surâse evaziv.

— E o poveste lungă pe care o veți auzi mai târziu. Mai întâi trebuie să pun ceva la punct.

Se întoarse spre Ted Cassidy învăluindu-l într-o privire lungă și disprețuitoare.

— Ted, spuse el în engleză, pe un ton egal, niciodată nu mi-a plăcut cruzimea gratuită de care dai dovadă, dar ți-am prețuit curajul. Când te-am luat cu mine, singura condiție a fost să-ți înfrânezi viciul. Îți aduci aminte de angajamentele noastre?

Irlandezul plecă privirea și bolborosi:

— Da. Vă cer iertare.

Prințul Stephan dădu compătimitor din cap.

— Ted, nu trăiești într-o lume în care ceri iertare, știi prea bine. Dă-mi arma.

Întinse mâna stângă, și irlandezul îi dădu cu un gest moale mitraliera. Prințul Stephan îl fixă pe Ted Cassidy cu singurul ochi valid.

— Ted, spuse el, cum ai vrea să se întâmple?

Brusc, irlandezul se aruncă în genunchi.

— Iertați-mă, imploră el. Vă rog.

Malko nu avu timp să se înduioșeze. Prințul Stephan îl lovi pe Ted Cassidy în plină față cu piciorul drept. Irlandezul căzu pe spate și din cracul pantalonului apăru un obiect negru: un mic pistol automat, care fusese lipit de pulpă.

Prințul Stephan dădu un ordin. Oamenii lui se repeziră la Ted Cassidy și îl înhățară, împingându-l pe scara de piatră. Irlandezul se zbătu cu disperare.

— Nu, Stephan, nu!

Polonezul clătină trist din cap.

— Ted, apucăturile tale te domină. Ești un scorpion.

Negrii îl forțară pe Ted Cassidy să se întindă în aceeași poziție în care fusese Malko.

— Ted, poartă-te ca un bărbat! strigă prințul Stephan.

Se răsuci și apăsă cu toată puterea pe levier. Un șuvoi de apă pătrunse pe scoc. Într-o fracțiune de secundă, roata uriașă îl puse în mișcare. Urletul nebunesc fu brusc întrerupt, negrii care îl țineau pe Ted Cassidy se dădură înapoi, și trupul fu aruncat în bazinul care se vărsa în râulețul șerpuind printre arborii de cafea.

Malko îl fixă pe prințul Stephan. Polonezul privea trupul inert care se îndepărta pe firul apei. Scoase o batistă din buzunar și își șterse tacticos ochiul valid. Gânditor, spuse ca pentru sine:

— Săracul băiat, era bântuit de demoni. Până la urmă s-a sinucis.

Un scrâșnet de frâne îl făcu pe Malko să întoarcă privirea. Un Land Rover opri brusc lângă infirmerie și Graziella Lobito țâșni, alergând spre ei și oprindu-se în fața lui Malko. Fernando Raposo își aminti că trăiește și începu să-i vorbească repede în portugheză. Graziella îl scrută pe prințul Stephan. Avea trăsăturile deformate de furie.

— L-ați ucis pe Cassidy, bolborosi ea, și ați eliberat prizonierul.

Prințul nici măcar nu clipi.

— Exact, zise el. Niciodată n-am tolerat ca unul dintre oamenii mei să-mi nesocotească ordinele. În caz contrar, aș fi fost mort de mult.

— Nu aveați dreptul, strigă tânăra. Vă aflați acasă la mine. Cât privește prizonierul, îmi aparține.

Cu mâinile tremurânde, scoase un Star din troc și îl îndreptă spre Malko.

— Veniți cu mine.

— Nu mișcați, zise calm prințul Stephan.

Graziella Lobito îndreptă arma spre el. Fernando Raposo se înverzi la față, încercând să se facă mic de tot în mijlocul negrilor.

— Vă interzic să-i dați ordine, șuieră fata.

Prințul oftă agasat, ca în fața unui copil prost crescut.

— Prințul Malko e de acum sub protecția mea, spuse el. Poate face tot ce dorește.

Țeava carabinei se mișcă imperceptibil. Atitudinea prințului Stephan era la fel de nonșalantă, însă Malko simți că într-o fracțiune de secundă era capabil de un masacru. Ochiul lui sănătos o fixa pe Graziella Lobito fără să clipească. Aceasta păli și murmură ceva printre dinți în kibundu. Pomenții polonezului se colorară ușor. Fără să lase carabina pentru elefanți, și ignorând arma ațintită asupra lui, înaintă spre tânăra femeie și o pălmui cu stânga, sec și fără răutate.

— Mi-ați putea fi fiică, spuse el. Ar trebui să fiți politicoasă.

Malko crezu că Graziella avea să-i smulgă ochii cu unghiile. Brusc, se auzi un zgomot de motor, venind dinspre plantație.

Un mic bimotor apăru de după colină, zburând la rasul copacilor și păru să se prăvale peste ei, luând brusc contact cu pista pietruită. Într-un nor de praf, se opri la capătul platformei. Graziella Lobito uită de palma primită.

— Cine e? strigă ea.

Nelămurirea ținu puțin. Ușa avionului se deschise, și doi bărbați săriră jos, unul cu o mitralieră în mână, celălalt cu un revolver mare. Graziella Lobito urlă un ordin negrilor din jurul fermei. Toți o luară la goană spre avion, cu mitralierele în mâini.

Cel mai curajos ajunse până în dreptul pistei, îngenunchie și îi ochi pe cei doi. Chris Jones trase ținând arma cu ambele mâini, provocând o detunătură îngrozitoare și o flacără de douăzeci de centimetri. Negrul păru măturat de o tornadă, se rostogoli și rămase nemișcat, cu o gaură cât o farfurie în spate...

Următorul văzu cum îi explodează încheietura trei secunde mai târziu. Se uită prostit, în timp ce sângele îi țâșnea din rană. Un al treilea se adăposti sub scara de piatră, ridică arma și trase.

Chris Jones și Milton Brabeck aveau să fie masacrați. Negrii prințului polonez se repeziră la arme.

— Prințe Stephan, sunt prieteni! strigă în poloneză Malko.

Adăpostit în spatele unui zid, Stephan spuse calm:

— În acest caz, liniștiți-i până nu e prea târziu. Spuneți-le să se potolească, pentru că nu mai sunteți în pericol...

Malko se ridică și alergă spre pistă, urlând cât îl țineau plămânii:

— Chris, Milton, nu mai trageți!

Cele două gorile nu se ridicară decât când Malko ajunse în dreptul lor. Făcuseră ochii cât farfuriile.

* * *

— Măi să fie! zise Chris, am crezut că v-au răpit!

— Așa a fost, confirmă Malko, dar cineva m-a eliberat. Aș vrea să vi-l prezint.

Chris și Milton schimbară o privire dezgustată. Ce scârboșenie! Văzând că lupta se sfârșise, pilotul îndrăzni să iasă din cabină.

Cel de-al treilea negru alergă spre tovarășul rănit.

— Chris, zise Malko, am să-mi aduc aminte de ce ați făcut, chiar dacă nu a folosit la nimic. Veniți.

Făcu prezentările. Prințul Stephan le strânse mâinile foarte politicos. Era și mai înalt decât Chris Jones. Acestuia, pentru prima oară în viață, cineva îi strivi mâna. Îl fixă pe polonez cu o admirație neîncrezătoare.

Graziella Lobito pusese arma la loc, cu un aer inaccesibil. Malko își spuse că încă mai rămăseseră semne de întrebare. Ce căuta acolo prințul Stephan, și prin ce mijloace o domina? Polonezul îi surâse lui Malko.

— Veniți la mine să bem un pahar pentru împăcare. Avem nevoie de destindere.

Pentru că Graziella Lobito întorcea ostentativ capul, o luă de mână și o împinse de la spate.

— Am multă stimă pentru dumneavoastră, spuse el, dar îmi displace caracterul pe care îl aveți. Îmi aduceți aminte de bunica mea. Își bătea servitoarele pentru un da sau un nu, așa că găsea mereu în pat ace de cusut.

Izbucni într-un râs vesel. Cu chiu, cu vai, se înghesuiră în două Rovere împreună cu negrii și o porniră pe un drum sinuos. Rulară aproape douăzeci de minute printre arbori de cafea și bananieri și ajunseră la o căsuță roșie, lângă o cascadă, păzită de alți negri burdușiți cu cartușiere. Prințul se dădu la o parte, lăsând oaspeții să intre. Primul lucru pe care îl văzu Malko fu o ladă metalică plină cu gheață și cu sticle de vodcă și de șampanie. În fundul camerei, mai multe negrese foarte tinere, înfășurate în pânză drapată, stăteau pe niște perne, cosând și pălăvrăgind. Erau uimitor de frumoase.

Prințul Stephan se așeză pe un superb fotoliu Ludovic al XV-lea, pe care Malko îl intui a fi autentic. Camera era plină de piei de zebră, de cufere și de fotolii stil Ludovic al XV-lea!

În fața uimirii lui Malko, prințul Stephan râse din toată inima:

— Mă deplasez împreună cu mobilierul! Unul dintre puținele luxuri care mi-au mai rămas. Așa sunt sigur că nu m-am întors complet la viața de sălbăticie.

Lăsă deoparte arma și își descheie cămașa udă de transpirație. La gât îi atârna o amuletă, o carapace mică de broască țestoasă, legată cu un șnur de piele. Malko fu fascinat de torsul acoperit de cicatrice. Părea că un nebun îl tăiase cu lama. Îi lipsea mamelonul stâng. Prințul Stephan își frecă pieptul plin de răni.

— Un leopard, spuse. M-a văzut el primul.

Își duse mâna stângă ia față, pipăind arcada stângă, și îi arătă palma în care ținea ochiul de sticlă, lăsând orbita goală. Își puse repede ochiul la loc și spuse:

— În Africa, oamenii nu respectă decât curajul. Negrii mei mă respectă pentru că m-am luptat cu un leopard doar folosind cuțitul. Nu e mare lucru: tribul massai încă vânează lei cu lancea.

Se așeză din nou pe fotoliu. Fără tragere de inimă, Graziella Lobito luă loc pe un scaun. Gorilele nu-și mai reveneau. Era prea mult pentru ei. Să-și dea atâta osteneală, pentru ca gloria să le fie furată de un aventurier european! Trăgeau cu ochiul la negrii înarmați până în dinți, și nu erau pe deplin liniștiți.

Un negru cu o haină de un alb impecabil apăru cu o tavă de argint și cu pahare. Prințul Stephan le propuse:

— Șampanie, vodcă, sau vin de palmier?

Graziella spuse „șampanie" din vârful buzelor.

Negrul destupă o sticlă de Moët et Chardon. Afară, ceilalți se așezaseră pe pământ, fără să lase armele. Malko savură băutura înainte de a trece la lucruri serioase. Majoritatea problemelor rămăseseră nerezolvate. Pentru început, scrisoarea lui Sawimbi.

Se sprijini de fotoliu și scoase un mormăit de durere. Spatele îl ardea. Stephan de Garlinsky-Warslaw îl întrebă ce se întâmplase.

— Am fost ars, mărturisi Malko, fără să spună de ce.

— Scoateți-vă cămașa.

Se supuse și prințul polonez examină rana, chemând-o apoi pe una dintre femei. O fată având nu mai mult de cincisprezece ani, cu niște sâni de piatră și părul scurt și creț, se apropie. Prințul Stephan îi spuse ceva în swahili. Ea scoase din rochie o cutiuță de lemn și se așeză în genunchi lângă Malko. Cu

gesturi foarte blânde, începu să aplice pe arsuri un unguent rău mirositor.

— Până mâine trece, afirmă prințul stephan. Este un preparat al vrăjitorului meu personal. Are niște rețete din plante formidabile. Cine v-a făcut asta, Ted ?

Malko o privi pe Graziella Lobito. Se juca cu paharul gol, privind fix podeaua. Părea încordată.

— Da, Ted, spuse Malko.

Tânăra îl privi surprinsă și îi adresă un surâs. Dacă nu i-ar fi răspuns la acest gest de pace, nu mai avea ce să spere.

Portugheza roși violent. Părea mult mai în largul ei în hățișuri, o lume brutală unde greșelile costau scump. Malko se întoarse spre polonez.

— Prințe Stephan, aș putea să-mi permit să întreb cărei împrejurări fericite datărăm prezența dumneavoastră în această *fazenda*?

Prințul Garlinsky-Warslaw luă o înghițitură zdravănă de vodcă, bună să ucidă și un mamut, apoi răspunse.

— Sunt într-o încurcătură teribilă, spuse el cu simplitate. Am trăit în Kenya ca vânător profesionist, încă de la sfârșitul războiului. În Europa am pierdut totul. M-am urcat pe vas cu două puști, din fericire marca Purdey. Am vândut una încercând să pornesc o nouă afacere. Timp de cincisprezece ani am trăit fericit. Câștigam bani, cât să fac ce aș fi făcut și acum, dacă n-aș fi fost ruinat. Meseria de vânător alb este respectată și bine plătită. Din când în când întâlneam vechi prieteni. (Oftă). Totul a dispărut când au venit Mau-Mau. A trebuit să plec în Congo și să vând a doua pușcă, angajându-mă în final ca mercenar. Adusesem cu mine douăzeci din negrii mei. Mă iubesc, mă respectă, și mă urmează pretutindeni. Dacă vă aduceți aminte, Congo a trecut printr-o perioadă interesantă.

Gorilele sorbeau cuvintele prințului Garlinsky-Warslaw.

— Din nefericire, totul are un sfârșit, oftă prințul Stephan. Katanga a pierdut. Am fugit din nou în Tanzania și în Kenya. Am supraviețuit, dar nu mai era același lucru. Erau din ce în ce mai puțini lei, ori din ce în ce mai mulți vânători. Atunci m-am stabilit în Africa de Sud, și acolo a început totul...

— Ce anume? întrebă Malko.

Prințul îl fixă cu singurul lui ochi.

— Acum doi ani, ofițerii portughezi m-au căutat, ca să mă întrebe dacă pot organiza comandouri în lupta cu gherilele din Angola. Mă plictiseam, și am acceptat. Am adunat câțiva prieteni și niște katanghezi care se plictiseau și ei. Niște băieți curajoși care pot rămâne cincisprezece zile în hățișuri luptându-se. Mai întâi am fost o sută, apoi trei sute, apoi o mie. Am avut rezultate bune.

Malko și le amintea. În Europa se auzise de mercenarii katanghezi. Luptau împotriva gherilelor cu aceeași ferocitate ca adversarii. Incendiau sate, îi lichidau pe locuitori. Echipele erau constituite din negri și vechi mercenari, înarmați și plătiți de portughezi.

— Războiul s-a sfârșit pe 25 aprilie, remarcă Malko.

Prințul Stephan pufni ca un taur înfuriat.

— Am fost indus în eroare! Acum trei luni, Graziella Lobito m-a căutat la Johannesburg unde încercam să găsesc de lucru pentru oamenii mei. Mi-a făcut o propunere. Îi puneam la dispoziție trei mii de oameni și cu sprijinul ei, preluam puterea în Angola de îndată ce plecau portughezii. Urma să fiu plătit în momentul în care ajungeam la fața locului.

Se aplecă înspre Malko, făcând o grimasă ironică:

— Poate că vă par naiv... Mi-a plăcut! Am vorbit cu prietenii mei din B.O.S. și m-au încurajat. Mi-au promis chiar ajutorul, nenorociții. Nucleul era deja constituit, trebuia doar să mai aduc alți oameni din Katanga. Era ușor.

Ne-am pus de acord. Armele erau furnizate de portughezi pe măsură ce băieții mei soseau. Am ales un loc de tabără, la nord de Calango, nu departe de frontieră. Mi-a inspirat încredere. Am găsit niște tipi așa ca Tom Cassidy, care își pierdeau vremea prin Africa de Sud. S-au apucat de treabă fără un ban înainte. Mi-au fost necesare trei luni ca să adun trei mii de oameni. Niște katanghezi care nu-i suportă pe kibundu angolezi.

— Acum ce fac? întrebă Malko.

Ochiul valid al prințului se întunecă.

— Așteptă. Au provizii pentru încă opt zile. După aceea vor avea nevoie de hrană, sau trebuie să se întoarcă în Congo. Iar

dacă pleacă, interesul meu este să nu mai pună niciodată piciorul aici.

— Ce s-a întâmplat?

Prințul Garlinsky-Warslaw se ridică greoi și se duse într-un colț al camerei de unde luă o casetă de lemn pe care o puse pe masă. Smulse capacul și își strecură mâinile înăuntru.

Scoase un pumn de hârtii de o mie de *escudos* angolezi și le flutură, cu ochiul sănătos scânteind de furie.

— Iată ce s-a întâmplat! mormăi el.

Capitolul XI

Malko privea teancul de bani fără să priceapă. Erau cel puțin șase sute de dolari și caseta era plină de bancnote. O avere.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el. Acești *escudos* nu sunt ai dumneavoastră?

— Ne-am înțeles la un preț, spuse supărat prințul Stephan. (Își îndreptă trupul). În douăzeci de ani de cînd trăiesc în Africa, nimeni nu m-a mințit așa! La sosire, banii erau aici. Acești bani! *Escudos* angolezi.

— Poate că situația se va schimba, pledă Malko.

Chipul prințului Garlinsky-Warslaw deveni violet. Aruncă banii, care se împrăștiară pe podea.

— Da, se va alege praful și pulberea! răcni el. În afara țării ăsteia nenorocite, banii valorează cât greutatea hârtiei pe care sunt tipăriți! Mai mult, ar trebui să mă instalez aici pentru douăzeci de ani, ca să cheltuiesc tot.

Graziella Lobito plecă privirea. Malko încercă să reconstituie mintal întreaga poveste. Iată de ce avea portugheza atâta nevoie de dolarii de la CIA. Tânăra ridică privirea.

— Mi s-au promis dolari, spuse ea. Și pe mine m-au mințit. Apoi mi-a venit ideea să-i șantajez pe americani ca să fac rost de bani.

Prințul Stephan o reduse la tăcere cu un gest plictisit.

— Ar fi trebuit să vi-i procurați ÎNAINTE, spuse el sever. Acum suntem toți în aceeași oală. Oamenii mei vor muri de foame sau se vor răzleți.

Își turnă o jumătate de litru de vodcă și se tolăni în fotoliul Ludovic al XV-lea, contemplând posomorât hârtiile împrăștiate pe podea. Nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea. Terorizate,

negresele încetaseră pălăvrăgeala. Furiile prințului Garlinsky-Warslaw erau probabil înfricoșătoare. Încremenite, gorilele nu-și puteau lua ochii de la polonez. Niciodată nu întâlniseră un personaj de o asemenea anvergură...

— Ce veți face? întrebă Malko.

Polonezul ridică din umeri.

— Ce vreți să fac? Graziella a încercat să procure dolarii și a dat greș. I-am dat termen până la sfârșitul săptămânii. Mâine plec din nou, să încerc să le explic oamenilor mei ce se petrece. Cu atât mai rău dacă or să mă sfâșie.

Brusc, îmbătrânise cu zece ani: umerii căzuți, chipul tras și încă și mai urât. Graziella Lobito țâșni de pe scaun.

— Nu, Stephan, nu plecați! Vă implor. Voi găsi banii. Fără dumneavoastră, suntem pierduți.

Prințul Garlinsky-Warslaw nu răspunse. Tânăra se întoarse spre Malko privindu-l disperată, de parcă ar fi fost singura ei scăpare. Acesta plecă jenat privirea. Dacă CIA refuzase să-l recupereze în schimbul dolarilor, cu atât mai puțin i-ar fi dat celor din E.S.N. fără vreo compensație.

— Aș fi încântat să vă pot ajuta, spuse el, dar...

Prințul Stephan clătină din cap:

— Dragul meu, n-o să faci nimic! Mâine te vei întoarce cu prietenii tăi la Luanda. Ai suferit destul în disputa dintre gazda noastră și mine.

Graziella Lobito nici măcar nu protestă. Malko reflecta adânc. Nu se așteptase să găsească în Angola două personaje ca prințul Stephan și ca Graziella Lobito. Luând în considerație viitorul țării, katanghezii aveau dreptate să-i vâneze pe comuniștii din M.P.L.A., dar Departamentul de Stat nu împărtășea acest punct de vedere... Se întrebă ce va face Samuel Ginger la Luanda, după plecarea lui și a gorilelor.

Prințul Garlinsky-Warslaw izbucni deodată într-un hohot de râs. Fatalismul lui slav își arăta fața.

— Nu vă mai gândiți la asta! Soarta a vrut să ne întâlnim în această țară pierdută. Să sărbătorim cum se cuvine acest eveniment. Sunteți invitații mei.

Se întoarse spre negresele ghemuite în fundul camerei și le strigă ceva în swahili: trei dintre ele se ridicară și veniră spre ei, râzând jenate. Nici una nu avea mai mult de cincisprezece ani.

Cele care rămăseseră pe loc, pufniră pe înfundate. Malko începu să înțeleagă motivul pentru care gazda sa căpătase

numele african. Polonezul o luă pe una de ceafă: avea crupa cambrată, un piept semeț și ascuțit, coapse de băiat și niște ochi castanii imenși.

— Luați-o, îi spuse el lui Malko. O cheamă Peuhl și are paisprezece ani.

— Cred că sunt cam obosit, se eschivă Malko.

Prințul Stephan nu insistă. Împinse fata spre Chris Jones.

— În acest caz, este a dumneavoastră.

Docilă, Peuhl se așeză pe genunchii americanului. Malko avu impresia că gorila avea să-și piardă toți dinții. Stacojiu la față, încercă stângaci să respingă fata, apucând-o de șolduri. În zadar. Ascultătoare și calmă, Peuhl se încolăci ca o liană de trupul bărbatului. Cu ochii ieșiți din cap, Milton Brabeck privea îngrozit cum cea de-a doua negresă se îndrepta spre el.

Prințul Stephan surâse, văzând jena celor două „gorile".

— Destindeți-vă. Cine știe unde vom fi mâine? Sunt blânde și experimentate. Părinții lor mi le-au oferit în semn de prețuire. Peste doi ani, se vor întoarce acasă și se vor mărita.

Chris Jones abia se stăpânea. Peuhl se amuza mângâindu-l pe piept prin cămașa descheiată, răsucindu-se pe genunchii lui, lascivă și înveselită. Prințul o dresase foarte bine. Negresa atribuită lui Milton Brabeck făcea același lucru. Malko nu vru să asiste la momentul când se vor dezlănțui.

— Cred că mă duc să fac o baie la *fazenda*, spuse el.

Graziella Lobito se ridică vioaie în picioare.

— Vă însoțesc.

— Pe curând, strigă prințul Stephan. Îi conduc eu pe prietenii dumneavoastră.

Malko se așeză lângă Graziella Lobito, gândindu-se cu surprindere la răsturnarea de situație. Din prizonier torturat, devenise oaspete de onoare, datorită lui Stephan Garlinsky-Warslaw. Solidaritatea muncitorilor nu era vorbă în vânt... Doar Graziella părea să nu participe la destinderea generală. Nu-și descleștă gura până ajunseră la *fazenda*. Șapte kilometri de drum printre arborii de cafea...

Malko se întrebă ce se întâmplase cu scrisoarea.

Gazda lui îl conduse într-o baie cam veche, cu o cadă pe picioare, aflată lângă o cameră mirosind a mucegai.

— Odihniți-vă, spuse ea. Am să dau drumul la apă.

Înainte de a ieși, se întoarse brusc:

— Chiar vorbeați serios adineauri? Vreți să mă ajutați?

Îl implora aproape. Malko nu vru să întindă coarda.

— Nu depinde numai de mine, dar dacă pot...

Ochii lui Graziella scânteiară.

— Aș face orice pentru asta.

Cu o jumătate de oră înainte, era gata să-l tortureze cu sălbăticie. Malko își spuse că femeile n-ar fi trebuit să se amestece niciodată în politică. Se dezbrăcă și se întinse cu fața în jos pe pat. Arsurile i se mai alinaseră.

Un foșnet în apropiere îl făcu să ridice capul. Graziella Lobito stătea lângă pat, cu un smoking alb pe brațe. Chipul îi era plin de gingășie. Nu fu șocată de goliciunea bărbatului.

— Acesta aparținea tatălui meu, spuse ea. Cred că vi se potrivește...

Îl puse pe un scaun și se apropie.

— Să vă văd spatele.

Se așeză pe pat și îi palpă cu blândețe rana, apoi Malko simți buzele calde sărutându-i spatele.

— Vă cer scuze, murmură ea.

Malko întoarse capul, încercând să-i prindă privirea.

— Graziella, spuse el, nu v-am trădat la Luanda.

— Vă cred, spuse ea. Nu trebuie să-mi purtați pică. În aceste clipe sunt ca nebună. Mă agăț de această țară ca de bărbatul iubit.

Imensele pupile negre se reflectau în ochii aurii ai lui Malko.

— Am o idee care v-ar putea scoate la liman, spuse el.

— Adevărat? murmură Graziella.

— Adevărat, spuse Malko.

— Dacă faceți asta... începu ea.

Nu-și termină fraza.

— Pe curând, spuse ea. Mă duc să mă aranjez pentru cină.

* * *

Lumânările aurii dădeau serei o lumină blândă. Umbre ireale jucau pe chipul mesenilor. Malko rămase fără grai.

Graziella Lobito ieșise din *fazenda* și se oprise în fața lui. Era incredibil de frumoasă.

Rochia lungă de dantelă maronie se mula pe ea ca o mănușă, asortându-se perfect cu culoarea pielii. În afară de rochie și de parfum, tânăra nu purta altceva. Părul lung și negru strâns în coc dădea ținutei îndrăznețe un aer de

demnitate. Pentru prima oară o vedea machiată: ochii conturați și gura roșie ca o rodie. Îi surâse lui Malko.

— Sper că vă place această rochie. Este singura pe care o am. Aparținea mamei mele și miroase încă a naftalină.

Malko se îndoi că mama ei o purtase astfel.

Prințul Garlinsky-Warslaw se înclină adânc. Purta și el smoking. Prin sârma ghimpată din jurul serei, Malko zări negri înarmați care îi supravegheau: garda pretoriană a prințului Stephan. Acesta adusese cu el o parte din harem... Patru negrese așezate la picioarele lui, stăteau gata să-i îndeplinească orice dorință.

Cea mai tânără nu avea mai mult de doisprezece ani...

Polonezul se înclină vioi în fața lui Graziella Lobito.

— Nu regret că am venit, în ciuda neînțelegerii dintre noi.

Chris Jones își făcu și el apariția, tras de mână de negresa veselă care îi fusese atribuită. Avea un aer plouat, aidoma unui vulpoi prins de o găină. Ocolea încăpățânat privirile lui Malko. Nici Milton nu arăta mai bine. Negresa lui i se așeză fără jenă pe genunchi. Amândoi își înecau rușinea în valuri de whisky.

Se așezară la masă. Cristalurile scânteiau.

Un final neașteptat pentru o zi atât de plină.

Negrii tăcuți și sobri ofereau băuturi, de la vinul de palmier, la șampanie Dom Perignon. Atmosfera era apăsătoare și umedă.

Prințul Stephan ridică paharul.

— Pentru viitorul rasei albe!

Malko văzu lacrimi izvorând din ochii lui Graziella Lobito. Își bău paharul dintr-o înghițitură schimbând o privire lungă cu Malko. Ca să uite de rușine, gorilele beau cât trei. Într-un colț al serei, craniul de elefant strălucea în penumbră, arătându-și colții enormi.

Fu dus felul principal: mistreț la frigare cu garnitură de mamaos, pepeni de copac.

* * *

Ochii lui Graziella Lobito erau din ce în ce mai strălucitori. Râdea cam tare și sfârcurile vizibile prin dantela cafenie, păreau să-l cheme pe Malko. Băuse probabil o sticlă de șampanie singură. Gesturile își pierduseră bruschețea, trăsăturile i se luminaseră și corpul parcă i se destinsese.

Milton și Chris abandonaseră definitiv orice urmă de demnitate. Milton începuse chiar să pipăie fără rușine sânii cuceririi sale. În statul în care se născuse, ar fi sfârșit pentru asta în streang. Tulburat, Chris stingea cu regularitate țigara în pahar. Nu era singurul vinovat pentru asta, „sclava" lui se străduia să-l transforme într-un cimpanzeu în călduri.

Prințul Stephan ridică paharul, spunând în poloneză:

— Beau pentru...

Tăcu brusc. Malko întoarse privirea spre el. Polonezul părea lovit subit de paralizie.

Conversația încetă ca la un semn. Malko văzu ceva lung și negru înălțându-se de lângă fotoliul de răchită al polonezului: o cobră neagră cu capul plat. Reptila dormea probabil sub fotoliu și fusese trezită de vacarm.

Îngrozit, Malko privea balaurul ucigaș. Veninul șarpelui paraliza centrii nervoși și provoca moartea în câteva ore. Toată lumea văzuse acum reptila. Viața parcă se oprise în loc. Dacă se simțea amenințată, putea mușca mai repede ca fulgerul...

Brusc, o siluetă neagră se strecură în spatele prințului Stephan: unul dintre negrii care vegheau de afară. Se descotorosise de arme, păstrând doar o sabie scurtă.

Înainta tăcut ca o fantomă. Malko își ținu răsuflarea. Capul cobrei se afla la douăzeci de centimetri de gâtul prințului. Gestul negrului fu atât de rapid, încât nu-l văzu.

Șarpele fu tăiat în două și sabia se înfipse în brațul fotoliului. Rămășițele reptilei se zvârcoleau pe podea.

Prințul Garlinsky-Warslaw scoase un sunet sec, pe care Malko îl auzi perfect. Puse paharul pe masă, întoarse capul și scuipă molarul pe care și-l spărsese.

Negrul se aplecă, scoțând sabia din fotoliu.

— Scuzați-mă, zise el în poloneză.

Prințul se ridică și îl îmbrățișă.

— Du-te și bea ceva, Simba, spuse el simplu. Nu mai ești de gardă.

Luă paharul și îl ridică din nou:

— Pentru viață! spuse el.

Băură toți. Șarpele fu scos din încăpere. Graziella Lobito oftă:

— Anul acesta am ucis treizeci! Se ascund în aparatele de climatizare, oriunde în casă, de îndată ce începe sezonul ploilor.

Ca și când întâmplarea i-ar fi stricat cheful, prințul Stephan își luă rămas bun de la gazda sa și plecă împreună cu haremul.

Malko se întrebă dacă nu cumva cea mai tânără dintre sclave, profitând de animația de la cină și de fața de masă lungă, nu-i administrase cumva o felație... Își petrecuse timpul în genunchi la picioarele prințului, sub pretextul transparent că îi gonește țânțarii de pe glezne.

La un moment dat, ochiul sănătos al prințului Stephan i se păruse lui Malko la fel de fix ca celălalt.

Cu hainele în dezordine, ciufuliți, Chis Jones și Milton Brabeck aleseseră definitiv calea rușinii. Se făcuseră nevăzuți în întuneric, hotărâți să profite la maximum de păcat. Graziella Lobito și Malko îl însoțiră pe prințul Stephan până la Land Rover. Când rămaseră singuri, tânăra îi propuse lui Malko:

— Să ne plimbăm puțin.

Făcură un tur al fermei. Râsete și exclamații îi atraseră spre imensul palmier, drept ca un stâlp și înalt de treizeci de metri, care împodobea peluza din fața clădirii principale. Doi negri, în pielea goală, așezați la piciorul copacului, își comparau virilitatea cu grosimea încheieturilor. Malko îl recunoscu pe Simba, cel care îl salvase pe prinț.

— Să nu-i tulburăm, spuse Graziella pe un ton puțin prea grav.

Se sprijinea pe brațul lui Malko. Acesta îi simțea căldura pielii prin dantelă. Intrară în seră. Tânăra porni un vechi fonograf și puse un vals.

— Aș vrea să dansăm.

Începură să se învârtă lent în ritmul muzicii învechite. Cu capul dat pe spate și cu ochii spre stele, portugheza se lipise toată de Malko și fredona ușor. Când discul se opri, se aflau în dreptul craniului de elefant.

În loc să schimbe discul, Graziella Lobito se lipi cu spatele de trofeu, sprijinindu-se de colți. Părea că stă pe un scaun suprarealist.

— Dumneavoastră l-ați ucis? întrebă Malko.

Ea clătină din cap.

— Nu. Mă gândeam la copilărie, spuse ea pe un ton scăzut. Tatăl meu obișnuia să se ascundă aici de mama, culcându-se cu cameristele. L-am surprins într-o zi, dar nu m-a văzut.

Își trecuse brațele pe sub colții animalului, ca și când ar fi vrut să se lase și mai mult pe spate. Lucirea lumânărilor îi

dansa în priviri. Rămaseră tăcuți o clipă, apoi Graziella murmură:

— Trebuie să vă cer scuze pentru ce v-am făcut.

Malko avu impresia că un câmp magnetic îl împingea spre craniul elefantului. Înaintă până aproape o atinse pe fată. Prin rochia de dantelă maronie îi distingea detaliile cele mai intime. Deodată, ea se aplecă și apucă de tivul rochiei și începu să o ridice încetișor, dezgolind picioarele musculoase, apoi coapsele fusiforme și triunghiul întunecat de pântecului.

Cu un gest de o pudoare incredibilă și neobișnuită pentru firea ei. Îl privi pe Malko drept în ochi:

— Ce mai așteptați? Nu cunosc decât un mod prin care o femeie poate fi iertată.

Nici măcar nu o sărută. De îndată ce o atinse, fu cuprins de o dorință sălbatică, primitivă și brutală, ca un fel de reacție la pericolele prin care trecuse cu câteva ore înainte. O pătrunse fără efort, cu atâta putere încât avu impresia că o lipește pur și simplu de craniul elefantului. Era caldă și suavă precum catifeaua. Fata dădu drumul rochiei, apucându-se cu și mai multă putere de colții de fildeș.

Începu să geamă cu o voce monotonă, din ce în ce mai tare. Își bălăngănea capul, lovindu-se de colți, fără să pară că simte izbiturile. Malko o simțea ondulându-se cu furie, de parcă nu mai făcuse dragoste de luni de zile.

Pe neașteptate Graziella sfâșie dantela scumpă, dezgolindu-și pieptul.

Îl apucă pe Malko de ceafă și îi înfundă capul între sâni, murmurând obscenități în engleză și portugheză. Se prinse din nou de colți, se dădu pe spate și își înnodă picioarele în jurul șalelor lui Malko. Probabil că spatele o durea îngrozitor dar nici că-i păsa. Deschise gura și strigă răgușit, fără să se oprească până în momentul în care Malko ejaculă.

Își desprinse picioarele de trupul bărbatului, și rămase lipită de el, tremurând și gâfâind, cu cocul desfăcut și buzele umflate.

Era superbă.

Malko își îndreptă trupul, convins că dăduseră alarma în toată ferma. Cu o strâmbătură, Graziella se desprinse de craniul elefantului.

— Nu mai pot, murmură ea.

După ce îl sărută din vârful buzelor, se îndepărtă în direcția fermei. Malko o urmări gânditor cu privirea, întrebându-se dacă voise doar să scape de o amintire din copilărie sau șampania plus vinovăția erau responsabile pentru o asemenea dezlănțuire.

Ieși la rândul lui din seră, cu picioarele tremurând și lac de sudoare. Trecând prin fața camerei lui Chris Jones, auzi niște zgomote care îi dovediră fără urmă de îndoială că o Angola multi-rasială era un vis posibil.

Se prăbuși pe pat și își aminti pentru prima oară în seara aceea că îl durea spatele.

* * *

Milton Brabeck oftă pe un ton rușinat.

— Dacă într-o țară civilizată aș fi făcut pe sfert cât am făcut aici, mă păsteau doi sau trei ani de pârnaie!

Chris Jones preferă să tacă. Negresele dispăruseră discret. Gata cu dezmățul. Malko nu dormise bine. Înghiți cu greu copiosul mic dejun portughez, pe bază de friptură și omletă, într-o cantitate care ar fi data gata pe oricine.

Apăru și Graziella, în ținută de luptă. Îi surâse timid lui Malko.

Malko realiză deodată că nu-l mai durea spatele. Unguentul aplicat de sclava prințului făcuse minuni.

— Unde e prințul? întrebă el.

— La el acasă, spuse Graziella. De ce?

— Vreau să-i fac o propunere, spuse Malko. Și dumneavoastră. E.S.N. are mulți aderenți?

Tânăra ezită și Malko insistă:

— Vreau adevărul.

Ea clătină cu tristețe din cap.

— Nu, foarte puțini. Bogații au fugit și săracilor le e frică să se înscrie. Cred că pot trăi cu negrii în bună înțelegere. Avem simpatizanți, dar nu mulți sunt activi, poate cincizeci în Luanda. Printre ei, un ofițer din Junță, comandantul Rodriguez. M-a ajutat să recrutez foști militari, dar au fost arestați sau au fugit.

— Foarte bine, spuse Malko. Să mergem la prinț. Dacă e de acord, plec imediat la Luanda cu Chris și cu Milton. Veți veni cu noi.

— De ce?

Ochii aurii ai lui Malko se îmblânziră.

— Pentru că prințul Stephan mi-a salvat viața și pentru că vă simpatizez pe amândoi. Aș vrea să vă ajut, făcând în același timp un serviciu celor de la CIA. Trebuie însă să acceptați o condiție.

Trăsăturile lui Graziella Lobito se înăspriră.

— Care?

— Înainte de orice, am nevoie de scrisoarea lui Sawimbi pentru CIA. Cea pentru a cărei recuperare a fost trimis Ted Cassidy.

Capitolul XII

— Scrisoarea? Bine, dar nu o am.

Malko crezu că nu auzise bine. Atunci, la ce bun atâtea crime?

— Unde se află?

— La Luanda, spuse tânăra. I-am încredințat-o aliatului meu cel mai sigur, comandantul Rodriguez, ofițerul despre care v-am vorbit. Are misiunea să o difuzeze, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură proastă.

— Am nevoie de această scrisoare ca să vă pot ajuta, spuse Malko. Dacă vreau să obțin sprijin de la CIA, trebuie să le dați o dovadă de bună credință. Nu uitați că, pentru birocrații de la Washington, sunteți responsabilă de moartea lui Len Post, de sabotarea negocierilor cu UNITA și de răpirea mea.

Era destul pentru a solicita un post la ONU, dar nu pentru a trata cu o administrație serioasă.

Graziella Lobito îl asculta pe Malko, jucându-se cu o bucățică de pâine. Privea fix vegetația luxuriantă, extrem de alambicată și care degaja un aer de sexualitate. În final, ridică privirea spre Malko.

— Această scrisoare e tot ce am, spuse ea tărăgănând cuvintele. Prințul Stephan mă va părăsi. Nu pot să v-o dau pur și simplu, fără nimic în schimb.

Din intonația vocii, Malko simți că nu avea să cedeze. În aceeași clipă un Land Rover opri în fața fermei. Din el coborî prințul Garlinsky-Warslaw, cu arma în mână, împreună cu negrii săi. Intră în seră, lăsându-și escorta afară și îi strânse mâna lui Malko.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

— Așteptați, spuse Malko, am o idee pentru a vă ajuta. Ați accepta să aveți încredere în mine și să mai rămâneți încă o săptămână?

Prințul se așeză greoi pe un fotoliu. Chipul lui mutilat era absolut de nepătruns. Își frecă ochiul sănătos care lăcrima puțin.

— Ce idee aveți?

Malko clătină din cap.

— Încă nu pot să vă spun, dar dacă primesc acceptul, veți fi plătit în dolari și oamenii dumneavoastră își vor dovedi utilitatea.

— Plătit de CIA?

— Nu vă pot spune nimic, repetă Malko. În acest moment, vorbesc în numele meu, nu în numele Agenției. Mai întâi trebuie să mă întorc la Luanda. Apoi Graziella trebuie să accepte să colaboreze. Tot ce pot să vă spun este că nu va fi ușor.

Gorilele ascultau, mute de stupefacție. Graziella Lobito încremenise, iar prințul Stephan își freca în continuare ochiul. După o tăcere care păru interminabilă, ridică privirea:

— Accept, dar numai o săptămână. Este ultimul termen.

Malko se întoarse spre Graziella:

— Și dumneavoastră?

— Accept și eu, zise tânăra. Îmi asum riscul de a mă întoarce la Luanda. Îl iau cu mine pe Fernando Raposo. Îmi este devotat.

— Nu vă temeți că va fi reperat?

Ea clătină din cap.

— Nu, nici un agent al P.I.D.E. nu a fost arestat aici. Au fost doar concediați. Aș putea avea nevoie de el.

— Unde vreți să mergeți? întrebă Malko.

Tânăra reflectă câteva clipe.

— Mai am încă un loc sigur, în cartierul Miramar, și câțiva prieteni.

Prințul Stephan se ridică și îi strânse cu putere mâna lui Malko.

— Noroc, spuse el. Aștept aici până joi.

Ieși din seră, fără să întoarcă privirea, se urcă în Land-Rover și demară. Graziella Lobito se uita la el cu adorație.

— Ce om fantastic, murmură ea.

La fel gândea și Malko.

— Să ne grăbim, spuse el. Trebuie să decolăm în jumătate de oră.

Se grăbea să se întoarcă la Luanda, acum când avea ceva plăcut de făcut.

* * *

Fernando Raposo se instalase pe bancheta din spate. Semăna perfect cu o măslină verde. Graziella purta o perucă neagră și creață, aducând cu o metisă. Își ascundea cearcănele în spatele unor ochelari mari cu lentile întunecate.

Aparatul plutea deasupra Luandei, printre norii groși. Venea furtuna. Malko nu știa ce îl putea aștepta jos. În mod voit, nu-l anunțase pe Samuel Ginger de sosire, încercând să evite astfel „indiscrețiile" vice-consulului. O simțea pe Graziella Lobito încordată, neliniștită, absorbită din nou de luptă.

Nici rolul lui nu avea să fie mai ușor: celor de la CIA nu le plăceau agenții pe post de Don Quijote.

Acoperișurile de tablă ondulată ale mahalalelor defilau pe sub aripile avionului. Roțile atinseră solul. Pilotul se îndreptă spre hangarul Angolair. Chris Jones scoase o exclamație.

— Rabla e tot acolo.

Datsun-ul sclipea în soare. Totul părea calm. Malko avu impresia că de la plecare se scursese o eternitate. Cu toate acestea, trecuseră doar două zile... Avionul se opri, Fernando Raposo deschise ușa din spate și sări jos, urmat de ceilalți pasageri. Chris Jones se aplecă spre pilot, cu două hârtii de o sută de dolari în mână.

— Am fost la Carmona. Atât.

Pilotul luă bancnotele în semn de acceptare. Era fericit că se întorsese. Chris îl înfricoșa...

Un zbârnâit asurzitor făcu hangarul să vibreze: decola un DC 8 pe ruta Varig, Rio de Janeiro, Luanda, Johannesburg. Se instalară în mașină, și Malko se întoarse spre Graziella:

— Încotro?

Ea ezită imperceptibil, apoi spuse:

— Strada Almirante Azelvedo Coutinho numărul 34. Lângă cimitir.

Parțial, încrederea îi revenise. Înghesuit pe bancheta din spate, între cele două gorile, Fernando Raposo nu era însă la fel de liniștit.

Interminabila coloană de taxiuri — aproape toate Mercedes — înainta la pas, blocând toată circulația pe *Marginale*. Nu se auzea nici un claxon. De fiecare antenă era legată o fâșie neagră. Erau sute de vehicule. Fernando Raposo, care se dusese după vești, se întoarse mai verzui ca niciodată la Datsun-ul prins în blocajul de circulație.

— Alaltăieri seară au ucis doi șoferi de taxi la marginea mahalalei Rangel. I-au omorât cu sabia. Acum îi înmormântează.

Malko o lăsase pe Graziella în fața unei vile vechi cu grădină, care domina tot portul orașului de jos, în cel mai elegant cartier din Luanda. Fostul polițist ceruse să fie lăsat lângă port. I se adresa lui Malko pe un ton încărcat de respect, fără însă să-i înfrunte privirea.

Clădirea consulatului se afla puțin mai departe. Aveau de așteptat o oră ca să ajungă acolo...

Atmosfera la Luanda era apăsătoare. Grupuri de soldați portughezi înarmați, supravegheau defilarea mașinilor, cu chipuri impenetrabile. Negrii priveau în lături. Datsun-ul intră în coloană. Malko de-abia aștepta să dea ochii cu Ginger.

* * *

— Mă înțelegeți, nu-i așa? Nu puteam reacționa altfel. Portughezii îmi juraseră să nu rateze operațiunea... Cât despre cererea dumneavoastră de răscumpărare, nu se punea problema banilor. Compania ar fi dat de zece ori mai mult ca să vă elibereze, dar Washingtonul nu poate da un cent pentru E.S.N. Cu toate acestea, am pledat pentru cazul dumneavoastră.

În ciuda chipului ridat, Samuel Ginger nu se simțea în largul lui, și avea un aer nenorocit. Dacă Malko se afla acolo, în fața lui, sub portretul lui Henri Kissinger, nu se datora eforturilor făcute de el.

— Înțeleg, spuse Malko.

O umbră trecu pe chipul ostenit al americanului.

— Pe vremea când eram în Vietnam, spuse el, trimiteam comandouri să saboteze Vietnamul de Nord. În momentul

negocierilor, unul era în acțiune. Trebuia să le trimit un elicopter. Mi s-a interzis să o fac. Au așteptat două zile, apoi au plecat pe jos spre frontiera cu Laos. Nici unul nu a mai ajuns înapoi.

Cei doi rămaseră tăcuți câteva clipe. Asemenea povești îi uneau pe toți acei care trăiau în universul paralel. Nici unul dintre ei nu era un monstru fără simțire, numai că aleseseră un joc ale cărui reguli erau necruțătoare, și care îi acaparau pe vecie...

Vice-consulul îl primise pe Malko mai mult decât călduros. Nu-și credea ochilor. Dispariția lui Malko nu produsese prea mare ecou. Nici măcar uciderea lui Edouarda Jardim nu impresionase poliția din Luanda. Din contră, Samuel Ginger se zbătuse pentru obținerea autorizației ca Milton Brabeck și Chris Jones să poată pleca în căutarea lui Malko.

Acum era rândul acestuia să deșerte sacul. Povestise peripețiile eliberării sale de către prințul Garlinsky-Warslaw, menționase întoarcerea lui Graziella și se oprise acolo.

— Mulțumită prințului Stephan s-ar putea să am cheia problemei noastre, îl anunță Malko. Are sub control trei mii de mercenari bine înarmați și apolitici. Ideea mea ar fi să ajutăm UNITA prin intermediul acestor katanghezi. Acest lucru ar aduce organizației puterea militară care îi lipsește, făcând astfel față cu succes celor din M.P.L.A. Graziella Lobito le-ar asigura proviziile cu banii de care dispune. Rezultatul: întărirea poziției Companiei în Angola, fără ajutorul unor intermediari.

O tăcere grea se lăsă în birou. Șeful CIA își scosese ochelarii și îi răsucea în mână. Nu părea să-i împărtășească ideile... Se strâmbă, și spuse:

— Pe de o parte, pică bine. Azi dimineață am trimis o telegramă, punând Washingtonul în gardă asupra influenței crescute a M.P.L.A. în Luanda și Cabinda. Apropierea de UNITA rămâne obiectivul numărul unu al prezenței dumneavoastră aici. Au devenit însă foarte nervoși. S-au schimbat directorii, au apărut noi ordine. Fără amestec direct, mai multă prudență... Spre exemplu, am primit ordinul să-i trimit cât mai repede posibil înapoi pe Chris Jones și Milton Brabeck.

— Înseamnă că nu e posibil, zise Malko dezamăgit. Păcat, pentru că Graziella Lobito va bloca negocierile noastre cu UNITA, datorită scrisorii pe care n-ați putut să o recuperați.

Vice-consulul nici măcar nu schiță un gest să ridice bolovanul căzut în grădina lui.

— Am să transmit totuși planul dumneavoastră, spuse el, dar situația este foarte delicată.

— Ar face bine să se hotărască repede, spuse Malko, pentru că Graziella Lobito e la strâmtoare și scrisoarea este în continuare la ea.

Vice-consulul ridică privirea și întrebă pe un ton absolut natural.

— Știți unde se află?

— Nu, spuse Malko. Va lua legătura cu mine.

Convins sau nu, americanul nu insistă.

— Nu putem forța mâna celor din UNITA, remarcă el.

— Cred că vor accepta, spuse Malko, dacă nu se pune problema unor condiții politice lipsite de realism.

— Riscăm să ne ciugulească din palmă și să ne înhațe apoi degetele, remarcă Samuel Ginger.

— Ascultați, spuse Malko. Știu că CIA nu vrea să scape din mână Angola.

— Nu eu trebuie să fiu convins, spuse americanul. Îi vom anunța pe portughezi de întoarcerea dumneavoastră, spunându-le că a fost o neînțelegere.

— Or să înghită asta?

— Nu le pasă.

Angola se fărâmița. În câteva luni, negrii aveau să fie la putere. Atunci... Malko se ridică.

— Contez pe dumneavoastră, spuse el.

Samuel Ginger îl privi pieziș.

— Pe cinstea mea, lucrați pentru Companie, sau pentru țâcnții din E.S.N.?

— Pentru onoare, îi spuse Malko surâzând, înainte de a închide ușa.

* * *

Cu sufletul la gură, Malko apăsă lung pe butonul soneriei. Dacă Graziella plecase? Dacă îl mințise? Ar fi trebuit să-i pună pe Chris și pe Milton să supravegheze vila.

Ușa se întredeschise și apăru un băiețel. Fără o vorbă, îl lăsă pe Malko să intre. Mirosea a aer închis. Graziella Lobito era în living, în compania sosiei lui Yul Brynner. Un alb ras în cap, cu ochi inteligenți și cu alură de rus. Tânăra își păstrase peruca. Se ridică de pe fotoliu, venind în întâmpinarea lui Malko.

— Vi-l prezint pe comandantul Henrique Rodriguez, spuse ea.

Malko îi strânse mâna ofițerului. Făcea cunoștință cu celălalt susținător al E.S.N.

— Este la curent cu tot, spuse ea simplu. I-am cerut să vină aici să-mi aducă scrisoarea pe care i-am încredințat-o. Din moment ce m-am întors la Luanda...

Malko se simți mai ușurat. Fata intrase în joc.

— Cred că această scrisoare va fi vitală pentru negocieri, spuse el. Am transmis la Washington propunerea pe care am discutat-o. Răspunsul va veni foarte repede.

Comandantul Rodriguez își mângâie craniul ras.

— Nu lăsa vrabia din mână, micuțo, spuse el afectuos.

Malko simți instantaneu că portughezul era împotrivă. Îl studie. Nu semăna nici pe departe cu un soldat învins. Avea o privire vie, în continuă mișcare, și mai ales, un soi de răceală aproape palpabilă, rar întâlnită la fanatici.

— Cred că domnișoarei Lobito nu-i rămân prea multe posibilități, remarcă el.

Yul Brynner dădu din cap.

— Nu trebuie să ne descurajăm. Mulți dintre camarazii mei sunt gata să ajute E.S.N., cu condiția să nu se alieze cu UNITA și să rămână o mișcare a albilor.

Graziella îi puse ușor mâna pe braț.

— Înțeleg ce simți, Henrique, dar trebuie să fim rezonabili. Știi bine că avem nevoie de ajutor dinafară. Ai adus scrisoarea?

— Da, spuse Henrique Rodriguez, dar nu i-o dădu.

Tensiunea din cameră crescuse imperceptibil. Malko simțea că ofițerul își stăpânea furia. Nu era de acord cu Graziella. Cu toate acestea, nu părea înfrânt, doar exasperat și neliniștit.

Cu regret parcă, își strecură mâna în buzunarul sacoului și scoase un plic maroniu, pe care i-l întinse lui Graziella.

— Poftim.

Ea îl luă, îl răsuci, și rămase încremenită și albă ca varul: sigiliul de ceară fusese rupt.

Capitolul XIII

Sângele se retrase de pe chipul lui Graziella Lobito.

— Cine a deschis-o, șuieră ea. Cine?

— Eu, zise Henrique Rodriguez, surâzând puțin forțat. Nimeni altcineva n-a văzut conținutul.

— Bine dar... De ce?

— Am vrut să fiu sigur că Ted Cassidy nu ne-a înșelat. Niciodată n-am avut încredere în el. Putea să ne aducă orice, și să păstreze documentele originale.

Trăsăturile fetei se destinseră brusc. Un surâs firav făcu loc încordării.

— Adevărat. Te gândești la toate. Și?

— Este într-adevăr răspunsul președintelui UNITA adresat CIA, afirmă comandantul Rodriguez. Un document copleșitor. Fiți foarte atentă cu el. Acum trebuie să plec.

Se ridică, o îmbrățișă pe Graziella și fără entuziasm îi strânse mâna lui Malko. Ea îl conduse, și când se întoarse, Malko o întrebă:

— Sunteți sigură de el?

Fata se așeză lângă el, ținând în continuare plicul în mână.

— Desigur! Henrique îi detestă pe comuniști. A fost printre primii care s-au aliat cu E.S.N. Ne-a procurat chiar și arme, furate dintr-un depozit al P.I.D.E./D.G.S. I-a ascuns pe camarazii noștri căutați de Securitatea militară.

Jucându-se cu plicul, se îndreptă spre un mic secreter, luă un baton de ceară, aprinse un chibrit și refăcu sigiliul. Nici măcar nu deschise plicul. Malko luă taurul de coarne:

— Graziella, aș vrea să-mi dați acest plic. Vă dau cuvântul meu de onoare că îl veți avea înapoi în cazul în care afacerea nu se încheie... Nu sunt liniștit știindu-l în posesia dumneavoastră.

Ea ridică spre el privirea întunecată.

— Un agent secret nu are cuvânt și nici onoare. O veți avea la timpul potrivit.

Insulta îl făcu să roșească, apoi își aduse aminte de întâlnirea capcană. Graziella avea motiv să se teamă. Pe de altă parte, ea adăugă pe un ton blând:

— Nu voiam să vă rănesc. Vă rog să mă scuzați. Am aici un seif, a cărui combinație doar eu o cunosc.

— Am putea cina astă seară? întrebă el.

Ea reflectă câteva clipe.

— Nu în oraș. Ne putem întâlni însă la hotelul *Costa del Sol*. Se află la zece kilometri distanță, pe drumul de coastă.

Malko se ridică.

— Pe curând. Fiți atentă.

Ea îi surâse fără urmă de veselie. Îndreptându-se spre *Tropico*, unde gorilele se curățau de murdăria adunată în expediția de salvare, își spuse că zarurile erau aruncate. Decizia nu-i mai aparținea... Se gândi cu duioșie la „omul care nu se încălzea decât la sânul femeilor".

Spera ca planul să funcționeze.

Arsurile de pe spate se transformaseră într-o pată roșie. Pielea se cicatrizase cu o rapiditate uimitoare.

* * *

Nimic nu putea fi mai sinistru decât *Costa del Sol*. Imensul restaurant semăna cu un hangar. Până și langusta avea gust de carton. Graziella Lobito își alesese bine ascunzătoarea. Cu peruca ridicolă și ochii acoperiți de lentile negre, părea obosită, încordată, la un pas de descurajare:

— M.P.L.A. a instituit teroarea la Luanda, spuse ea. Am aflat că mahalaua Golfo a fost deja organizată după sistemul comunist: denunțuri, îndoctrinare politică obligatorie, disciplină și exterminare a dușmanilor de clasă. I-au alungat pe toți negustorii albi. Pe cei care nu vor să plece, îi ucid.

Chris Jones și Milton Brabeck clătinară cu tristețe din cap. Pentru ei, comunismul reprezenta întotdeauna iadul. Graziella Lobito le devenea simpatică.

Terminară cina și se întoarseră la Luanda. Malko o lăsă pe fată în fața vilei pricopsite. Mai avea destule de făcut. Gorilele

se duseră la culcare. Barul de la *Tropico* era în continuare plin. La hotel, nimeni nu se impacientase de absența lui, din moment ce camera era plătită...

Mike Corral îl aștepta bând coniac De Lagrange.

Îi strânse mâna lui Malko.

— Sunt bucuros că ați reușit să scăpați. Prietenii dumneavoastră erau îngrozitor de neliniștiți. Dacă n-aș fi avut o pană de mașină, aș fi plecat și eu împreună cu ei...

I se simțea minciuna în glas.

— A fost o neînțelegere, spuse rece Malko. Nu am fost răpit, doar am fost dus la o întâlnire.

Îi plătea cu aceeași monedă.

Englezul își răsuci paharul cu un aer perplex.

— Uciderea lui Edouarda n-a fost o neînțelegere. Și tipul blond care... (tăcu și ridică din umeri) În definitiv, nu e problema mea. Sunteți aici, și asta contează. De ce m-ați căutat?

— Ca să vă ajut să câștigați niște bani, spuse Malko.

Mike Corral nu sări în sus de bucurie.

— La fel și prietenii dumneavoastră, spuse el. Și mă duceau la moarte.

— Bună seara, se auzi vocea caldă a lui Rosa, brazilianca.

Surâsul ei ar fi provocat excitație și unui centenar. Era îmbrăcată sobru, într-o rochie de jerseu, dar indecența i se citea în ochi. Se aruncă asupra lui Malko.

— Bun venit la Luanda.

Malko auzi clar scrâșnetul dinților lui Mike Corral, și se grăbi să o respingă pe vulcanica femeie. Englezul mormăi:

— Du-te și așteaptă-mă acasă. Avem de vorbit.

Înciudată, Rosa traversă încăperea, ondulându-și fundul, și se întoarse spre Malko surâzându-i cu subînțeles.

— Trebuie să iau legătura cu Simbili, spuse el. Aș vrea să-mi serviți drept intermediar.

Mike Corral plescăi din limbă și rânji.

— Glumeț ca întotdeauna! Comandoul F al M.P.L.A. a sosit la Luanda, împreună cu ticălosul de Belmiro Chiral. Obiectivul lor este lichidarea totală a UNITA până la următoarea vizită a șefului lor. Au adus chiar și opt mortiere. Apartamentul lui Simbili a încasat câteva rafale, și el a dispărut. Se ascunde în mahalaua Rangel, împreună cu câțiva partizani.

— Întocmai, întări Malko. Acum e momentul. Îl pot ajuta. Dumneavoastră sunteți neutru. Vă dau o mie de dolari dacă îmi aranjați o întâlnire cu Joseph Simbili. Repede.

— Mda, zise Mike Corral. Aș putea să încerc. Rămâneți la Luanda?

— Da.

— Vă dau de știre mâine sau poimâine. Cunosc un tip care locuiește în mahalaua Marsal. Știe multe lucruri.

Malko ieși împreună cu el și se duse la recepție să-și ia cheia. Un echipaj al Air Zair, negru tăciune, aștepta cu resemnare o mașină să vină să-i ia. Era o zi fastă: avionul de Kinshassa nu avea decât șapte ore întârziere.

Malko îl privi pe Mike Corral îndepărtându-se pe jos. Probabil că Rosa avea să fie foarte dezamăgită văzându-l că se întoarce singur.

Afacerile aveau însă prioritate față de plăcerile cărnii.

Malko se trezi tresărind. Cineva bătea la ușă cu putere. Se ridică din pat.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Chris Jones.

Malko deschise. Cu o privire lacomă, Chris Jones intră în cameră. Se aștepta să găsească o creatură dezmățată în patul lui Malko. Dezamăgit, îl anunță:

— Domnul Samuel vă așteaptă de urgență la consulat. Ne apropiem de punctul culminant. E unsprezece și jumătate, și pare cam nerăbdător. Așa că, dacă vreți să aveți un avans... Spuneți-mi, după prinț, ce puteți deveni?

— Rege, spuse Malko, și nu e un rang prea bine văzut în acest moment. Ultimii și-au încheiat foarte repede misiunea.

* * *

În spatele ochelarilor, ochii lui Samuel Ginger sclipeau cu răceală. Purta o cămașă căreia nu-i lipsea nici un nasture și avea un aer de zile mari.

— Răspunsul a sosit adineauri, spuse el.

— Și?

— Mai întâi, domnișoara Lobito trebuie să dispară complet de pe scena politică, după dizolvarea totală a E.S.N. Apoi, trebuie să obțineți acordul scris al lui Sawimbi. Acel prinț polonez trebuie să accepte prezența unor consilieri pe care îi

vom desemna, și care se vor angaja practic să nu-l lase să aprindă o țigară fără permisiunea lui David Wise.

Malko se gândi la caracterul lui Stephan Garlinsky-Warslaw. Consilierilor li se pregăteau momente dificile...

— Bineînțeles, adăugă suav americanul, acest acord va intra în vigoare după recuperarea faimoasei scrisori și punerea ei la adăpost în seiful meu.

— Nu vreți să pun și banii mei personali acolo? întrebă Malko ironic.

Samuel Ginger își scoase ochelarii:

— Nu vă silește nimeni să vă băgați în așa ceva. Vă puteți mărgini la negocierile cu UNITA, și îi puteți trimite la naiba pe prințul polonez și pe exaltata aia.

— Știu, spuse Malko, dar nu am să o fac. Voi transmite propunerea dumneavoastră.

— Succes, zise americanul.

* * *

Probabil că Graziella Lobito îl aștepta, căci ușa vilei se deschise imediat. Avea părul pieptănat pe spate și un aer epuizat. Malko nu avu inima să o tortureze.

— Acceptă, spuse el.

Ea i se aruncă în brațe și rămase așa mult timp.

El îi explică ce așteptau de la ea. Tânăra fu de acord:

— Voi face tot ce e necesar chiar astăzi, apoi plec înapoi să-l liniștesc pe Stephan, până când veți avea răspunsul din partea UNITA.

Ieși din cameră și reapăru după cinci minute, cu plicul sigilat în mână.

— Poftiți, spuse ea.

Fără să vrea, vocea îi tremura puțin. Malko luă plicul pentru care trei persoane muriseră: Len Post, Edouarda și Ted Cassidy. Fără a-l mai socoti pe negrul ucis de Chris Jones.

— Graziella, spuse el, sunteți conștientă că vă asumați un risc. Dacă UNITA refuză, nu veți mai revedea acest document.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Știu, spuse ea, dar sunteți singura mea speranță. Credeam că e ușor să schimbi cursul politicii, pentru că am

luptat în junglă alături de comandourile mele. Știu că mi-am asumat o sarcină foarte grea... Și că fără un miracol, țara mea e pierdută. Această minune sunteți dumneavoastră.

Ea dădu din cap, incapabilă să vorbească, și îl conduse la ușă. Era rândul lui Malko să-și joace cartea.

— Vă voi căuta prin radio la *fazenda*, spuse el, până la sfârșitul săptămânii. Mâine plec acolo.

Ea închise ușa. Scrisoarea președintelui UNITA către CIA îi ardea buzunarul. Se îndreptă spre consulat. Samuel Ginger lipsea. Se asigură că secretara a închis scrisoarea în seif și plecă spre *Tropico*, având sufletul împăcat. Regreta că nu o invitase pe Graziella la cină.

Îi găsi pe Chris Jones și pe Milton Brabeck în holul hotelului, schimbând dolarii lor buni pe niște ororі din fildeș și malachit. Erau fericiți ca niște copii.

— Haideți, le spuse el, vă ofer ultima voastră langustă angoleză.

— Să sperăm că vom termina cina în liniște, spuse fin Milton, pesimist ca întotdeauna.

Pentru prima oară, Mike Corral nu trona la barul de la etajul întâi, invadat de spioni. Scotocea probabil mahalalele, în căutarea lui Joseph Simbili.

* * *

Malko se trezi cu senzația dezagreabilă că cineva îl lovea cu ciocanul în timpanul stâng. Acel *vinho verde* nu era atât de inofensiv pe cât se spunea...

Gorilele își făceau probabil bagajele. Rămânea singur la Luanda, cu speranța că Mike Corral nu avea să-i tragă clapa.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Cine e? strigă Malko.

— Micul dejun.

Malko se înfășură într-un prosop și se duse să deschidă.

Un negru cu fața rotundă stătea în fața ușii, purtând o tavă în mâna dreaptă. Malko se pregătea să-l lase să intre, dar un semnal de alarmă îi tulbură gândurile. Bărbatul nu purta cravată.

Negrul îi simți ezitarea.

Cu un gest sec, se descotorisi de tavă. În mâna dreaptă ținea un Star de calibrul 11,43.

Explozia îl asurzi pe Malko și suflul îi arse fața. Glonțul se înfipse în tocul ușii, smulgând o bucată mare de lemn. Bine înfipt pe picioare, ucigașul cu fața rotundă întinse brațul ochindu-l pe Malko.

Capitolul XIV

În momentul în care ucigașul apăsă a doua oară pe trăgaci, Malko se aruncă spre stânga. Detunătura fu atât de aproape, încât crezu că o simte în interiorul craniului. Glonțul îl șterse, traversă camera și sparse un geam.

Al treilea glonț îi atinse părul și se înfipse în tavan. Malko hotărî să acționeze. Cu riscul unui glonț în spate, se întoarse și se aruncă spre pat, unde lăsase arma.

În spatele lui se auzi o explozie asurzitoare, apoi un strigăt și un zgomot de căzătură, chiar în momentul în care punea mâna pe pistol.

Se întoarse și îl văzu pe negru întins pe burtă chiar în ușă. Jumătate din craniu ajunsese în dreptul coșului de gunoi. În prag stătea Chris Jones, cu un Magnum 44 în mână. Intră în cameră, trecând peste cadavru.

— Veneam spre ascensor când am auzit primul foc, spuse gorila. Ați avut mare noroc. Tipul trăgea foarte prost.

Inima lui Malko bătea năvalnic. Revedea gesturile ucigașului cu încetinitorul. Da, avusese mare noroc. În timpane încă îi mai răsunau împușcăturile. Mirosul de praf de pușcă plutea în cameră, amestecat cu cel al sângelui. Glonțul de calibru 44 îl secerase pe negru, pulverizându-i creierul. Malko se revăzu încercând să evite proiectilele și să ghicească unde avea să tragă ucigașul. Acționase pur și simplu din instinct.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să ne desfacem bagajele, spuse Chris Jones punând la loc pistolul.

Se auziră strigăte pe coridor și în cadrul ușii apăru capul creț al unei cameriste. La vederea cadavrului, femeia începu să strige ascuțit.

Începea circul.

* * *

Cu un aer îngrijorat, Samuel Ginger îl trase pe Malko într-un colț.

— Tipul avea asupra lui o legitimație M.P.L.A., spuse el. Se pare că cineva a făcut o indiscreție.

Asta credea și Malko. Ieșeau din cartierul general al poliției.

Chris Jones dăduse o lungă declarație, pledând pentru legitimă apărare. Fără relațiile lui Samuel Ginger la Junta, lucrurile ar fi luat o întorsătură mult mai urâtă. Nimeni însă nu voia prea multă publicitate. Vice-consulul le spusese portughezilor doar că Malko era bancher și că scandalul risca să-i alunge și pe ceilalți. Faptul că ucigașul fusese împușcat, simplifica lucrurile.

În definitiv, situația nu era nici pe departe normală în Angola, ceea ce explica de ce un jucător de baschet se plimba cu un Magnum 44 în buzunar. Vice-consulul fusese nevoit să forțeze câteva mâini ca să-l absolve de vină pe american. Din acoperirea lui nu mai rămăsese însă mare lucru. Pentru că portughezii voiau să-l expulzeze, Samuel Ginger obținuse permisiunea să mai rămână câteva zile la Luanda, în scopul anchetei.

Malko nu reușea să-și scoată din minte imaginea armei pe care o agita ucigașul, explozia asurzitoare și teama viscerală de moarte. Sudoarea de pe chipul negrului și mirosul trupului decapitat...

Cameristele curățaseră sângele și bucățile de creier de pe mochetă, dar mirosul rămăsese. Malko era sigur că aveau să mai urmeze și alte tentative.

Cine îl trădase?

Încruntat, Samuel Ginger îl privea pe Malko.

— Fiți prudent, îl sfătui el. Luanda este practic sub controlul M.P.L.A. Nimeni nu vă poate proteja perfect. Sunt crime în fiecare zi, și nimeni nu se ostenește să clarifice împrejurările în care au fost comise.

— Dacă i-aș putea reține aici pe Chris Jones și pe Milton Brabeck, sugeră Malko, securitatea mea ar fi asigurată.

Vice-consulul îl aprobă cu căldură.

— Mă ocup eu de asta. De altfel, când vor afla ce s-a întâmplat, vor fi de acord.

Chrysler-ul Imperial al diplomaților oprise în fața hotelului *Tropico*. Portarul cu turban îi privi insistent pe cei trei străini. Tot hotelul era la curent cu incidentul.

— O să rămânem mult timp în cloaca asta? întrebă Chris Jones. M-am săturat până peste cap de negri.

În spatele lui, Milton Brabeck rânji.

— Te grăbești să te întorci la Washington? S-au înmulțit funcționarii, și din munca ta trăiesc.

— Mergem la Mike Corral, spuse Malko. Dacă Chris se poartă frumos, am să-l las să-i pârlească puțin barba, așa, ca să fie mai sincer.

* * *

Mike Corral traversa strada Brazil, ținând-o pe Rosa de mână. Se îndreptau spre întinsa mahala Rangel, aflată în partea stângă a bulevardului.

La două sute de metri distanță, se înălțau clădirile vechi ale spitalului Sao Paolo. Se aflau la mai puțin de doi kilometri de *Tropico*, dar nici un alb nu se aventura pe acolo noaptea.

Negustorii ambulanți își întindeau marfa direct pe pământ.

Englezul parcase Land Rover-ul la un service, chiar în fața intrării în mahala. Străduțele mișunau de negri. Era una din cele mai întinse mahalale din Luanda. Afișele negru cu roșu ale M.P.L.A. erau lipite pe toate zidurile. Mike Corral și Rosa se amestecară printre gură-cască.

Un negru tânăr cu un aer insolent o privi pe Rosa cu un amestec de dorință și ură, cu toate că fata se îmbrăcase într-un jean vechi. Purta o bluză fără formă, își strânsese părul cu un elastic, și nu se machiase.

— Ce facem? întrebă Rosa.

— Îl așteptăm pe Agostino, spuse Mike Corral.

— Ai încredere în tipul ăla?

Agostino locuia în mahalaua Marsal, exploatând șase fete și făcând trafic cu diamante.

— Am cumpărat de la el destule diamante, mormăi englezul. Uite-l.

Un negru tânăr, cu gene lungi și creț ca o oaie, se îndrepta spre ei. Avea bărbia voluntară și era foarte elegant, într-o cămașă pestriță și pantaloni mulați. Îi strânse mâna englezului, surâzându-i lui Rosa.

— Ei? întrebă Mike Corral.

Agostino vorbi aproape fără să mişte buzele groase.

— Cred că ştiu, şefu'. Nu-i departe.

— Mergem?

Tânărul o privi pieziş pe Rosa.

— De ce ţi-ai adus femeia? Nu se ştie niciodată, cu negrii ăştia.

Mike mormăi nervos.

— Ceţi pasă? Doar n-o s-o violeze. Nu e prima oară când merge într-o mahala.

Lui Mike nu-i păsa de negri. Trăia de mult în Africa şi vorbea kibundu şi ubundu. Agostino nu insistă.

— Vine o maşină să ne ia, spuse el. Nu putem merge pe jos. Veniţi.

Îl urmară. Un Packard cândva verde şi care îşi avea locul la muzeu, îi aştepta la colţul străzii. Trei dintre geamuri fuseseră înlocuite cu plăci de lemn, iar caroseria avea găuri de rugină mari cât pumnul. Cu toate acestea, negrul de la volan sclipea de mândrie. În mahalale, maşinile erau rare.

Mike şi Rosa se înghesuiră în spate şi Packard-ul porni cu un zgomot de locomotivă. Un puşti desculţ o luă la goană pe urmele lor strigând:

— Afară cu albii!

Nu era semn bun.

Packard-ul rula cu 30 la oră, strecurându-se prin mulţimea grăbită de pe străzi. Pe măsură ce se îndepărtau de asfalt, Rosa era din ce în ce mai neliniştită. Nici măcar portughezii din armată nu se mai aventurau în acel labirint pestilenţial. Zăriră trei negri cu mitraliere Kalaşnikov în mâini, stând de pază în faţa unui sediu al M.P.L.A.

Puţin mai departe, nişte puşti se jucau pe ruinele unei prăvălii incendiate. O negresă pisa mei, înconjurată de o droaie de plozi.

Rosa se ghemuise între Agostino şi Mike. Acesta o bătu pe braţ, liniştind-o.

— Agostino, explică-i că nu e periculos.

Negrul surâse.

— Nu, nu e nici un pericol.

Se aflau în mijlocul mahalalei. Începuse să plouă. Packard-ul încetini.

Agostino arătă spre o baracă acoperită cu tablă ondulată:

— Acolo e Joseph, șefu'.

Packard-ul opri. Mike deschise portiera și coborî. Rosa îl urmă și o luă la fugă spre baracă. Englezul se opri, simțind că ceva nu era în regulă: în jurul mașinii ar fi trebuit să roiască o droaie de copii, pipăind-o, cerșind și milogindu-se. Nu era nimeni. Străduța era pustie, de parcă un cordon învizibil ar fi interzis accesul. Experiența vieții în Africa îl făcea pe Mike să simtă asemenea lucruri. O chemă înapoi pe braziliancă:

— Rosa, vino aici.

Aceasta însă împingea deja ușa barăcii, grăbită să ajungă în siguranță.

* * *

Fernando Raposo se făcuse mic într-un colț al livingului. Semăna cu o măslină într-un borcan. Fostul polițist din P.J.D.E. era imaginea vie a ticăloșiei. Cu mâinile sprijinite pe genunchi și cu privirea plecată, asculta conversația. Deodată, se răsuci pe scaun. Malko menționase mahalaua Rangel, vorbind despre Joseph Simbili.

— Mike Corral și-a pierdut urma ca ultima dată, explică el. Mă tem că ne-a trădat. Ne trebuie altcineva.

— Cunosc foarte bine mahalaua Rangel, spuse el încetișor. Dacă vreți, mă pot informa despre acest Joseph Simbili.

Nu mințea. Fosta închisoare P.I.D.E. se afla lângă spitalul Sao Paolo.

— De acord, zise Malko, învingându-și dezgustul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Fostul polițist ieși imediat din încăpere. Când rămaseră singuri, Malko se apropie de Graziella Libito.

— Cel care a tras asupra mea azi dimineață, fusese avertizat, spuse el.

Ea roși violent și spuse pe un ton nesigur:

— Mă bănuiți pe mine?

— Nu.

Fata oftă adânc.

— Mulțumesc.

— Îl bănuiesc pe Mike Corral, spuse Malko.

— Veniți din nou astă seară, îl sfătui Graziella Lobito. Sunt sigură că Fernando ne va aduce vești bune.

Malko îi sărută mâna și plecă.

În Datsun, cele două gorile fierbeau la foc mic...
— Ne întoarcem la Mike Corral, spuse Malko.

* * *

Belmiro Chiral răsucea inelele de sticlă care îi împodobeau toate degetele mâinii stângi. Erau singurul lui lux.

Dușmanii spuneau că mama lui se împerechease cu un crocodil: avea ochii bulbucați, lipsiți de viață, și în permanență la pândă. După toate aparențele însă, mama lui făcuse ochi dulci și reptilelor.

Corpul atletic al lui Belmiro Chiral era atât de suplu, de parcă nu avea oase. În ciuda ochilor bulbucați, chipul senin, cu dinți regulați și cu nas fin, îi dădea lui Belmiro o anume frumusețe. Nu se despărțea niciodată de beretă, de mitralieră și de pistol. De pe vremea vechiului regim, armata portugheză pusese pe capul lui Belmiro Chiral un premiu de zece mii de *escudos*, ceea ce reprezenta o sumă considerabilă.

Nu fusese niciodată prins. Încercuit într-un sat, scăpase ucigând paisprezece portughezi. După 25 aprilie, părăsise hățișurile instalându-se la Luanda. Era în permanență escortat de zece gărzi de corp. Învățase să citească și să scrie singur. Nimeni nu știa ce gândește cu adevărat, nici ce-i place, în afară de a ucide și a tortura.

Cruzimea nu o moștenise de la nimeni. Până și tovarășii lui se temeau de el. O dată, îl văzuseră torturând un „comandou" portughez timp de trei zile fără întrerupere. Folosise un pumnal și un cuib de termite. Făcuse mici incizii cu cuțitul, lăsând gângăniile să intre pe sub piele...

Nimeni nu fusese surprins atunci când comitetul director al M.P.L.A. îl numise în fruntea „comandoului" F, unitatea de poliție însărcinată cu eliminarea trădătorilor și a dușmanilor politici... Ascuns prin mahalalele care înconjurau Luanda, atacase UNITA cu o ferocitate incredibilă, lichidând familii întregi. Împușcase o fetiță de cinci ani care fugea cu păpușa în brațe.

Altă dată, Belmiro Chiral văzuse un băiețel de șase ani care rupea un afiș al M.P.L.A.

Calm, îl apucase de o mână și i-o retezase cu o lovitură de catana.

Nimeni nu-l văzuse cu o femeie. Cu toate acestea, tinerele militante erau fascinate de el și se buluceau în jurul lui. Era

îngerul morții. Știa că odată misiunea terminată, recompensa avea să fie o rafală... Cei ca el erau prea periculoși în timp de pace, dar până la pace în Angola mai era.

Ciuli urechea: auzul lui ascuțit sesizase un zgomot de motor. Pânda era o a doua natură pentru el. Petrecuse sute de ore în ambuscade, fără să se clintească, fără să vorbească sau să mănânce.

Patru dintre oamenii lui stăteau așezați pe podea cu spatele lipit de zid și cu armele între picioare. Niște kibundu, ca și el. Hangarul adăpostea un atelier de tâmplărie, acum pustiu. Proprietarul lui, un alb, fusese împușcat de M.P.L.A. În penumbră, utilajele semănau cu niște animale tupilate.

Afară se auzi un zgomot de portieră. Lent, Belmiro Chiral se ridică, strecurându-se pe lângă perete ca un șarpe. Când ușa se deschise, aștepta în picioare, cu Kalașnikovul în mână, gata să tragă. Fata îl zări, urlă și vru să fugă.

Belmiro Chiral o prinse de păr din zbor și o aruncă spre oamenii lui.

Un alb bărbos apăru în urma ei și se opri brusc, dând cu ochii de un soi de pachet însângerat, cu carnea sfâșiată, mâinile legate la spate și ochii zdrobiți: tot ce mai rămăsese din Joseph Simbili. Doar unghia lui lungă era întreagă.

Albul păli și se întoarse spre un negru slăbănog care intrase după el.

— Agostino, spuse el, ești o târâtură.

— I-ai cerut să te ducă la Joseph Simbili, spuse Belmiro Chiral pe un ton zeflemitor. Asta a și făcut.

Agostino nu insistă, se răsuci pe călcâie și plecă, fără să-i arunce o privire lui Mike Corral.

Rosa suspina isteric. Fu ridicată în picioare și fata se aruncă în brațele englezului. Mike încerca să nu-și piardă cumpătul. Cunoștea câte le plăceau africanilor spectacolele. În definitiv, nu era decât un intermediar. Chiral îi spuse în portugheză:

— Știi cine sunt?

Mike Corral clătină încetișor din cap.

— Nu.

— Belmiro Chiral. Numele ăsta îți spune ceva?

Mike încercă să își ascundă frica. Îl recunoscuse de la prima privire. Nu erau doi ca el: statura, bereta, ochii bulbucați și cruzi, siguranța de sine.

— Da, spuse el.

— Ai auzit de mine? întrebă ironic negrul.

Rolurile se inversaseră. Belmiro Chiral îl tutuia pe alb, iar acesta respectuos îi vorbea cu „dumneavoastră". Mike Corral o simțea pe Rosa tremurând lipită de el.

— Nu e treaba mea, spuse el.

Belmiro Chiral înaintă puțin. Fără veste, îl pocni pe englez cu arma peste față. Mike Corral se clătină și scoase un strigăt. Rosa urlă și se repezi la ușă. Unul dintre negri îi puse piedică și o apucă de după talie.

Printre lacrimi și sângele care îi curgea pe față, Mike Corral îl auzi pe Belmiro Chiral spunând:

— E treaba mea. Nu aveai întâlnire cu trădătorul Simbili? Se credea invincibil.

Rânji batjocoritor și izbi cu gheata în cadavru.

Mike Corral încercă să nu se lase cuprins de panică și mai ales să nu-și provoace adversarul. Cunoștea susceptibilitatea negrilor.

— Ascultați, zise el pe un ton plângăcios și cam prefăcut. Mi s-a cerut să aranjez o întâlnire. M-am conformat, am nevoie de bani.

— Știi că Simbili e un trădător? Toți cei din UNITA sunt niște ticăloși...

Mike se smiorcăi.

— Nu fac politică.

Chiral își îndreptă trupul. Pe chip avea un rictus rău prevestitor.

— Ei bine, vei începe să faci...

Îi trase o palmă cu toată puterea și Mike Corral gemu ca un câine și îl imploră să-l cruțe; primul șoc îl terminase. Belmiro Chiral îl pocni din nou. Nici măcar nu mai încercă să se apere. Negrul îl înghionti cu patul armei în coaste.

Englezul căzu în genunchi și încercă să se agațe de picioarele lui Belmiro Chiral milogindu-se. Rosa urla fără oprire.

Cu o mutră dezgustată, Belmiro Chiral se desprinse de englez și dădu un ordin. Doi dintre oamenii lui îl apucară pe Mike Corral de încheieturi și i le răsuciră la spate, legându-i-le cu un șnur.

Rosa se aruncă asupra lui Belmiro Chiral, suspinând și implorându-l.

Belmiro Chiral o învălui cu o privire fără expresie.

— Nu ai de ce să te temi.

Oamenii lui Chiral îl forțară pe Mike Corral să se ridice, târându-l spre capătul atelierului. Mirosul de talaș îi înțepă nările.

— Ce vreți să-i faceți? gemu Rosa.

Belmiro Chiral nu răspunse. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât Rosa scoase un urlet și se repezi spre ușă. Unul dintre negri o apucă de bluză. Pânza se sfâșie, dezgolind pielea bronzată. Fără grabă, agresorul îi smulse sutienul.

* * *

Malko ceru o a doua bere. Mike Corral întârziase mai bine de o oră. Acasă la el nu răspundea nimeni. Se lăsase noaptea.

La ora șapte, Malko puse două sute de *escudos* pe tejghea și se ridică.

— Nu mai vine, spuse el. Să mergem acolo.

Chris și Milton îl urmară. Din cauza circulației, drumul până la vila unde se ascundea Graziella Lobito dură aproape o jumătate de oră. Din momentul în care intră, Malko simți că ceva nu era în regulă. Tânăra îl pofti în living.

— Joseph Simbili e mort. Fernando a aflat, spuse ea. Ieri, cei din comandoul F i-au plimbat corpul prin mahalaua Rangel.

Malko simți că înțepenește. Trădarea lui Mike Corral mersese mult mai departe decât crezuse.

— Cine v-a spus asta? îl întrebă el pe fostul polițist.

Fernando Raposo dădu din cap:

— Niște persoane de încredere, domnule. Au văzut cu ochii lor corpul. Probabil că e tot în mahala.

— Vreau să merg acolo, spuse Malko.

— S-a făcut noapte, e imposibil, zise Graziella.

— Cu atât mai rău, spuse Malko, sunt sigur că Mike Corral se ascunde acolo. Vreau să-l găsesc.

Văzându-i insistența, Graziella Lobito și Raposo se ridicară. Se înghesuiră toți cinci în Datsun. Peste douăzeci de minute ajunseră pe strada Brazil.

— Pe acolo, arătă Fernando Raposo, spre o zonă cufundată în întuneric, pe partea stângă a bulevardului cu două benzi.

Malko frână brusc.

— Ia te uită! Mașina lui Corral.

Opri și merse înapoi până la benzinăria Shell pe lângă care trecuseră. Vechiul Land Rover cu parbrizul crăpat era imposibil de confundat. Îi dădu ocol fără să priceapă. Fernando Raposo se duse să-l chestioneze pe funcționarul de la service.

— Nu știe nimic, spuse el la întoarcere. Mașina e acolo de mai multe ore.

Intrigrat, Malko încercă să deslușească ceva în întunericul care domnea de cealaltă parte a străzii Brazil. Dacă englezul se ascunsese în mahala, de ce își lăsase mașina la vedere?

Fernando Raposo aștepta lângă el.

— Ați putea încerca să aflați ceva? întrebă Malko.

Fostul polițist își dezveli dinții de carnivor într-un surâs umil.

— Am să încerc, spuse el. Îi cunosc bine pe cei din *Barrio Popular*.

Traversă bulevardul și dispăru în beznă. Malko mută Datsun-ul ca să nu rămână în plină lumină. După câteva minute, un convoi militar trecu făcând mare zgomot, apoi se lăsă din nou tăcerea. Cele două gorile fumau țigară de la țigară, supraveghind rarii trecători. Malko se simți cuprins de o neliniște vagă. Fernando Raposo apăru după o jumătate de oră.

— E de rău, anunță el. Negrii au mai ucis un alb la douăzeci de metri de șosea, în colțul străzii Machado. Armata trebuie să apară.

— Și Mike Corral? întrebă Malko.

Polițistul îl privi pieziș:

— Mi s-a povestit ceva ciudat, domnule. Bărbatul despre care vorbiți a venit azi dimineață în mahala, împreună cu o femeie. Au fost răpiți de comandoul F care îi aștepta. Strigătele femeii se mai aud și acum, dar nimeni nu îndrăznește să se ducă acolo.

Malko simți cum îi îngheață sângele.

— Unde sunt?

— Într-un atelier abandonat.

— Sunteți sigur de ce spuneți?

— Da, da, domnule. Chiral, șeful comandoului F, e acolo. Un om foarte crud.

Malko gândea cu rapiditate. Dacă Fernando Raposo spunea adevărul, Mike Corral nu trădase.

Atunci cine era trădătorul? Cercul se strângea.

Îl credea pe Fernando Raposo. Femeia care îl însoțea pe Mike nu putea fi decât Rosa.

Se simți cuprins de o furie rece și fără margini. Cineva îi trimisese pe englez și pe Rosa la masacru, însă responsabilitatea era a lui. Se întoarse spre fostul polițist P.I.D.E.

— Informatorul dumneavoastră ne-ar putea duce în acel loc?

Se vedea clar că Fernando Raposo ar fi preferat să se afle în altă parte. Își înghiți cu greu saliva, apoi scuipă pe jos. Portughezilor le place să scuipe.

— Da, așa cred, dar ar putea fi o capcană, domnule.

Malko surâse rece, cu toate că era turbat de furie.

— Cu siguranță că e o capcană, dar totuși mergem.

Capitolul XV

Vechea ambulanță înainta încet scârțâind pe străduțele pustii ale mahalalei Rangel. Vaietele sirenei nu scoteau pe nimeni din casă, iar farurile luminau doar șobolanii fugind speriați spre locurile întunecate. Micuța cruce roșie de pe capotă se aprindea cu intermitențe din cauza zdruncinăturilor. La volan, Fernando Raposo, îmbrăcat în halat alb, supraveghea străduțele, mai zbârcit ca niciodată. Malko se aplecă spre N'Dele, negrul așezat între ei.

— Mai e mult?

— Cinci străzi, domnule, spuse N'Dele, privindu-l cu niște ochi ca de catifea.

Fostul polițist îl prevenise pe Malko asupra faptului că N'Dele fusese cândva condamnat pentru fapte „nedecorative"... Adică pentru pederastie. Puțea a iasomie și purta un blue-jeans foarte strâmt. Nu părea să fi renunțat la obiceiuri, dar aliații nu erau întotdeauna pe alese.

Malko se întoarse spre bancheta din spate. Chris și Milton stăteau pe două brancarde, gata de atac. Nu purtau halate albe. Fostul polițist P.I.D.E. crescuse mult în ochii lui Malko. Furase ambulanța cu o ușurință uluitoare, din curtea spitalului Sao Paolo, îndreptând doar arma spre șoferul gata de plecare. Trebuie spus că ideea fusese a lui Malko. Înhățase și un teanc de halate proaspăt spălate. Probabil că spitalul își căuta peste tot ambulanța... Numai în mahalaua Rangel nu. Malko stătea cu pistolul pe genunchi.

Știa bine că M.P.L.A. îi întindea o cursă și că cineva trădase, dar acela nu era Mike Corral.

Fernando Raposo înjură și frână violent pentru a evita un câine vagabond. Singura creatură însuflețită, în afară de șobolani, pe care o văzuseră de când intraseră în mahala. De

parcă miile de locuitori împietriseră brusc. Farurile ambulanței brăzdau întunericul adânc. Iluminatul public era inexistent. Din când în când, lucirea galbenă a unei lămpi cu petrol se zărea printre scândurile rare. Pătrunseseră mai bine de cinci sute de metri în adâncul unei alte lumi. N'Dele părea din ce în ce mai nervos. Se răsucea pe banchetă, înghesuindu-l pe Malko și mormăind.

Ajunși într-o piațetă, spuse ceva în kibundu.

Fernando Raposo frână și opri. Farurile luminau un hangar acoperit cu tablă ondulată, ieșind în evidență față de celelalte cocioabe. Portughezul opri motorul, făcând sirena să tacă.

Coborî geamul. În tăcerea adâncă, niște strigăte ascuțite, mai degrabă chemări disperate le izbiră urechile.

— Femeia, șopti N'Dele.

Chipul îi devenise cenușiu, și Malko îi auzi dinții clănțănind. Simți că îngheață de groază. Ascultă, silindu-se să-și vină în fire. Privi în jur: piața pustie, colibele cufundate în întuneric. Oamenii dormeau sau se ascunseseră de frică.

Era sigur că cineva îi pândea. Totul semăna cu o luptă în junglă, gata să explodeze brutal, cu un sfârșit aducător de moarte.

— Stingeți farurile, îi spuse el lui Fernando Raposo.

Portughezul se supuse. Ochii lui Malko încercau să se obișnuiască să vadă în întuneric. I se păru că distinge două siluete între două colibe. Putea fi o iluzie optică, sau ucigașii M.P.L.A. Femeia striga în continuare, rănindu-le timpanele.

Aproape că nu-i venea să deschidă portiera ambulanței. Îl tenta să-și astupe urechile și să fugă îngrozit, apoi schimbă o privire cu Fernando Raposo. Portughezul rânjea forțat.

— Să mergem, spuse Malko.

Deschiseră portierele și săriră din ambulanță, cu armele ascunse sub halate. Chris Jones și Milton Brabeck așteptau în mașină. N'Dele rămăsese pe bancheta din față.

Cu un aer cât mai natural cu putință, deschiseră ușile din spate și scoaseră o targă, cu care alergară spre hangar.

Malko lovi ușa hangarului cu umărul, și aceasta se deschise cu ușurință. Rămase nemișcat, cu mâna stângă sub halat. Era însă aproape sigur că nu acolo era așteptat.

Fernando Raposo întoarse capul și înjură. Malko privi în spate și avu timp să zărească o siluetă în halat care fugea: N'Dele.

Cu atât mai rău. Asta însemna că dacă erau înconjurați, ceilalți aveau să afle foarte repede că infirmierii ambulanței nu erau veritabili.

Atelierul era luminat cu o lampă cu acetilenă.

Ghidat de strigăte, intră și distinse o formă omenească întinsă pe un banc. Se aplecă și o recunoscu cu greu pe Rosa care avea chipul schimonosit și umflat de durere și de lacrimi. Stătea întinsă pe spate, goală, cu trupul plin de vânătăi și de sânge. Era legată de mâini și de picioare.

Mirosul fad al sângelui plutea în atelier. Nici urmă de Mike Corral. Malko se apropie de fată și o atinse pe umăr.

— Rosa!

Ea urlă și mai tare, începând să se agite. Cu ajutorul lui Fernando Raposo, îi desfăcu legăturile.

— Rosa, insistă el, eu sunt, Malko. Unde e Mike?

Ea îl fixă cu ochii holbați, apoi începu să urle ca o nebună scoțând sunete nearticulate.

Malko îngheță. O luă pe după umeri, Fernando Raposo o apucă de picioare și o puseră ușor pe targă. Fata striga în continuare, dar nu atât de tare. Malko se aplecă asupra ei și o sili să-l privească.

Cu arma în mână, portughezul supraveghea ușa. Din fericire, în ambulanță rămăseseră Chris Jones și Milton Brabeck.

— Mike, unde e Mike? repetă Malko.

Rosa păru în sfârșit să-l recunoască. Scoase un strigăt răgușit, parcă și mai disperat.

— Acolo!

Întinse brațul spre capătul atelierului. Malko luă lampa cu acetilenă și se duse acolo. În lumină apăru lama verticală a unui fierăstrău mecanic. Pe bancul plin de rumeguș și de bucăți de lemn, Malko nu văzu la început nimic. Crezu că Rosa se înșelase, apoi îl cuprinse greața.

Mike Corral era totuși acolo, mai bine zis ce mai rămăsese din el. Călăii îl legaseră între două scânduri, pe care le tăiaseră în lungime. Englezul fusese complet despicat. Se vedeau intestinele, iar capul nu era decât o bucată însângerată. Nenorocitul simțise lama înfingându-i-se în carne. Malko dădu lampa la o parte. În atâtea misiuni văzuse destule orori, dar așa ceva niciodată. Se gândi la ucigașul nemilos și sadic care comisese o asemenea atrocitate, și care îl pândea probabil afară, rezervându-i aceeași soartă.

— Câini nenorociți! murmură Fernando Raposo.

Apoi frica și oroarea dispărură ca prin farmec. Malko se simți înghețat, ca atins de aripa morții. Era gata să dea și să primească, dar mai ales să-l răzbune pe amărâtul acela de englez bețiv. Îl privi pe Fernando Raposo. Portughezul avea ochii încercănați, dar părea mai hotărât ca el.

— Mergem, spuse Malko.

Rosa gemea, cu trupul scuturat de spasme. Își lipi gura de urechea fetei.

— Rosa... Nu te teme. În câteva minute vei fi în siguranță.

Ea încetă să geamă și îl apucă pe Malko de încheietură, bolborosind:

— M-au silit să privesc... Au început de jos și nu a murit imediat. Fierăstrăul înainta încet... Oh, Doamne, a suferit atât!

Vocea i se frânse. Malko apucă de un capăt al târgii și Fernando Raposo de celălalt. Afară se zărea clar silueta ambulanței.

În momentul în care ajunse la ușă, lui Malko i se făcu frică. Aveau mâinile ocupate și puteau fi seceraţi doar cu o rafală. Era însă sigur că urmăreau să-l prindă viu. În zonă, M.P.L.A. era suverană.

Parcurseră fără incidente cei câțiva metri care îi despărțeau de ambulanța cu ușile deschise. Urcară targa în mașină și vederea gorilelor ghemuite în întuneric, îl făcu să-și mai revină.

— Atenție! șopti Malko, acum se va întâmpla.

Odată urcată targa în ambulanță, Rosa era relativ în siguranță. Lui Malko i se strânse stomacul amintindu-și de trupul masacrat al englezului. În momentul în care închideau ușile, din locul în care crezuse că văzuse umbrele se auzi un fluierat ușor.

Se forță să nu tresară și întoarse capul, zărind trei siluete, care înaintau fără fereală. Își continuă drumul, bazându-se pe faptul că adversarii erau siguri pe ei.

Brusc, o voce îl interpelă în portugheză, venind de undeva din fața lui.

— Hei! Albule!

Distinse un bărbat stând lângă ambulanță, lipit de peretele unei colibe, la douăzeci de metri de el. Își vârî mâna sub halat. Cele trei detunături ale pistolului extraplat părură una singură. Cel din fața lui strigă înăbușit și se auzi o rafală, urmată de căderea unui corp.

Malko se descotorosi de halatul alb care îl făcea prea vizibil. Din spatele lui se auziră strigăte.

Trei negri alergau spre ambulanță. Evitând o rafală, Malko puse piciorul pe treaptă și sări în cabină.

Fernando Raposo ajunsese în același timp cu el.

— Conduc eu, strigă Malko.

Pistolul Magnum 44 bubui de două ori într-o fracțiune de secundă, apoi cele două arme de calibru 38 ale lui Milton făcură să vibreze pereții metalici ai ambulanței. Cei trei negri care înaintau fără fereală, căzură ca spicele, secerați de proiectilele puternice.

Rosa urlă îngrozită.

Malko răsuci cheia în contact și motorul începu să duduie. Băgă în viteză, în momentul în care o salvă de proiectile atinse ambulanța. Crucea se volatiliză și parbrizul deveni opac. Apăru și Fernando Raposo care se cățără pe treaptă.

— Repede!

Mașina făcu un salt înainte. De peste tot apăreau siluete.

Pistolul Magnum 44 bubui din nou, stârnind vaiete de durere. Un negru se zvârcolea ca un câine strivit de mașină.

Sprijinit de o targă și cu câte o armă în mână, Milton Brabek își golea încărcătoarele. Deodată, scoase un strigăt și făcu un pas înapoi.

— M-au atins, strigă el.

Malko acceleră strângând din dinți. Gloanțele loveau caroseria ca grindina. Nu mai avea rost să se apere. Se puteau baza doar pe noroc...

Cu ușile bălăngănind, ambulanța se clătina pe poteca îngustă. Un glonț izbi volanul ricoșând și rănindu-l la Malko la mână. În spate, Chris Jones îl examina pe Milton. Cămașa se umpluse de sânge și i se lipise de piele. Americanul fusese atins în partea dreaptă și rana sângera abundent.

— Mă doare, gemu Milton.

— Ai noroc, se strâmbă Chris Jones. Ești deja într-o ambulanță.

Milton nici măcar nu zâmbi. Se înmuie tot și leșină.

„Rahat"! urlă Chris Jones.

Ușile se loveau de caroserie și zgomotul era îngrozitor. Fernando Raposo se strecură în spate, ajutându-l pe Chris Jones să-l întindă pe Milton pe celalaltă targă.

Chris începu să-l zgâlțâie pe Milton. Gorila își recăpătă cunoștința și începu să mormăie, înjurând ca un căruțaș.

Malko se năpusti pe străduțele înguste, ținându-se de resturile volanului.

Probabil că întreaga mahala se trezise, dar negrii stăteau ascunși, fără să dea atenție hărmălaiei. Malko frână brusc, înjurând. O mașină veche bloca străduța. Trecu în marșarier.

În față se auziră zgomote seci de Kalașnikov. Instinctiv se aplecă și două gloanțe izbiră ce mai rămăsese din parbriz. Pe bâjbâite, dădu înapoi cu toată viteza.

Dacă adversarii aveau o bazooka, aventura lor se oprea acolo. În fiecare clipă se aștepta să primească un glonț în cap.

Din spatele lui se auzi un urlet. Mâini negre deschiseră ușile ambulanței, încercând să-i prindă de la spate. Chris Jones îl împușcă pe unul de aproape și Malko văzu un altul armându-și Kalașnikov-ul, gata să împroaște cu gloanțe interiorul vehiculului.

Fernando Raposo se aplecă și luă ceva de pe podea. Văzu lucirea unei brichete, apoi jetul de flăcări țâșni, izbind fețele negre care se înghesuiau la ușile din spate. Se auziră urlete de groază, și negrul cu Kalașnikov-ul o luă la fugă, cu pieptul cuprins de flăcări. Un altul căzu, și roțile din spate îi zdrobiră cușca toracică.

Malko putu în sfârșit să își continue drumul, cotind la stânga.

Cu un aer dezgustat și parcă timid, Fernando Raposo lansă o ultimă jerbă de flăcări spre chipul unui negru care încerca să prindă din urmă ambulanța. Instantaneu, acest se transformă într-o torță și se prăbuși urlând.

Chris Jones își descărcă arma asupra unor siluete neclare. Malko accelerá pe străduțele din nou pustii. În sinea lui se felicită că înainte de expediție trecuse pe la super-magazinul *Pan do Azucar* de unde cumpărase câteva „bombe": flacoane cu fixativ. Acestea erau de fapt lansatoarele de flăcări folosite de Fernando Raposo.

Brusc, ieși din mahala, pe un teren viran. Unul dintre faruri fusese atins. Mașina se zgâlțâi vreo sută de metri până ajunse la asfaltul străzii Camara, care se intersecta în unghi drept cu strada Brazil.

Urcă în goană strada pustie și coti la stânga.

Minune: Datsun-ul era încă acolo. Într-un minut se înghesuiră înăuntru, abandonând ambulanța, ciuruită ca o sită.

Rosa era aproape inconștientă, iar Milton Brabeck înjura fără oprire, ca să nu simtă durerea.

— Avem nevoie de un doctor, spuse Malko.

— Am un prieten care îl va îngriji, spuse Fernando Raposo. Să mergem la doamna.

Rosa Corral delira. Încetiniră ajungând în centru. Totul era calm. Ajunseră fără probleme la vila din Miramar. Malko strânsese atât de tare volanul încât îi amorțiseră mâinile.

La vederea răniților, Graziella scoase un strigăt de groază. Fernando Raposo plecase deja după doctor. Îl dezbrăcară pe Milton. Glonțul trecuse doar prin carne, fără să atingă vreun organ, dar pierdea mult sânge. Rosa delira, cuprinsă de o febră puternică. Malko povesti despre soarta îngrozitoare a lui Mike Corral.

— Nu mă miră, mormăi tînăra. În 62, negrii au masacrat mii de albi în nord, mutilându-i deseori în acest mod.

Lui Malko nu-i trecuse furia. O înfruntă pe fată.

— Graziella, spuse el, nu Mike Corral ne-a trădat, așa cum credeam. Nu mai rămând decât două posibilități.

— Vă jur că n-am fost eu, spuse fără vlagă.

— Atunci, e vorba de prietenul dumneavoastră Henrique Rodriguez.

Capitolul XVI

— Nu pot să credă că a făcut asta, murmură Graziella Lobito.

Chipul i se albise complet. Simți că i se taie picioarele și se așeză. Malko reflectase îndelung și nu vedea altă posibilitate.

— Poate Raposo? întrebă el.

Tânăra clătină din cap.

— Imposibil. Urăște Junta. Îl cunosc de ani de zile. A făcut prea multe împotriva M.P.L.A. ca acum să li se alăture.

— Atunci nu mai rămâne decât Henrique.

Fata ridică spre el o privire tulburată și rătăcită.

— Bine dar... De ce? A fost... (Se tulbură.) Am fost foarte intimi, m-a ajutat, m-a sfătuit, mi-a procurat arme...

Ca și când legăturile trupului ar fi împiedicat trădarea.

— Graziella, spuse Malko, nu știu ce motive ar fi putut avea, dar cred că v-a trădat. Cineva a anunțat M.P.L.A. Mi-ați spus că deja anumiți membri ai mișcării au fost denunțați și arestați. Henrique Rodriguez era la curent cu activitățile lor?

Ghici mai degrabă decât auzi „da".

Se deschise ușa. Fernando Raposo se întorsese cu doctorul. Fostul polițist P.I.D.E. se apropie de cei doi. Tânăra îl întrebă:

— Fernando, crezi că Henrique ne-a putut trăda?

Micul portughez rămase tăcut câteva clipe, cufundat în gânduri.

— Nu se știe niciodată ce se petrece în mintea unui bărbat, spuse el. Henrique nu e de mult în Angola. P.I.D.E. nu îi făcuse dosar.

Pentru el, un om fără dosar era o fantomă.

Deodată, Fernando Raposo își drese glasul și coborî privirea.

— Ar putea fi o modalitate să aflăm, propuse el. Dacă Henrique joacă pe două fronturi, există posibilitatea să dăm de o urmă la Biroul Doi al Juntei. Totdeauna există dosare.

— Nu prea văd ducându-vă acolo și cerând informații, obiectă Malko.

Fostul polițist îl privi cu un aer de falsă modestie.

— Domnule, Biroul Doi se află în clădirea P.I.D.E. pe strada Diego Cão. N-au avut bani să schimbe broaștele. Știți că am lucrat acolo. Am păstrat cheile mai multor birouri și fișete. Aș putea da o raită.

— Există o santinelă, obiectă Graziella.

— Intru pe poarta dinspre grădină, cea care dă în strada Arago. Nu este niciodată păzită. Deseori era folosită pentru a aduce persoane la interogatoriu fără a fi văzute.

— N-ar strica, spuse Malko, dacă într-adevăr e posibil. Chris, rămâneți aici.

Doctorul terminase pansamentul lui Milton Brabeck. Răpusă de două injecții cu morfină, Rosa dormea.

Graziella, el și Raposo se urcară în Datsun. Se grăbeau să afle mai repede. Răspunsul era vital pentru reușita operațiunii. Dacă Rodriguez trădase de la început, lui Malko nu-i mai rămânea decât să ia avionul, iar mercenarii prințului Garlinsky-Warslaw erau condamnați la inactivitate.

* * *

Datsun-ul urca strada îngustă cu dale sărite ici, colo, care ducea la esplanada fortului San Miguel. Strada se termina într-o răspântie. Trecuseră pe la polițist pe acasă ca să ia prețioasa legătură de chei.

— La stânga, porunci Fernando Raposo.

Strada urca până la palatul guvernamental, dominând întreg orașul. Malko încetini.

— Clădirea verde din stânga, spuse Fernando Raposo, în fața consulatului Marii Britanii.

În lumina farurilor, Malko zări o placă amintind că Livingstone dormise acolo, apoi examină în treacăt clădirea

P.I.D.E., fostul centru de tortură din Luanda. Trei etaje verzui, antene pe acoperiș, câteva ferestre aprinse. O sentinelă înarmată se sprijinea de zid, lângă ușă. Fosta firmă fusese scoasă. Încă se mai vedeau urmele. Negrul nu dădu atenție mașinii. Malko urcă până la terenul viran din piața Guvernului și opri sub copaci. Și acolo, totul părea cufundat în amorțire.

— Mă duc, spuse Fernando Raposo. Așteptați-mă pe esplanada fortului San Miguel.

Fostul polițist coborî și se pierdu în întuneric. Malko demară imediat, trecu prin fața clădirii verzui, și urcă până la fortul San Miguel, oprindu-se pe esplanada prost pavată, alături de alte trei mașini. Graziella Lobito privea în gol, cu buzele crispate. Tensiunea era aproape palpabilă. Minutele treceau cu o încetineală exasperantă.

După douăzeci de minute, Fernando Raposo apăru din întuneric, deschise portiera și se trânti pe bancheta din spate.

Ca un automat, Malko porni mașina.

— Ei? spuse Graziella Lobito.

Fără o vorbă, Fernando Raposo îi întinse o foaie de hârtie bătută la mașină.

— Asta e semnătura lui?

Ea aprinse plafoniera și parcurse documentul, în timp ce Malko gonea pe străduța îngustă și prost pavată. La vederea unei adnotări făcute pe margine, icni și dădu drumul hârtiei.

Se albise. Malko frână la stopul de pe bulevardul Restoradores de Angola.

— Ce s-a întâmplat?

Graziella încercă să vorbească, dar o înecau lacrimile.

Fernando Raposo se aplecă spre ei.

— Un document destul de vechi, domnule. Cererea unui ofițer de livrare a două sute optzeci de arme către E.S.N. Cele pe care le credeam furate. Comandantul Henrique Rodriguez a scris pe margine: „De acord" și a semnat. Am luat hârtia pentru voiam să fiu sigur, dar există un întreg dosar despre E.S.N. Sunt la curent cu tot.

Conducând mașinal, Malko traversă orașul pustiu până la vilă.

— Ne-a trădat de la început, spuse deodată Graziella Lobito pe un ton fără intonație. Bine dar, de ce? De ce? E la curent cu tot, cu tot!

Chris Jones le deschise ușa vilei și se abținu de la orice comentariu văzându-le trăsăturile descompuse. Graziella se trânti pe o canapea. Fernando Raposo se apropie de Malko.

— Am găsit și fotocopii ale scrisorii. Pe deasupra câteva vorbe despre Sawimbi.

— Ce anume?

— O notă purtând data de ieri și care nu a plecat încă. Nu știu cui îi este adresată: „De acord cu tamponarea lui Sawimbi".

— Ce înseamnă asta?

Polițistul coborî privirea.

— În argou, a tampona înseamnă a lichida, domnule.

Înnebunită, Graziella îl privi printre lacrimi.

— Vrea să-l ucidă pe Sawimbi!

Vocea i se frânse și izbucni brusc în suspine.

— Trebuie ucis, ucis, spuse ea.

Nu de Sawimbi vorbea. Ca împinsă de un resort, se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Unde vă duceți? spuse Malko.

Ea îl scrută cu o ironie disperată.

— Mă mai întrebați? Nu credeți că ne-a făcut destul rău?

Malko o prinse de braț, silind-o să se așeze.

— Avem altceva mai bun de făcut, spuse el. Să nu ne pierdem capul. Henrique Rodriguez vă trădează de luni de zile. O zi în plus nu va schimba mare lucru. Mai ales în aceste clipe... Trebuie să-i facem jocul și să aflăm ce i se pregătește lui Sawimbi.

— Asta e, spuse Graziella, îl vom răpi. Am să-l fac să vorbească. Vă jur.

Era absolut descumpănită. Malko reflectă câteva clipe. În situația în care se aflau, nu era chiar o nebunie, dar trebuiau luate în prealabil câteva precauții, altfel riscau o catastrofă.

— Graziella, spuse el. Luați un somnifer și duceți-vă la culcare. Mă întorc la *Tropico*. Mâine dimineață voi căuta o ascunzătoare sigură. Acest lucru este indispensabil dacă doriți să vă puneți planul în aplicare. Numai după aceea vom acționa.

Fernando Raposo îl aprobă în tăcere.

— Nu-și vor da seama că am luat documentul, îi asigură el. Povestea e veche.

— Chris rămâne aici, spuse Malko. Pe mâine.

Avea nevoie de o perioadă de respiro.

* * *

Samuel Ginger asculta povestea lui Malko, bând cafea în livingul vilei. Era încă în halat de casă și părea tulburat de cele auzite. Nu-și smulgea părul din cap, pentru că după treizeci de ani de meserie învățase să-și păstreze cumpătul.

— Data viitoare când declarați război, anunțați-mă și pe mine. Vă trimit niște tancuri, spuse el caustic. Nu credeți că mergeți cam departe? Henrique Rodriguez este ofițer al armatei portugheze. Dacă prietena dumneavoastră îl răpește, își asumă un mare risc, și noi la fel.

Malko nu-i pomenise încă de rana lui Milton Brabeck.

Îl privi cu răceală pe american.

— Trebuie să aflăm ce vor. Odată cu moartea lui Sawimbi, planurile noastre se năruie. Trebuie să împiedicăm crima.

Americanul oftă obosit.

— O.K. Faceți cum vreți, dar eu nu știu nimic. Nu ne-am văzut azi dimineață. Dacă se termină prost, nu mișc un singur deget.

Încurajator ca întotdeauna. Malko avea încă o chestiune delicată de pus la punct.

— Graziella Lobito nu mai poate rămâne acolo unde se află acum, explică, tocmai din cauza trădării comandantului Rodriguez. Are nevoie de un loc sigur.

Samuel Ginger fu gata să se înece cu cafeaua.

— Doar nu vreți să o găzduiesc aici, nu?

Malko își permise un surâs ironic.

— Ar fi soluția cea mai practică, dar vă înțeleg reținerea. Nu, aș vrea doar să-mi dați o idee. Cunoașteți Luanda, eu nu.

Vice-consulul reflectă, redevenit serios.

— Am o cabană pe insula Scoicilor, murmură el, dar e foarte mică și expusă... Nu merge.

Brusc, privirea i se lumină.

— Am o idee. Consulul Franței e acum în concediu. Vila lui e în apropiere, pe promontoriul Luz. Sunt singurul lui vecin. Casa e nelocuită. Servitorii au plecat, și nimeni nu va veni să vă deranjeze. Ca să intrați, puteți sparge un geam de la living.

I se simțea bucuria de a juca o festă concurentului său. În Cabinda, francezii încercaseră să preia controlul F.L.E.C.

Malko găsi ideea excelentă. Era mult mai sigur decât un loc în centru.

— Mă puteți conduce?

— Doar până la ușă, preciză americanul. După aceea, faceți ce vreți. Așteptați-mă aici. Mă duc să mă îmbrac și mergem.

Îl lăsă pe Malko singur, meditând la planul lui nebunesc. Se gândea la Belmiro Chiral, care era probabil turbat de furie. Înainte de orice, trebuia oprită scurgerea de informații.

Malko privea oceanul prin ferestrele mari ale livingului decorat cu covoare chinezești. Consulul Franței era un om de gust. Stranie senzație. În vila în care pătrunseseră pe furiș, se simțea în largul său, poate din cauza cadrului agreabil... Totul se petrecuse cu o ușurință uimitoare. O fereastră de la bucătărie fusese spartă cu patul armei, și gata. Înainte de a o aduce pe Graziella, gorilele și Fernando Raposo exploraseră împrejurimile, asigurându-se că nu era nici un pericol. O parte a vilei dădea spre faleză. Spre stânga era un câmp pustiu cu un baobab gigantic, ale cărui fructe semănau cu niște șobolani morți atârnați de coadă. În spate, promontoriul era pustiu. Nici o cabană pe o rază de un kilometru.

Cu Datsun-ul în garaj, nimeni nu le putea bănui prezența. Poliția nu venea niciodată acolo. Puteau chiar să folosească lumina din living, pentru nu aveau vecini vizavi, în afara oceanului.

— Să mergem, spuse Graziella.

Rosa se instalase într-o cameră cu Milton. Doctorul se întorsese să-i facă o transfuzie și americanul se simțea mai bine. Începuse deja să-și scrie raportul pentru asigurările sociale.

Se urcară în Datsun. Chris Jones coborî să închidă porțile. Graziella Lobito era palidă ca o stafie, dar avea un aer hotărât.

— În fiecare zi ia masa într-un mic restaurant de pe strada Dos Mer, care se numește *Casa Bitoque*. În general, e singur. Vă arăt drumul.

Ziarul *A Provincia do Angola* de dimineață titra *Gravissimos incidentes no bairro popular* și publica fotografia ambulanței găurite de treizeci și șapte de gloanțe... Fusese găsit cadavrul lui Mike Corral, și partidele negre se întreceau să dea comunicate în care înfierau provocările anumitor extremiști. Nimeni nu voia să-și ia responsabilitatea uciderii englezului.

Furtul ambulanței era atribuit unui grup de albi care doreau să răzbune moartea celor doi șoferi de taxi.

Malko încetini, ajungând în centrul la fel de animat ca întotdeauna. Graziella îl ghidă spre *Casa Bitoque*.

În față, un teren viran fusese transformat în parcare. Opri în dreptul unui chioșc de ziare. Brusc, Graziella Lobito își pierdu siguranța de sine.

— Ce să-i spun?

— Mergem împreună, spuse Malko.

Gata cu prudența. Dacă o lăsa singură, Graziella risca să cedeze în ultima clipă, făcându-l pe comandant să intre la bănuieli. Malko cercetă fațada micului restaurant. Nu era cine știe ce, genul de birt fără pretenții.

— Spuneți-i că aveți nevoie de ajutor, zise Malko, și că Raposo v-a trădat. Ați fugit din vilă...

Aproape o împinse afară din mașină.

* * *

În primul salon era atâta fum, încât clienții de abia se distingeau. Câțiva negri și niște albi mâncau la niște mese rustice pește la grătar, stropit cu *vinho verde*. Se înterpelau de la o masă la alta, într-o atmosferă pe care o puteai tăia cu cuțitul.

— Nu e aici, spuse Graziella, dar mai există un salon.

Traversară încăperea și intrară într-un loc la fel de aglomerat ca primul. Henrique Rodriguez nu era nici acolo.

Malko dădu la o parte o perdea din bile de lemn îmbâcsite cu grăsime, ajungând într-un mic „separeu". Inima începu să-i bată mai repede atunci când recunoscu țeasta rasă a lui Henrique Rodriguez.

Era singur la masă. Și el mânca un pește enorm, care aproape dădea afară din farfurie. Graziella trecu în fața lui Malko și se așeză la masă. Henrique Rodriguez ridică privirea și puse jos furculița cu un gest brusc.

— Graziella! Ce...

Ea se aplecă peste masă. Nu trebuia să se forțeze, chiar avea un aer rătăcit.

— Henrique! Știam că te găsesc aici. Trebuie să vii cu mine imediat.

Malko se așeză lângă ei. Portughezul îi aruncă o privire rapidă și pătrunzătoare. Încă nu părea neliniștit, doar precaut.

— Ați făcut o imprudență venind aici, spuse el. Sunteți pe lista persoanelor căutate. Ce s-a întâmplat?

— Raposo, murmură ea. Sunt sigură că ne-a trădat. A anunțat M.P.L.A. că încercăm să luăm legătura cu UNITA.

— Ce ați făcut cu el?

Ofițerul îi asculta cu atenție.

— E în portbagaj, spuse ea, dar nu am curaj să mă întorc la vilă. Aș vrea să-l interoghezi și să ne găsești o ascunzătoare sigură.

În sinea lui, Malko o admira pe Graziella. Avea o voce absolut naturală. Portughezul rămase impasibil.

— În regulă, spuse el.

Puse pe masă o hârtie de o sută de *escudos* și se ridică. Malko se întrebă oare ce gândea cu adevărat.

Patronul îl salută respectuos. Malko îi deschise portiera și Henrique Rodriguez se așeză în spate, lângă Chris Jones. Datsun-ul demară imediat.

După ce cotiră pe strada Serpa Pinto, ofițerul simți țeava pistolului Magnum 44 înfigându-i-se în coastă. Tresări și se aplecă spre fată.

— Graziella, ce înseamnă asta?

Tânăra întoarse spre el un chip ca de piatră.

— Știi foarte bine, Henrique, spuse ea.

El clătină din cap și se gârbovi ușor, spunând însă pe un ton calm și serios.

— Nu știu ce vrei să spui. Unde mergem? De ce mă amenință această persoană?

— Nu mergem într-unul dintre locurile pe care le cunoști, Henrique, spuse ea. Să nu tragi nici o speranță.

Capitolul XVII

— Percheziționați-l.

Fernando Raposo se precipită, aducându-și aminte de vremurile bune. Sub privirile disprețuitoare ale ofițerului portughez, îi goli buzunarele într-o clipă. Graziella Lobito îl înlocuise pe Chris Jones și îl ținea la respect cu un Star cu piedica ridicată, dar Henrique Rodriguez nu schițase vreun gest de apărare de când gorila îi înfipsese pistolul în coastă. Părea că își așteaptă fatalist soarta. Fixa cu privirea oceanul, surâzând vag și înregistrând mintal toate detaliile încăperii. Malko îl simțea periculos, după lipsa reacțiilor și atitudinea echilibrată. Nu era de mirare că reușise să-i înșele atâta timp pe exaltații din E.S.N.

Graziella Lobito scoase brusc un răcnet. Aruncând arma și portofelul lui Henrique Rodriguez, se aruncă asupra ofițerului, scoțând ghearele și strigând ca o nebună:

— Ticălosule! Ticălosule! Comunistule!

Chris Jones o stăpâni, îndepărtând-o de ofițer. Henrique Rodriguez avea deja obrajii zgâriați. Pentru prima oară își pierdu calmul și spuse aproape implorând.

— Micuțo, de ce...

Malko avu senzația că lui Graziella Lobito îi ies ochii din orbite. Se zbătu furioasă în brațele lui Chris Jones.

— Îndrăznește să-mi spună așa, urlă ea. Ca atunci când se culca cu mine, ticălosul! Comunistul! Ucideți-l!

Era de nestăpânit. Malko luă dreptunghiul de plastic care declanșase ura fetei. Era un document cu fotografie: o legitimație de membru al partidului comunist portughez.

Își încrucișă privirea cu Henrique Rodriguez. Acesta își recăpătase stăpânirea de sine: rece, dur, hotărât.

— Sunteți de mult timp comunist?

Henrique Rodriguez surâse rece.

— Ticălosule, urlă Graziella, ţinută în continuare de Chris. Ai dat ţara pe mâna negrilor. Ne-ai minţit, dându-te drept patriot!

Ofiţerul ridică din umeri.

— Ai înnebunit, Graziella! M-am supus ordinelor superiorilor mei, în interesul Portugaliei. Doar nu puteam să vă lăsăm să treceţi această ţară prin foc şi sânge.

— Preferi ca cei care torturează şi asasinează să fie tovarăşii tăi comunişti, negrii din M.P.L.A., nu?

Scuipă spre el, tremurând de ură. Malko îşi spuse că schimbul de invective nu avea să rezolve nimic. Se plasă între Rodriguez şi Graziella Lobito.

— V-am răpit cu un scop precis, spuse el. Ştim că intenţionaţi să-l asasinaţi pe Sawimbi, preşedintele UNITA. Vreau să împiedicăm această crimă.

În ochii lui Rodriguez sclipi o fracţiune de secundă ceva straniu, care se şterse imediat.

— Basme, spuse el, dar această răpire ridicolă e un lucru foarte grav, care nu duce la nimic.

Malko insistă.

— Suntem siguri de informaţiile pe care le avem.

Fără o vorbă, portughezul îşi luă batista, tamponându-şi zgârieturile.

— Nu ştiu nimic. Astea sunt basme, repetă el.

Graziella Lobito scăpă din mâinile lui Chris Jones şi se proţăpi în faţa lui Henrique Rodriguez. Era la fel de înaltă ca el.

— Ba ştii, ticălosule, şuieră ea, şi o să vorbeşti. Chiar dacă va trebui să te jupoi cu cleştele, bucată cu bucată.

Vocea îi vibra de ură. Fernando Raposo se apropie mieros. Fostul poliţist îl apucă de braţ pe Rodriguez, târându-l.

— Lăsaţi-mă pe mine, doamnă. Am făcut mulţi comunişti să vorbească.

Îl împinse pe Henrique Rodriguez cu ţeava armei. Cei doi dispărură pe uşa bucătăriei.

Lui Malko i se făcuse greaţă. Ştia ce avea să urmeze, o josnicie. Fernando Raposo era un torţionar profesionist. Imaginea trupului mutilat al lui Mike Corral îi trecu însă prin faţa ochilor. Rosa fusese şi ea violată. Nu se putea obţine nimic fără să-ţi murdăreşti mâinile, altfel trebuia să-ţi schimbi meseria.

— Duceți-vă să vă odihniți, îi spuse el lui Graziella Lobito.

Ea se îndreptă spre una din camere. Și el avea nevoie de odihnă. Noaptea fusese de groază. Deschise ușa terasei și se duse ia puțin aer curat.

În depărtare se zăreau clădirile albe ale Luandei, care, văzută de acolo, semăna vag cu San Francisco, deosebirea fiind că atrocitățile petrecute în Luanda depășeau orice închipuire.

* * *

Malko se trezi tresărind. Se luminase bine de ziuă. Pentru a evita surprizele nedorite, stătuse de pază de la unu noaptea la cinci dimineața, fiind înlocuit de Chris Jones.

Se ridică din pat și se îmbrăcă. Livingul era pustiu.

Trecu prin camere, traversă bucătăria, intră în garaj, și acolo se opri îngrozit în ușă.

Henrique Rodriguez stătea în picioare în mijlocul încăperii goale, cu mâinile ridicate. Frânghia din jurul încheieturilor era agățată de un cârlig metalic bătut în tavan. Nu era destul de întinsă ca să-l susțină. Ofițerul avea chipul tras și ochii injectați. Fernando Raposo îl supraveghea, tolănit într-un fotoliu. La vederea lui Malko se ridică, arborând un surâs josnic.

— Asta se numește „a face pe statuia", explică el. Stai în picioare și nu te poți odihni. Până la urmă vorbești, pentru că picioarele se umflă și te dor foarte tare. Desigur, nu ai timp să te așezi.

Vorbea ca un profesor care dojenea o puștlama... Henrique Rodriguez spuse cu o voce calmă:

— Porc fascist! Ar fi trebuită să te spânzurăm.

Flatat, Fernando Raposo surâse.

Malko preferă să plece. Cel torturat era responsabil de moartea oribilă a lui Mike Corral și complota pentru asasinarea președintelui UNITA.

Întors în living avu o tresărire. Graziella Lobito tocmai venise, cu peruca creață și ochelarii negri, ținând sub braț niște ziare.

— Unde ați fost?

— Am ieșit, mărturisi ea. Am luat autobuzul de pe șosea, ca să nu atrag atenția. Voiam să aflu noutăți.

Despături *A Provincia de Angola.* Pe prima pagină trona fotografia lui Henrique Rodriguez, împreună cu un reportaj

despre niște „elemente neindentificate de orientare fascistă" care îl răpiseră... Malko parcurse articolul care nu îi spuse nimic.

— Henrique a vorbit? întrebă Graziella.

— Nu cred, spuse Malko.

— Trebuie să-l silim, spuse ea posomorâtă, chiar dacă pentru asta o să crape.

Fata ieși din living. Malko se hotărî să-i facă o vizită lui Samuel Ginger, înainte ca acesta să plece la birou. Liniile telefonice erau ascultate, americanul îi spusese asta de la început.

* * *

Vice-consulul se frecă la ochi.

— Nici măcar n-ar fi trebuit să vă las să intrați, spuse el. Sunteți nebun de legat. Dacă veți fi găsit împreună cu Rodriguez, ajung planton în Alaska. Când cei de la Langley vor afla ce s-a întâmplat, vor sări pe fereastră.

— Cum să afle? întrebă suav Malko.

— Eu le voi spune, zise americanul. Doar nu credeți că voi ține acest secret pentru mine.

Dialogul era dificil. Malko se ridică.

— Ne vedem aici diseară, anunță el.

— Numai dacă e indispensabil, îl imploră vice-consulul.

Malko plecă pe jos, încercând să amâne cât mai mult momentul întoarcerii la vilă, care începuse să semene cu infernul.

O găsi pe Rosa stând apatică pe un fotoliu din living. Ciufulită, cu chipul marcat și cu privirea de nebună.

Ridică spre el o privire buimacă.

— De ce l-ați trimis pe Mike acolo?

Ce să-i răspundă?

Dezgustat, Malko își turnă un pahar de vodcă. Ar fi vrut să nu fi plecat niciodată de la Liezen, dar coșmarul încă nu se terminase.

* * *

— Se ține bine, ticălosul, mormăi Graziella Lobito.

Ziua se scursese cu încetineală. Henrique Rodriguez

rămăsese în aceeași poziție de „statuie". Nu închisese un ochi și nu se odihnise de douăzeci și patru de ore, supravegheat în permanență de Graziella sau de Raposo. Picioarele înghesuite în pantofi se umflaseră îngrozitor până la glezne.

Mâncaseră în tăcere niște conserve. Întins pe pat și burdușit de antibiotice, Milton Brabeck se refăcea. Graziella se învârtea ca un leu în cușcă, intrând des în garaj și înjurându-l pe Henrique Rodriguez.

Chris găsise un *Newsweek* vechi, și dezlega cuvinte încrucișate.

Malko nu-l vizitase pe Samuel Ginger pentru că nu avea ce să-i comunice. Ducându-se la culcare, se gândi la bărbatul din garaj care stătea în continuare în picioare și care nu avea să închidă un ochi.

* * *

De această dată, pe prima pagină din *A Provincia de Angola* era etalată poza lui Belmiro Chiral, fotografiat în fața sediului M.P.L.A. Articolul lingușitor de dedesubt explica faptul că războinicul numărul unu al M.P.L.A. primea vizita simpatizanților în tot cursul zilei.

Graziella plecase din nou în zori. Orașul era liniștit, dar toate mașinile erau oprite de baraje la ieșirile din Luanda.

Rosa reapăru și ea în living. Malko nu avu timp să ascundă ziarul. Fata privi fix fotografia.

— El e, zise ea pe un ton scăzut, fără vlagă. El e.

Malko îi luă cu blândețe ziarul din mână.

Fata clătină din cap și ieși cu ochii plini de lacrimi. Graziella Lobito se apropie de Malko.

— Dacă dau năvală peste noi, nu putem fugi pe șosea, spuse ea. Vasul meu e tot pe insula Mossoula. Trebuie să mergem după el, să facem plinul și să-l ancorăm lângă feribot. Am convenit cu prințul Stephan să ne întâlnim la Luanda, dacă lucrurile nu merg cum trebuie. Putem ajunge de aici la Mocamedes, și în Africa de Sud.

Avea ocazia să scape de atmosfera apăsătoate a vilei. Henrique tot nu vorbise. Picioarele i se dublaseră ca volum. Leșina deseori, dar se ținea tare. Uneori, gemetele lui se auzeau prin ușa garajului.

— Să mergem, spuse Malko. Mă duc să scot mașina.

* * *

Malko apăsă maneta și vasul porni fără dificultate. Erau singuri. În timpul săptămânii, albii nu călătoreau pe apă: el și Graziella fuseseră singurii pasageri ai vasului care făcea legătura între Mossoula și uscat. Străbătuseră mai bine de un kilometru printre cocotieri până la „coliba" unde o întâlnise pe Graziella prima oară în Angola.

Soarele ardea umerii lui Malko. Cerul era senin.

— Timpul e minunat, spuse deodată Graziella, cu o voce plină de nostalgie. Îmi aduce aminte de trecut.

Navigară de-a lungul plajei mărginite de cocotieri. Câțiva negri își reparau plasele și priviră vasul plini de curiozitate. Graziella se apropie de Malko și, fără o vorbă, tăie contactul.

— Aș vrea să fac o baie, spuse ea. Nu știu dacă voi mai apuca să mă scald aici.

Își scoase bluza și în câteva clipe stătea goală în fața lui Malko, fără pic de jenă. Doar părul lung o învăluia.

— Ar trebui să faceți și dumneavoastră o baie, sugeră ea.

Fără să aștepte, plonjă în apă. Malko se dezbrăcă și el și o urmă.

Apa era călduță și foarte plăcută. Malko înotă pe spate, privind cerul. Nu avea chef să se întoarcă. Graziella înotă până la el, atingându-l ușor ca un delfin jucăuș, apoi se îndreptă spre vas, agățându-se de scara coborâtă în apă. Malko o urmă; hula îi făcea să se atingă. Simțind sfârcurile întărite atingându-l, se tulbură. Fata rămase lipită de el, fără să scoată o vorbă. Trupurile mișcate de valuri aproape se contopeau. Fata își dădu seama de starea în care se afla Malko și spuse visătoare:

— Ieri m-am gândit la dumneavoastră și m-am simțit foarte excitată.

Malko își aduse aminte cum stătea lipită de colții elefantului împăiat, acolo la fermă. Făcea dragoste ca la război: fără nici o reținere.

Fata se desprinse de el, scufundându-se ușor până când îl atinse cu gura. Cu pletele lungi și negre plutind pe apă, Graziella părea o Ofelie cuprinsă de o nebunie erotică.

Se ridică la suprafață, gâfâind surâzătoare.

— Să urcăm, spuse ea, oferindu-i spectacolul crupei somptuoase.

— O să ne usuce vântul, zise ea.

Malko porni motorul și vasul se îndreptă spre coastă. Graziella se apropie de el, cu picioarele depărtate pentru a nu se dezechilibra din cauza ruliului și se agăță cu ambele mâini de parbriz, cu fața în vânt și ochii închiși. Soarele îi uscă repede. Fără să lase cârma, Malko se lipi de spatele fierbinte.

Îndoi ușor genunchii și o pătrunse fără să-și schimbe poziția. Ea se încordă într-o acceptare mută și voluptoasă. Nu se mișcau, nu făceau cu adevărat dragoste, erau doar uniți printr-o punte vie. Malko nu voia nimic, decât să prelungească la infinit aceea senzație minunată.

Graziella începu să se miște însă cu putere, de parcă nu se mai putea abține. Dând drumul cârmei, Malko o apucă de șolduri, pătrunzând-o până la capăt. Fata gemea, cu chipul bătut de vânt.

Vasul își continua drumul prin golf, cu Malko și Graziella sudați parcă unul de altul și izolați de lume.

Malko se smulse și o pătrunse altfel. Fata se încordă la început, fără să dea semne că era surprinsă sau cuprinsă de durere, apoi se relaxă, atât de repede că Malko fu vexat în sinea lui. Sprijinită de parbriz, Graziella aștepta încordată momentul de plăcere. Brusc, se auzi un hârjâit înfiorător sub cocă. Malko nu avu timp să se întrebe ce se întâmplase. Inerția îl împinse cu putere înainte, făcându-l să pătrundă în trupul fetei mai mult decât l-ar fi mânat dorința. Graziella urlă și strânse parbrizul în brațe, gata să-l spargă.

Vasul se opri, eșuând în nisip.

O sirenă îi făcu să tresară. Malko întoarse capul. O barcă mică și verzuie plutea foarte aproape de vasul eșuat! Cel de la cârmă trăgea frenetic de mânerul sirenei, stupefiat de spectacolul pe care îl vedea.

Graziella izbucni în râs.

— Își va aminti toată viața! apoi murmură:

— Niciodată n-am mai simțit ceva asemănător. Niciodată...

Malko preferă să creadă că nu bancul de nisip fusese de vină.

* * *

Malko o ținu de mână pe Graziella până în fața vilei consulului. Recreația se terminase. Chris Jones îi aștepta

îngrijorat și se năpusti spre el. După expresia de pe chip, Malko bănui imediat o catastrofă.

— A fugit fata, zise gorila.

— Rosa?

— Da. Mi-a luat și arma.

Malko simți că îngheață. Își aduse aminte cum privea Rosa fotografia lui Belmiro Chiral. Nu avea rost să mai întrebe unde se dusese.

— A plecat de mult?

— De o jumătate de oră.

Capitolul XVIII

— Unde se află sediul mișcării? întrebă Malko. Poate că Rosa nu a ajuns încă.

— Sus, în oraș, lângă magazinul *Pan do Azucar*, explică Graziella.

— Îl iau pe Fernando Raposo să ne conducă, spuse Malko. Duceți-vă după el. E prea periculos să mergeți cu mine.

Chris Jones de îndreptă spre dormitor.

— Mă duc să împrumut artileria lui Milton.

Se întoarse aproape în același timp cu Fernando Raposo.

În ciuda sentimentelor amestecate pe care i le purta torționarului, Malko în avertiză loial.

— Nu sunteți obligat să veniți, spuse el. E foarte riscant.

Portughezul ridică din umerii firavi.

— Nu am mare lucru de pierdut, domnule. În Brazilia nu am ce căuta; în Portugalia intru la închisoare, din Africa de Sud m-au expluzat, iar aici, când M.P.L.A. va veni la putere, voi păți la fel ca Mike Corral.

* * *

Datsun-ul rula încet pe strada General Joàs de Almeida.

— Acolo e, spuse Fernando Raposo.

Malko zări o clădire cu trei etaje ușor retrasă, într-o grădiniță unde mai mulți negri stăteau de vorbă. Strada era îngustă, cu două benzi și foarte animată. Rosa nu se zărea.

— Poate că e înăuntru, sugeră Chris Jones.

— Mă duc să arunc o privire, spuse Fernando Raposo.

Coborî, și Malko își continuă drumul, cotind la stânga, pe bulevardul Catete. Clădirea M.P.L.A. se afla între cele două străzi.

Malko opri Datsun-ul în fața grădiniței părăginite a sediului. Prin ferestrele fără perdele se zăreau camerele goale. În momentul în care el și Chris coborau din mașină, dinspre clădire se auzi o împușcătură.

— Fi-r-ar să fie, zise Chris Jones. E arma mea.

Detunătura pistolului Magnum 44 nu putea fi confundată.

Fără să se consulte, cei doi se năpustiră spre gardul jos, îl escaladară și aterizară în grădiniță. Chris Jones sparse un geam cu piciorul, deschise fereastra și pătrunseră într-o cameră pustie. De la etajul superior se auzeau tropăituri și strigăte. Malko deschise ușa și văzu un hol plin de afișe. Cei din clădire, majoritatea negri, alergau în toate părțile.

Cu Chris Jones pe urme, o luă la goană pe scara îngustă, îmbrâncindu-i pe negrii care coborau. Nimeni nu le dădu atenție. Toată lumea era atrasă de niște strigăte isterice de femeie. O mulțime compactă se înghesuia la etajul întâi, într-un hol aidoma cu cel de la parter.

Un negru bărbos, rotund ca un butoi o imobilizase pe Rosa, ciufulită, cu chipul însângerat, în mijlocul unui grup. La picioarele ei zăcea ceva oribil: un albinos a cărui față era o masă însângerată. Un alt negru slăbănog ținea de capătul țevii arma lui Chris Jones.

Mulțimea în care se aflau și câțiva albi o ocăra pe Rosa, îmbrâncind și strigând. La capătul holului se deschise o ușă. Malko zări o siluetă înaltă și o beretă bălțată, apoi recunoscu ochii bulbucați și barbișonul creț al lui Belmiro Chiral. Impasibil, ucigașul dădu la o parte mulțimea, ajungând în primul rând. Strigă ceva cu o voce guturală și toți tăcură. Nu se auzeau decât suspinele lui Rosa. Un fulger trecu prin ochii bulbucați ai negrului, atunci când o recunoscu.

— Lăsați-o, ordonă el.

Negrul dolofan se supuse. Malko și Chris Jones schimbară o privire. Malko dădu la o parte doi negri și își strecură mâna la brâu. Belmiro Chiral îl văzu în secunda în care ieșea din mulțime. Făcu un salt înapoi. În momentul următor, mai multe lucruri se petrecură simultan.

Slăbănogului care ținea pistolul Magnum 44, nu-i veni să creadă când văzu apărând din mulțime o mână care înfășcă patul armei, ridicând în același timp piedica.

Belmiro Chiral scoase un strigăt. Își îndreptă mâna spre patul armei de la centură. Malko întinse brațul și Belmiro Chiral văzu moartea venind spre el cu un fulger scurt. Primul glonț i se înfipse la rădăcina nasului, formând un al treilea ochi. Al doilea îi atinse părul, iar al treilea îi trecu prin gât și se opri în perete. Ochii bulbucați deveniră ficși și chipul fu inundat de sânge. Ucigașul dădu drumul armei și își duse mâna la gât, încercând să comprime carotida.

Cele trei detunături declanșară o panică de necontrolat. Negrii se împrăștiau în toate direcțiile Rosa îl privea incredulă pe Belmiro Chiral care se năruia, cu ochii goi și înțepeniți.

Mai mulți militanți aveau arme în bandulieră, dar mulțimea îi împiedica să pună mâna pe ele. Unul se lupta de zor cu cureaua mitralierei, dar Chris Jones îl reperă. Negrul văzu prea târziu țeava îndreptată spre el și nu avu timp să se ferească. Proiectilul enorm îl lipi de perete, făcându-i praf inima.

Americanul mai trase într-un negru apărut de după ușă, cu mitraliera în mână. Rafala se pierdu în tavan.

Malko o apucă pe Rosa de încheietură, trăgând-o spre scară. Ea se împiedică de trupul albinosului și fu gata să cadă. În cinci minute toată M.P.L.A. avea să fie pe urmele lor. Malko începu să coboare. La baza scării apăru un grup de negri venind din grădină. Doi dintre ei aveau mitraliere. O primă rafală trasă prea sus mătură ascensorul. Malko, Chris și Rosa se ghemuiră cât putură.

— Rahat! urlă Chris.

Erau încolțiți. Mulțimea de la primul etaj se grupa, pregătindu-se să le cadă în spate. Raportul era de douăzeci la unu.

Cei de jos îi așteptau. Chiar dacă reușeau să treacă, tot aveau să fie atinși. Malko știa însă că nu aveau de ales. Trăgând-o pe Rosa după el, se aruncă înainte.

Unul dintre negri se ridică, ochindu-l pe Malko. În spatele lui se auzi o detunătură și agresorul căzu pe burtă cu maxilarul zdrobit și dinții smulși.

Într-o fulgerare, Malko zări siluetă neagră și pipernicită a lui Fernando Raposo, cu pistolul Star în mână.

Al doilea negru se răsuci, încercând să facă față acestei noi amenințări. Raposo trase asupra lui de la mică distanță, dar cu o fracțiune de secundă prea târziu. Rafala de mitralieră îl ciuruí

de la coapse până la față. Fostul polițist scăpă pistolul și, cu o expresie de mirare pe chip, se prăbuși pe spate.

Malko ajunsese deja la baza scării. Chris se întoarse, golind încărcătorul în direcția etajului întâi. Malko se aplecă asupra lui Fernando Raposo. Avea pieptul scăldat în sânge. Respira încă, dar foarte slab, și încercă să spună ceva dar se sufocă într-un val de sânge.

Nu se mai putea face nimic pentru el. Malko, Chris și Rosa năvăliră în stradă. Nimeni nu încercă să-i oprească. Dădură colțul, dispărând din raza eventualilor urmăritori.

Se urcară repede în Datsun și Malko porni imediat. De cealaltă parte a drumului, clienții se înghesuiau la *Pan do Azucar*. Auziră o sirenă de poliție. Luând-o pe bulevardul periferic care îi scotea din Luanda, Malko nu se putu abține să nu încerce o profundă satisfacție aducându-și aminte de ochii lui Belmiro Chiral, încremeniți pe vecie.

* * *

Livingul vilei era pustiu. Malko o conduse pe Rosa, aflată într-o stare de profundă apatie, în camera ei. Se îndreptă apoi spre garaj, în timp ce Chris se duse să vadă cum se simțea Milton.

Un miros oribil de carne arsă îi izbi nările.

Henrique Rodriguez stătea în aceeași poziție, agățat de mâini, dar era gol pușcă. Capul îi atârna pe piept. Spatele îi era ars complet, plin de răni zemuinde și sângerânde.

— Graziella! strigă Malko.

Fata nu era acolo. O găsi în bucătărie, stând apatică pe un scaun, cu chipul tras și privirea fixă. Lampa de sudură a lui Fernando Raposo era pe masă.

— N-a vorbit, spuse ea cu o voce absentă văzându-l pe Malko.

— Oribil, spuse Malko.

— Trebuia, zise ea pe un ton obosit.

Se ridică, îndepărtându-se cu un mers de somnambulă.

Malko se întoarse în garaj și se apropie de Henrique Rodriguez, lipindu-și urechea de pieptul ars. Inima îi bătea foarte slab.

Fu copleșit de oroare. Partea de jos a corpului prizonierului nu era decât o masă negricioasă de carne arsă. Desfăcu frânghia și întinse corpul pe ciment.

Rodriguez gemu fără să-și recapete cunoștința. După ce îl culcă pe o parte, Malko alergă în living. Graziella tocmai bea un pahar mare cu coniac. Mâinile îi tremurau.

— Trebuie să-l îngrijim, spuse Malko.

Ea clătină din cap.

— Va muri.

Malko își puse și el o porție zdravănă de vodcă și încercă să evalueze situația, care se transforma într-un dezastru. Junta îi căuta din cauza lui Henrique Rodriguez; M.P.L.A. avea să-i hăituiască pentru a-l răzbuna pe Belmiro Chiral. Încă nu aflase nimic despre planurile de asasinare a președintelui Sawimbi, fără a mai pomeni de prințul Garlinsky-Warslaw, care aștepta împreună cu mercenarii lui.

— Trebuie să-l găsim pe Sawimbi, spuse el. Să-i dăm scrisoarea și să-l avertizăm că se unelteşte ceva împotriva lui.

Graziella Lobito clătină descurajată din cap.

— Cum? Nu există nici legătură radio, nici telefon acolo unde se află. Tabăra este la cinci zile distanță de mers de Cogumbe.

Malko își spuse că cei care își pierduseră viața nu trebuiau să fi murit degeaba.

— Mergem în tabără, spuse el. Oricum, nu mai avem ce face la Luanda. Îi voi anunța pe Samuel Ginger.

Ieși, fericit să scape de atmosfera sufocantă. Chris Jones nici măcar nu îndrăznea să-l privească. Etica lui de american primise o mare lovitură. CIA nu-l învățase să manevreze o lampă de sudură.

* * *

— Spălați putina, zise Samuel Ginger. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Femeia aia e nebună, sărită de pe fix, spuneți-i cum vreți. Mare minune dacă putem evita o revoltă generală în Luanda. Toți negrii din mahalale știu că doi albi l-au împușcat pe Belmiro Chiral, eroul M.P.L.A. Astă seară vor porni la vânătoare de albi.

— Vreau să mă întâlnesc cu Sawimbi, spuse Malko. Trebuie să-i dau scrisoarea și să încerc să salvez această operațiune.

Samuel Ginger ezită. De îndată ce Malko îl sunase din propria lui vilă, se întorsese urgent acasă.

— Am primit de la Washington ordinul de a înceta operațiunea, spuse el.

— Ascultați, zise Malko, date fiind împrejurările, nu se pune problema să părăsesc țara pe căile obișnuite. Găsiți-mi un avion particular să mă ducă la Johannesburg. Nu sunteți obligat să știți că vom face un ocol. După părerea mea, merită. Știți bine că dacă mă întorc cu acordul lui Sawimbi, cei de la Langley vor înnebuni de bucurie.

— Știu, oftă americanul, dar se vor înfuria dacă cei din UNITA vă vor face bucăți pe dumneavoastră ori pe Chris Jones.

— Îmi asum riscul.

— O.K., se hotărî vice-consulul. Mi-l lăsați pe Milton Brabeck. Va rămâne sub aripa mea. O să primiți scrisoarea aia nenorocită. Mâine dimineață, la șase, un avion vă va aștepta lângă depozitele SAPTAL. Nu vi se vor pune întrebări. Dacă sunteți arestați înainte, nici măcar nu vă cunosc.

Malko se ridică.

— Mi se pare un târg cinstit.

* * *

Atmosfera din vilă părea și mai apăsătoare. Chris Jones se juca absent cu încărcătorul pistolului. Graziella Lobito asculta Radio Luanda, stând inertă pe un fotoliu.

— A fost o răzmeriță în oraș, anunță ea; plimbă corpul lui Chiral, arzând totul în calea lor. Când plecăm?

— Cât mai repede posibil, zise Malko.

Explică apoi acordul la care ajunsese cu vice-consulul, și întrebă:

— L-ați îngrijit pe Henrique Rodriguez?

— A murit, spuse fata fără să-și schimbe expresia de pe chip.

Se ridică și ieși din cameră. Chris Jones se apropie de Malko, cu ochii cenușii mai decolorați ca niciodată.

— I-a tras un glonț în cap, spuse el, imediat după ce ați plecat.

Malko nu comentă. Graziella Lobito ținuse să se ocupe personal de acest lucru. Se învârtea printre exaltați: prințul Garlinsky-Warslaw, Ted Cassidy, Fernando Raposo, Graziella Lobito... Mike Corral. Toți erau niște dezrădăcinați, niște dezaxați. Cruciați fără cruce. Samuel Ginger, acoperit de telexuri și circulare, nu putea înțelege acest lucru.

— Poate că e mai bine, spuse Malko.

Chris Jones îl privi cu o groază sinceră.

Capitolul XIX

Roțile trenului de aterizare intrară în lăcașul lor cu un zgomot sec. Clădirile ultramoderne ale Luandei dispărură în ceața zorilor. Malko se destinse, răsuflând ușurat. Până în ultima clipă se temuse că aveau să rămână acolo. Rosa, înțelegând că nu pleca și ea, începuse să urle și să se dea cu capul de pereți. Fusese nevoit să cedeze.

Înmormântaseră cadavrul lui Henrique Rodriguez într-o groapă la rădăcina baobabului, învelindu-l într-o pânză cauciucată galbenă. Milton Brabeck rămăsese acasă la Samuel Ginger până după amiază, când avea să se urce într-un DC 8 cu destinația Johannesburg...

Până la aeroport nu întâlniseră nici un baraj. Avionul era acolo, un Piper Comanche bimotor, cu un pilot dolofan și mustăcios, care nu pusese nici o întrebare.

Sub ei, jungla se întindea până la orizont. Cogumbe se afla în inima Angolei.

— Cât durează zborul? întrebă Chris Jones.

— Trei ore, spuse Malko.

În servieta diplomat avea scrisoarea lui Sawimbi către CIA, permisul lui de liberă trecere.

Malko privi covorul verde care se întindea dedesubt. I se părea ciudat că lumea se bătea pentru acea junglă pustie, plină de țânțari. Pilotul întrerupsese legătura radio și naviga la vedere. Pe cerul Angolei nu zburau prea multe avioane. Se așeză mai bine pe bancheta îngustă, încercând să se destindă. În spatele lui, Rosa fixa cerul cu o privire goală. Frenezia ei sexuală părea epuizată de evenimentele prin care trecuse. Chris Jones contempla cu un dezgust crescând jungla pe care ar fi stropit-o bucuros cu DDT.

* * *

— Am ajuns la Cogumbe!

Pilotul le arătă câteva clădiri izolate în mijlocul junglei. Una dintre ele, de culoare cărămizie, avea pe acoperiș o antenă radio. Se aflau la capătul lumii. Chris Jones se trezi tresărind și aruncă o privire neliniștită spre minuscula pistă de aterizare, o simplă bandă pietruită, tăiată între junglă și sat. Fără balizaj, fără turn de control, fără indicator de vânt. Micul bimotor frână într-un nor de praf, se zgudui și se opri. Un cârd de puști alergă spre avion scoțând strigăte ascuțite.

— Vor să ne mănânce? întrebă Chris Jones.

— Nu mai e necesar, îl asigură Malko, acum au petrol.

Deschise ușa cabinei. Aerul era proaspăt. Sări pe pistă, urmat de ceilalți. Negrii îi priveau curioși.

O camionetă se apropie, zdruncinându-se pe drumul prost. Se aflau la trei sute de metri de primele case din Cogumbe. Un sergent portughez sări din mașină și le ură bun venit. Graziella Lobito îi spuse în engleză lui Malko:

— Ne va conduce la casa administratorului și la Misiune. Ar putea să ne ajute pentru restul călătoriei.

Se înghesuiră în micul vehicul, ajungând foarte repede la poteca ce servea drept drum principal. Doar vreo șase dintre clădirile din jur păreau solide.

Se opriră în fața unei case din chirpici, cu o mică verandă în față.

— Aici locuiesc preoții, spuse sergentul.

Câțiva negri desculți, în zdrențe, îi priveau atent.

Chis Jones părea fascinat de o negresă care ținea un ciubăr în echilibru pe cap. Ușa fu deschisă de un preot tânăr, cu chip ascetic. Sosirea lor fusese observată. Îi pofti imediat să intre. Probabil că la Cogumbe vizitatorii erau rari. Graziella îl întrebă dacă știa unde se afla Sawimbi.

— Desigur, spuse preotul, la nouăzeci de kilometri spre sud, în tabăra de la Uria. Drumul e prost. A mai plecat cineva într-acolo ieri.

Malko schimbă o privire cu Graziella. Bizară coincidență.

— Cine? întrebă el.

— Un fotograf de la *Diario de Noticias*. Unul voinic, cu ochelari.

Se instalară într-o cameră mobilată sărăcăcios. Preotul le aduse cafea solubilă și niște cești desperecheate.

— Nu prea avem mare lucru, se scuză el. Aici nu e ca la Luanda...

Un gândac enorm se plimba pe plinta podelei. Preotul îl strivi în treacăt; fără să-l mănânce așa cu se aștepta Chris Jones.

— Cum putem ajunge la Sawimbi? întrebă Malko.

Preotul care turna cafeaua în cești, făcu o grimasă.

— E dificil. Trebuie să găsim un camion. În plus, gărzile lui sunt cam nervoase, trag cu ușurință. Sawimbi e foarte suspicios...

— Voi încerca să găsesc un camion, spuse Graziella Lobito. Așteptați-mă aici.

* * *

Preotul dispăruse. Malko se uită la ceas: Graziella plecase de o oră. Din când în când, un camion militar trecea pe drumul în pantă, plin de soldați cu flori la arme. Luptele încetaseră de trei luni.

Graziella Lobito apăru în fugă.

— Am găsit un camion, spuse ea, dar pleacă imediat.

O urmară până la capătul drumului principal. Un camion, deja plin de negri și de bagaje, aștepta cu motorul pornit.

— Urcați, spuse portugheza.

Chris Jones privi îngrozit camionul plin.

— Acolo?

Dând tonul, ea escaladă oblonul camionului strecurându-se printre trupurile înghesuite și printre valize, și se ghemui între două lăzi și un negru bătrân, cu o umbrelă între genunchi.

Chris, Rosa și Malko se resemnară și urcară și ei. Mirosul era înfiorător. Negrii râdeau și se împingeau, făcându-le loc binevoitori străinilor. O rogojină era întinsă pe podea în chip de banchetă...

Chris Jones se trezi înțepenit între doi puști cu mutre de maimuță. Motorul zbârnâi și camionul se urni, rulând la început lin, apoi fiind parcă apucat de convulsii. Azvârliți de colo, colo, pasagerii se agățau de ce puteau, într-un cor de exclamații și de strigăte vesele. O negresă rănită la picior se sprijini tacticoasă de Malko. Camionul se hurduca pe drumul îngust ce

șerpuia prin junglă. Malko avea impresia că toate măruntaiele o luaseră razna.

Camionul se târa cu treizeci la oră. În partea din față stăteau în picioare doi negri cu mitraliere pe umăr: militanți UNITA. Malko se gândi cu amărăciune la nenumăratele elicoptere pe care le poseda CIA. În locurile prin care treceau, lumea se întorsese la epoca de piatră. Rosa se cățără până la el și i se cuibări între genunchi. Contactul cu trupul suplu îi mai ridică moralul.

Drumul era îngrozitor de monoton. Ușor, ușor, zdruncinăturile provocau un soi de toropeală. Unul după altul, pasagerii ațipeau.

Se lăsa noaptea. Camionul se opri pe un pod de lemn. Șoferul coborî să bea apă din râuleț, apoi porniră din nou.

După o jumătate de oră, o frână bruscă îi trezi pe toți. Pasagerii bombăniră. Printre obloane, Malko zări trei negri, cu niște mitraliere vechi ruseşti în mâini. Un baraj. Urmară parlamentări, apoi camionul porni din nou.

Se lăsase frig. Parcă nu erau în Africa... Brusc, Malko avu senzația că cineva deschisese un robinet lângă el. Vecina lui, o negresă știrbă și veselă, se ridicase și urina pe podeaua camionului, fără să-și dea măcar rochia la o parte. Ușurată, femeia se culcă la loc.

Chris Jones fu gata să coboare din mers. Malko ardea de nerăbdare să scape de camionul care îi zdrobise toate oasele. Mergeau de cinci ore și jumătate! Aproape timpul necesar pentru un zbor de la Paris la New York, și nu parcuseseră decât optzeci de kilometri. Colinele acoperite de junglă sau de savană păreau că se întind la infinit.

Camionul accelerà la o coborâre, clătinându-se înfiorător, și pătrunse într-un spațiu deschis. După câteva minute opri. Un negru învelit într-o prelată stătea întins printre ierburile înalte alături de o pușcă mitralieră rusească, datând probabil din cel de-al doilea război mondial. Alții, înarmați cu tot soiul de arme și purtând uniforme kaki, roiau în jurul camionului. Graziella se aplecă spre Malko.

— Am ajuns, spuse ea. Acestea sunt avanposturile bazei de la Uria.

Oblonul din spate scârțâi înfiorător. Doi negri strigară ceva și primii pasageri coborâră docili, luându-și valizele.

— Percheziționează pe toată lumea, avertiză Graziella Lobito.

Acțiunea începu chiar în mijlocul drumului, la lumina lanternelor. Vreo douăzeci de negri cu mutre sălbatice scotoceau prin bagajele desfăcute, citind chiar și scrisorile, interogând pasagerii, care răspundeau cu umilință.

Oamenii lui Sawimbi îi studiau curioși pe cei patru albi. Graziella Lobito li se adresă în kibundu, dar nu reuși să-i îmbuneze.

— Le-am spus că am venit să stăm de vorbă cu Sawimbi, explică ea. Sunt bănuitori, pentru că vizitatorii trebuie să se anunțe dinainte.

— Sper că nu ne vor sili să ne întoarcem pe jos, spuse Malko plin de amărăciune.

Lângă el izbucni un strigăt sălbatic. Unul dintre negri deschisese sacul cu arme și agita amenințător pistolul Magnum 44!

* * *

Cu ochii ieșiți din orbite, unul dintre negri înfipse țeava mitralierei antice în stomacul lui Malko, în timp ce tovarășii lui îi scoteau tot din buzunar.

Degeaba le spunea Graziella Lobito ceva în kibundu. Ceilalți pasageri se depărtară în grabă de grupul albilor, de parcă erau ciumați. Un negru începu să scoată unul câte unul documentele din portofelul lui Malko, holbându-se cu un aer ridicol la vederea fiecăruia. Răsuci vreo cinci minute un bilet vechi de la Opera din Viena de parcă ar fi fost un pamflet periculos.

Pasagerii urcară din nou în camion, care se îndepărtă printre hurducături. Fusese descoperită și scrisoarea sigilată și cel care o găsise o răsucea pe toate părțile, neștiind ce să facă.

— Este pentru președinte, îl avertiză Grazilla în kibundu. Dacă o deschizi, va fi foarte supărat.

Impresionat, negrul o puse în buzunar, apoi soldații începută să discute între ei.

— Ne vor duce în tabără, șopti Graziella.

Mâinile le fură legate la spate cu liane apoi, încadrați de soldați, o porniră la drum. Rosa mergea ca o somnambulă. La

fiecare zece metri, se întorcea, căutând privirea lui Malko. Acesta se întreba cum avea să se sfârșească totul. Pentru președintele UNITA, el reprezenta un risc enorm. Ucigându-l și distrugând scrisoarea, orice dovadă a legăturii cu CIA avea să dispară. Tentantă situație.

Mergeau deja de o jumătate de oră. Terenul urca, savana făcând loc junglei rare. Malko zări lumini printre copaci, aidoma unor licurici: focuri aprinse în colibe. Ajunseseră în tabăra UNITA. Apărură alți negri înarmați, alăturându-se procesiunii și punând întrebări cu voci ascuțite, apoi femei și copii. Tabăra număra probabil câteva sute de persoane. Tăcerea era impresionantă.

Lumina venea doar de la focurile în jurul cărora se încălzeau oamenii stând pe vine. Tabăra se afla la o mie cinci sute de metri altitudine și vremea semăna mai mult cu cea din Elveția decât din Africa.

Gărzile se îndepărtară. Malko fu orbit de o lanternă și o voce spuse în portugheză:

— Cine sunteți?

Graziella începu să explice pe un ton vehement în kibundu, vorbind despre legăturile cu Joseph Simbili, despre CIA, despre scrisoare... despre complotul pentru asasinarea președintelui UNITA. Malko reuși să distingă prezența unui negru scund, cu ochelari și cu un aer de seminarist, ținând o mitralieră în mână. Asculta atent, cu o atitudine impasibilă.

— Povestea e foarte neclară, spuse el pe un ton domol. Am găsit arme asupra dumneavoastră. Sunteți în stare de arest. Președintele este bolnav. Mâine dimineață mă voi ocupa de cazul dumneavoastră.

Le întoarse spatele și soldații îi împinseră spre o colibă aflată la distanță de celelalte, desfăcându-le apoi legăturile.

Înăuntru ardea focul. De o parte și de alta a camerei erau două priciuri cu ierburi uscate în loc de saltele. Pereții erau de chirpici și acoperișul din paie, iar ușa lipsea. Graziella se prăbuși pe un prici.

— Trebuie să dormim, spuse ea. Acum nu mai avem altceva de făcut.

Malko era de aceeași părere, dar nu reușea să-și scoată din minte că în tabără se afla probabil un ucigaș venit să-l omoare pe președinte.

Se întinse și el. Rosa i se alătură. În penumbră îi zări pe Graziella și pe Chris care se înghesuiau cum puteau pe priciul îngust.

Adormi, cu gândul la soarta care le era rezervată.

Capitolul XX

Când Malko deschise ochii, se luminase bine de ziuă. Rosa dormea pe o parte, lipită de el. Chris și Graziella dormeau și ei buștean. Afară, negrii se agitau prin tabără.

Pe podea fuseseră puse niște farfurii de metal cu orez și pește. Malko îi trezi pe ceilalți. Începură să mănânce orezul lipicios. Nu se dezmeticiseră bine. Trei negri patrulau prin fața colibei. Când Malko vru să iasă, unul dintre ei îl împinse înapoi cu arma.

Erau prizonieri. Negocierile începeau rău. Malko se gândi la prințul Garlinsky-Warslaw care era probabil foarte îngrijorat. În plus, orele treceau, și nimeni nu se ocupa de ei.

În sfârșit, pe la prânz, apăru negrul cu ochelari, sprijinindu-se într-un baston superb sculptat, și înconjurat de oameni înarmați.

— Urmați-mă, spuse el.

Ploua. Cei patru albi se strecurară printre colibe, fără să înregistreze vreo urmă de ostilitate. Terenul era în pantă. Ajunseră la o colibă încăpătoare, izolată în mijlocul unei zone deschise. Înăuntru domnea o căldură sufocantă. Coliba avea două încăperi în care ardea focul. Peste tot etajere rustice și multe arme. Malko se aștepta să-l vadă pe președinte, dar nu văzu decât o negresă cu forme sculpturale, îmbrăcată în galben, care curăța cartofi. Într-un colț zări armele și lucrurile care le fuseseră confiscate. Fură așezați la o masă rustică, pe niște taburete și întrebarea căzu ca o ghilotină:

— Cine vrea să-l asasineze pe președinte?

Aparent, doar asta îl interesa.

— Nu suntem singuri de nimic, începu Malko, dar...

Negrul bătu nerăbdător cu bastonul în podea:

— Știm cine sunteți, spuse el, și vom discuta cazul dumneavoastră mai târziu. Ieri seară ați declarat că cineva din această bază intenționează să-l ucidă pe președinte. Cine?

Cât putu mai clar, Malko începu să explice, semnalând coincidența vizitei ziaristului. Interlocutorul lui clătină din cap.

— Îl cunoaștem pe acesta de mult timp, de pe vremea când eram în clandestinitate. A mers douăzeci și șapte de ore ca să asiste la congresul nostru. Președintele îl tutuiește.

— N-am spus că e vorba de el, sublinie Malko. E doar o ipoteză.

Negrul se ridică.

— Veniți, spuse el. Vă voi confrunta cu el.

* * *

— UNITA WAFU! UNITA WAFU!

Delegații scandau cât îi ținea gura, așezați în jurul secretarului general al UNITA, un negru vonic, cu barbă stufoasă și cu ochi râzători. În primul rând, un alb gras, aproape chel, cu trei aparate de fotografiat pe umăr, scanda cel mai tare.

— El e, spuse negrul cu baston.

Albul nu-i văzuse. Zgomotul încetă și negrii se împrăștiară. Cel cu bastonul se îndreptă spre fotograf.

— Eduardo, vreau să-ți vorbesc.

Ziaristul voinic îi examină pe nou-veniți prin lentilele groase, apoi îi surâse negrului.

— Ce s-a întâmplat, José?

— Albii ți-au adus acuzații grave, spuse José. Se pare că ai venit să-l ucizi pe președinte.

Privirea ziaristului se tulbură o fracțiune de secundă, bărbia gelatinoasă tremură scurt, apoi ziaristul izbucni în râs și zise foarte vehement:

— E o infamie! Îl iubesc și îl respect pe președintele Sawimbi. Mai întâi, cine sunt aceste persoane care mă acuză? Nu le-am văzut niciodată, nu le cunosc.

Vorbea din ce în ce mai tare și negrii începură să se adune în jurul lor. José puse mâna pe umărul pufos al portughezului.

— Calmează-te, Eduardo. Nu voiam să te insult, dar era o acuzație prea gravă ca să nu-ți pomenesc de ea. Sunt sigur că mint. Vor fi pedepsiți. Întoarce-te la treaba ta.

Se răsuci spre Malko.

— Veți fi duși în colibă. Vom aduna tribunalul popular care vă va judeca. Dumneavoastră ați venit să-l asasinați pe președinte!

Nici Malko, nici Graziella n-avură timp să protesteze. Fură escortați până la coliba minusculă.

— Ei bine, asta mai lipsea, oftă Malko.

Cine avea să vină după ei prin hățișuri? Despre evadare, nici nu putea fi vorba.

— Ce vom face? întrebă Chris.

— Ne vom ruga. Altceva nu ne mai rămâne de făcut.

* * *

Sute de furnici zburătoare invadaseră coliba, atrase de focul care îi afuma încet dar sigur pe Malko și pe ceilalți. Încercaseră să le strivească, pentru că riscau să mănânce mai multe insecte decât orez. Chiar rănite, furnicile zburătoare se cățărau și pe piele, într-o îngrămădeală oarbă și nebunească.

— Nu e posibil, oftă Chris Jones, vor să ne mănânce afumați, ca pe șunca de Virginia.

Fără foc, ar fi dârdâit. Afară, pâlcuri de negri se strângeau în jurul rugurilor, așezați direct pe pământ. Tabăra era foarte animată. Ziua trecuse totuși greu pentru cei patru prizonieri. Se împliniseră două zile de când nu se spălaseră și nici nu se dezbrăcaseră. Unul după altul, se duceau, sub pază severă, să-și statisfacă nevoile naturale la liziera pădurii.

— Ar trebui să încercăm ceva noaptea asta, spuse Malko. Atunci când vor adormi. Una dintre doamne se va duce însoțită la toaletă. Chris și cu mine ne vom ocupa de cele două gărzi.

Graziella se strâmbă.

— Ne ridicăm toată tabăra în cap. Pe toate drumurile sunt patrule.

— Ori asta, ori frigarea, zise Malko, dar în gluma lui era un strop de adevăr.

Afară se auzi zarvă și apoi vocea lui José, negrul cu baston.

— Ridicați-vă și veniți.

Urma audierea la tribunalul popular.

Într-o tăcere desăvârșită, traversară din nou tabăra, la lumina lămpilor și a torțelor, până la cabană.

Se așezară în jurul mesei. Doar în acel moment, José le spuse:

— Ați avut dreptate. A venit să-l ucidă pe președinte.

Malko l-ar fi îmbrățișat.

— Când l-am întrebat, am văzut că s-a tulburat, continuă José, dar n-am vrut să-i dau de bănuit. I-am percheziționat bagajul. La venire, pentru că era un prieten, n-a fost controlat prea tare. Oamenii noștri au găsit otravă. Mâine trebuia să ia masa cu președintele.

— Ce-ați făcut? întrebă Malko.

Jose surâse vesel și crud în același timp.

— Nu suntem niște sălbatici. L-am trimis la Cogumbe cu un camion care tocmai pleca.

— Fără să-i faceți nimic?

Lui Malko nu-i venea să creadă. Interlocutorul lui semăna într-adevăr cu un seminarist... Negrul mângâie măciulia bastonului:

— L-am forțat doar să înghită „condimentul". Acționează foarte lent. Nu va muri până la întoarcerea la Luanda. Astfel, le va putea povesti celor care l-au trimis. Nu se poate face nimic. Otrava a fost preparată cu venin de cobră.

Lui Malko începu să-i vină inima la loc. Mai rămăneau douăzeci și patru de ore până la expirarea termenului dat de prințul Garlinsky-Warslaw.

— N-am venit doar să-l avertizez pe președinte, spuse Malko, dar...

— Știu, știu, spuse José. (Ridică mâna dreaptă și spuse pe un ton sentențios:) „Omul alb nu are rude. Cel mai aproape îi este banul."

Văzând uimirea lui Malko, adăugă surâzând:

— Este un proverb bantu. Ați venit să ne oferiți ceea ce aveți, dar noi nu vrem. Niciodată n-am vrut.

— Cum așa, zise Malko, dar scrisoarea președintelui către CIA?

— Președintele n-a scris niciodată această scrisoare. Nici măcar nu era la curent cu ea. A fost foarte supărat când a auzit povestea.

— Bine dar, ea a existat, insistă Malko. V-am adus-o.

— Mi-ați adus *o* scrisoare, îl corectă Jose. A fost scrisă de unul dintre frații noștri, șeful rezistenței din exterior. Un om pe care l-a amețit politica. Voia să joace un joc doar al lui, și să

devină mai puternic decât președintele. L-a convins pe Joseph Simbili...

— Vreți să spuneți, zise Malko sufocat, că președintele n-a vrut niciodată să încheie un acord cu CIA, și că scrisoarea e un fals?

José aprobă mieros.

— Exact. De altfel, e ușor de verificat, nu este scrisul președintelui. Joseph Simbili știa.

— Ce s-a întâmplat cu șeful rezistenței?

— L-am judecat și l-am executat.

Cercul se închisese. Malko fu cuprins de un râs nervos. De două săptămâni se ucideau între ei pentru un fals! Se gândi la prințul Stephan și făcu o ultimă încercare:

— Am venit să vă oferim ajutorul a trei mii de oameni, spuse el. Toți sunt negri.

Explică pe cât de limpede putea propunerea CIA. José îl ascultă fără să-l întrerupă, dar îi risipi total speranțele.

— Nu avem nevoie de ajutorul albilor, spuse el calm. Am luptat singuri ani de zile, și tot așa vom continua. Acei katanghezi au fost mai răi decât albii, mai cruzi și mai periculoși.

— M.P.L.A. este mult mai puternică decât voi, încercă să-l convingă Malko. Vă vor lichida.

José surâse disprețuitor.

— Aici nu vor veni după noi. Ne vom aduna și mai mulți, și vom prinde puteri fără ajutor. Acum, vă las. Trebuie să țin o conferință la coliba culturală. Președintele m-a însărcinat să vă mulțumesc. Vă veți primi înapoi toate lucrurile, chiar și armele. Sunteți liberi. Un camion vă va duce mâine la Cogumbe.

Se ridică, le strânse mâna, și ieșiră cu toții. Dând de răcoarea de afară, Malko începu să tremure.

— Incredibil, zise Chris.

Graziella oftă amar.

— Asta e Africa. Nu vom ști niciodată adevărul.

Joseph Simbili nu mai era în viață ca să-l spună.

CIA greșise amestecându-se în angrenajul necinstit al negocierilor africane. Nici un alb nu s-ar fi descurcat. Furnicile zburătoare trecură din nou la atac. Dinspre coliba culturală se auzeau aplauze. Malko fu cuprins brusc de o dorință nestăpânită de a se întoarce la civilizație.

* * *

José bătu cu palma în portiera micului camion Mercedes galben cu pneurile zdrențuite, și șoferul porni.

Așezat pe podeaua vehiculului, Malko privea amărât și obosit, tabăra UNITA care se pierdea în depărtare. Eșecul era total, nu numai pentru CIA ci și pentru prințul Stephan. Graziella Lobito gândea probabil la fel, căci spuse:

— Trebuie să ajungem astă seară la Luanda și să luăm legătura prin radio cu prințul Stephan. E ultima zi.

— Bine, dar de unde?

— Mai am încă prieteni, spuse misterioasă Graziella.

Malko nu era pregătit să se întoarcă la Luanda... Ar fi preferat să ajungă direct la Windhoek sau la Johannesburg, dar nu-l putea abandona pe prințul Stephan.

— Va trebui să plec imediat, spuse el. Cu vaporul sau cu avionul.

Nu mai avea ce face în Angola.

— Plec și eu cu dumneavoastră, spuse Graziella.

— Și eu, zise timidă Rosa.

Tânăra braziliancă părea să-și revină încet, încet din apatie. Trecuse prin peripețiile din tabăra UNITA ca o somnambulă. Nici ea nu voia să se întoarcă la Luanda. Malko se gândi la mutra lui Samuel Ginger când avea să afle adevărul despre afacerea Sawimbi. Din fericire, nu Malko era cel care demarase negocierile.

Ajunseră din nou la drumul alunecos și monoton. Vegetația alterna între savană și junglă. Un cârd de maimuțe traversă drumul scoțând strigăte ascuțite. Micul Mercedes se târa cu douăzeci la oră. Legănat de hopuri, Malko moțăia. Nu îndrăznea să se gândească la cum arăta, după trei zile în care nu se spălase, nu se bărbierise și nici măcar nu se dezbrăcase. Murea de sete și ar fi fost în stare să bea un butoi de apă minerală.

Ar fi trebuit să plece în zori din tabără, dar camionul sosise de la Cogumbe pe la prânz.

* * *

— Am ajuns.

Graziella îl scutură pe Malko.

Se trezi și văzu primele case din Cogumbe. Se lăsa noaptea. Chris Jones dormea ghemuit pe podea. Graziella și Rosa semănau cu niște fantome. Opriră în fața casei administratorului civil unde trebuia să-i aștepte pilotul

— Dacă plecăm imediat, spuse Malko, vom ajunge la Luanda pe la zece seara.

Intrară în casă. Pilotul era acolo, bând o cafea în compania unui locotenent al armatei portugheze. Îi privi ciudat și spuse:

— Se pare că s-a lăsat cu scandal la Sawimbi, nu?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Malko.

Portughezul păru jenat.

— A venit ieri un tip. Era bolnav și răgea ca un măgar că a fost otrăvit din cauza unei bande de albi, niște americani. Militarii s-au ocupat de el și l-au trimis cu un elicopter la Lusso.

Locotenentul, care stătea într-un colț, nu scotea o vorbă, privindu-i pe cei patru străini. Malko preferă să nu dea explicații.

— N-avem nici un amestec în ce s-a întâmplat, spuse el. Cred că acel ziarist a avut un diferend cu UNITA.

— Sunt niște ticăloși, mormăi din colț locotenentul portughez.

— Am vrea să plecăm imediat spre Luanda, spuse Malko.

Pilotul clătină din cap fără să se ridice:

— Imposibil, domnule.

— De ce? zise Malko.

— Pentru că este interzisă decolarea de la Cogumbe după apusul soarelui. Oricum trebuie să fac plinul la Lusso, aici nu am unde.

Ghinion, dar nu aveau ce face.

— Foarte bine, se resemnă Malko. Decolăm în zori.

Își văzu într-o oglindă chipul devenit arămiu din cauza prafului de pe drum. La Cogumbe nu exista nici un restaurant.

Administratorul le pregătise de mâncare și camere de dormit. Ospitalitatea primitivă a junglei.

* * *

Răsăritul de soare încălzea cabina, transformând-o în cuptor. Se scurseseră patru ore de la plecarea din Cogumbe. La Lusso puteau lua combustibil doar după ora opt. Acum, când fiecare clipă îl apropia de Luanda, Malko începea să se

gândească la prințul Stephan. Ce făcuse polonezul, neavând nici o veste de la ei?

La Lusso, pilotul fusese interogat de militari cât timp alimentase. Un căpitan se tot învârtise în jurul Piper-ului ca și când ar fi încercat să afle mai multe despre pasageri.

— Dacă prințul Stephan a sosit la Luanda, o întrebă Malko pe Graziella, știți unde poate fi găsit?

— Da, spuse ea, la prietenul nostru Ruiz Mupa. Este locul de adunare în caz de pericol.

Era vorba de cel căruia Malko îi masacrase rinocerul. Cu siguranță că avea să fie foarte fericit să-l revadă.

— N-apucăm să mai îmbătrânim dacă mai rămânem la Luanda, spuse Malko. Cel mai bine ar fi să plecăm cu un vapor.

Trecură printr-un front de ploaie, și micul bimotor fu zgâlțâit foarte tare. Nori groși acopereau linia coastei. Insula Mossoula de abia se vedea. Malko era îngrijorat. Ce puteau face dacă autoritățile aveau să-i aresteze la sosire? Dacă dăduseră de cadavrul lui Henrique Rodriguez, le-ar fi fost foarte greu să se salveze. Avionul cobora lent. Totul părea normal. Pilotul se întoarse spre Malko:

— Ne-au dat permisiunea de aterizare, domnule. Legați-vă centurile.

Avionul plonjă printre nori. Plafonul era foarte jos. Pista apăru brusc și roțile atinseră solul. Bimotorul încetini și frână îndreptându-se spre aerogară. Rulară trei sau patru sute de metri, ocolind niște vechi „Invaders" portugheze. Brusc, Malko simți cum i se strânge stomacul. O mulțime venea în întâmpinarea avionului!

— M.P.L.A.! murmură Graziella care pălise.

Erau cu sutele, înarmați cu macete și arme, și purtând pancarte. Malko descifră literele enorme scrise pe una dintre ele.

„MOARTE UCIGAȘILOR LUI BELMIRO CHIRAL"

Într-o străfulgerare, Malko își aduse aminte de chipul bănuitor a locotenentului portughez. Își reaminti de legăturile dintre Junta și M.P.L.A. Între Lusso și Luanda, legăturile radio funcționaseră.

Primii negri erau la o sută de metri distanță. Cu chipul descompus, pilotul se întoarse spre Malko.

— Ce înseamnă asta, domnule?

În momentul în care avionul ajunse deasupra negrilor, o ploaie de hârtii se prăvăli asupra primelor rânduri. Malko și însoțitorii lui își reluaseră cursa disperată. Întorcând capul, Malko îi văzu pe urmăritori oprindu-se, aplecându-se și adunând hârtiile aruncate din avion. Acesta viră atât de aproape de sol încât aproape îl atinse cu aripa, zburând din nou deasupra mulțimii.

Hârtiile începură să cadă din nou și, spre surpriza lui Malko, până și cei mai înverșunați începură să alerge în toate părțile după peticele de hârtie venind de sus.

Din nou, distanța dintre cei patru albi și urmăritori crescu.

Avionul trecu zumzăind pe deasupra lui Malko. Trenul de aterizare fusese escamotat și Baron-ul atinse pista la trei sute de metri în față, rulând spre cei patru... Cu toate că puterile le erau pe sfârșite, Malko și tovarășii lui accelerară. Inima le bătea nebunește în piept, nu mai aveau aer și gurile li se uscaseră.

Silueta înaltă a prințului Stephan țâșni din avion, venindu-le în întâmpinare. În mână ținea pușca pentru elefanți. Când Malko ajunse în dreptul lui, în ochiul sănătos al polonezului sclipi o undă de veselie.

— Urcați repede, strigă el.

Drept ca un stâlp, cu un calm de invidiat, începu să-i ochească pe negrii care începuseră din nou să fugă. Explozia enormului Weatherby răsună ca un tunet și glonțul tăie o brazdă lată printre primii sosiți. Mergând cu spatele, prințul Stephan își goli încărcătorul până ajunse la avion. Malko îi lăsă pe cei trei să urce apoi se strecură și el înăuntru. Spatele avionului era ocupat de o mulțime de negrese înghesuite unele în altele și așezate direct pe podea. Banchetele fuseseră scoase pentru a câștiga loc.

Prințul Stephan aruncă pușca în avion și urcă repede.

— Dă-i drumul! urlă el.

Pilotul bărbos care participase la răpirea lui Malko împinse cele două manete de gaz. Avionul luă viteză, zdruncinându-se din ce în ce mai tare și decolă la capătul pistei, atingând coada unui Invader.

— I-am păcălit! urlă vesel prințul Stephan.

Luă dintr-o casetă de lemn un pumn de bancnote de o sută de *escudos* și i le flutură lui Malko în față.

— Uite ce le-am aruncat! jubilă el. Bani pentru fraieri.

Izbucni în hohote de râs, scoțându-și ochiul de sticlă ca să nu-i jeneze nimic bucuria.

Toți banii de la Graziella se duseseră. Malko începu să respire normal. Cele două femei încremeniseră apatice pe banchete. Malko își aduse aminte de chipurile schimonosite de ură. Avionul zbura deasupra Luandei îndreptându-se spre sud.

— Cum ați ajuns aici? întrebă el.

Prințul Stephan, bărbatul care nu se încălzea decât la sânii femeilor, își puse la loc ochiul de sticlă.

— Dacă nu am avut vești, spuse el, m-am gândit că s-a terminat prost. Voiam să mă opresc la Luanda să iau combustibil, și atunci v-am văzut. Din fericire, aveam cu mine afurisiții ăia de *escudos*. Cel puțin, au folosit la ceva.

— Și oamenii dumneavoastră? întrebă Malko.

Polonezul ridică fatalist din umeri.

— Se vor întoarce acasă. Poate că într-o zi...

Malko se gândi la cadavrele care nu fuseseră de nici un folos. Graziella Lobito plângea privind forma alungită a insulei Mossoula. Vântul care se strecura prin deschizătura din spate făcea un vacarm infernal.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Prințul Garlinsky-Warslaw clipi din singurul lui ochi.

— Voi, nu știu. În ceea ce mă privește, niște prieteni mi-au propus un mic safari, undeva pe lângă Windholk.

— Ce fel de safari? întrebă Malko.

Polonezul se aplecă spre el:

— Nu ghiciți? spuse el în poloneză.

Redactor: ***Cristina Szabo***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Foto copertă: ***Ioan Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 111

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA